MARTIN-LUGÂND

Încă aud muzica noastră în gând

DE LA AUTOAREA FENOMENULUI INTERNAŢIONAL

OAMENII FERICIŢI CITESC ŞI BEAU CAFEA

TRei

MARTIN-LUGÂND

O meditaţie profundă asupra visurilor şi ambiţiilor fiecăruia dintre noi.

Yanis şi *Vi* a au tot ce le trebuie ca să fie fericiţi: se iubesc ca în pl ma zi şi au trei copii superbi. Singurul lucru îngi Drător este colaborarea tot mai problematică a lui Yanis cu Luc, partenerul lu' de la firma de arhitectură şi fratele Verei. Ruptura dintre ei se produce în momentul în care Luc refuză o schimbare majoră pe care Yanis o aşteaptă de mult. Susţinut de se – ia sa şi căutat financiar de Tristan, un câient apărut pe neaşteptate şi care îl adrr ră necondit mat, Yanis porneşte până la urma propi a afacere.

9786064003270

Dar viaţa care părea un vis începe să capete o latură întunecată. Va putea Yanis să scape de vârtejul infernal care ameninţă să-l înghită, fără să o implice pe Vera? Va rezista relaţia lor presiunii celor din jur?

TRei

COLECŢIE COORDONATĂ DE

conMN

Magdalena Mărculescu

Agnès Martin-Lugând încă aud muzica noastră în gând

Traducere din franceză de Carmen Otilia Spânu

A

TRei

Editori:

Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Redactor: Domnica Drumea

Coperta colecţiei: Faber Studio

Foto copertă: Gulliver/Getty Images/ e B2M Productions
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Gabriela Chircea
Corectură: Elena Biţu
Dusă Udrea-Boborel
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României MARTIN-LUGÂND, AGNÉS
Încă aud muzica noastră în gând / Agnès Martin-Lugând; trad.: Carmen Otilia Spânu.
— Bucureşti: Editura Trei, 2018 ISBN: 978 – 606 – 40 – 0327-O
I. Spânu, Carmen Otilia (trad.) 821.133.1
Titlul original: ai toujours cette musique dans la tête Autor: Agnès Martin-Lugând
Copyright © Michel Lafon Publishing, 2017
Copyright © Editura Trei, 2018 pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: + 4 021 300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20 e-mail: comenziedituratrei.ro www.editura trei.ro
ISBN: 978 – 606 – 40 – 0327-O

Pentru Guillaume, Simon-Aderaw şi Rémi-Tariku, colţul meu de paradis…

În viaţa psihică a individului, celălalt apare întotdeauna fie ca model, fie ca obiect, ca asociat sau ca rivali

— Sigmund Freud

True Sorry[1] – Ibrahim Maalouf

Prolog

Venise ca să-şi facă o idee despre cum lucrează. Să ştie dacă putea să încredinţeze acestui birou de arhitectură, despre care auzea vorbindu-se din ce în ce mai mult, renovarea totală a clădirii dărăpănate în care investise de curând. Unul dintre cei doi asociaţi, cel care

1

stătea în faţa lui, acapara întreaga discuţie. Celălalt părea foarte apatic în colţul lui; era complet depăşit. De obicei, prefera oamenii care vorbeau puţin şi la obiect, dar discursul acestui bărbat volubil îl fascina şi îi stârnea admiraţia. Avea un simţ practic înnăscut, fiind în acelaşi timp plin de viaţă şi creativ. Părea să debordeze de idei, unele mai inteligente decât altele. Poate că siguranţa de sine şi naturaleţea cu care vorbea îi dădeau impresia asta? Avea o atitudine insolentă, dar lipsită de aroganţă. Fără să înţeleagă prea bine de ce, voia să descopere ce se ascundea în spatele acestui tip, să zgârie suprafaţa ca să afle cum reuşea să aibă charisma aceea excepţională.

După două ore de discuţii, cei trei bărbaţi s-au ridicat. El ar mai fi stat încă multă vreme, dar le-a strâns mâna, fără să uite să-i arunce o privire sfidătoare celui care-i stârnea curiozitatea şi al cărui secret nu reuşise să-l pătrundă. Nu erau nici momentul, nici locul. Bărbatul i-a răspuns printr-un zâmbet încrezător, încurajator şi sigur pe el.

A ieşit, conştient că mingea se afla în terenul lui; el era potenţialul client, iar ei – prestatorii. Se va întoarce la ei? Habar n-avea. A făcut vreo zece metri pe trotuar, cu creierul fierbându-i, tulburat de această primă întâlnire. Nu i se întâmpla niciodată ca o întâlnire să-l dea peste cap. Le provoca, rămânând stăpân pe orice situaţie – asta se spunea despre el în lumea afacerilor. Dar acum totul îl derutase. Seara aceasta de mai era frumoasă, luminoasă, soarele încă nu apusese. N-ar fi fost uimit dacă, ieşind din acele birouri, ar fi fost transportat direct într-o seară ceţoasă şi rece din ianuarie. Nimic nu era ca de obicei. Privirea i-a fost atrasă de un grup vesel, exuberant chiar, care mergea în faţa lui. Înconjurată de trei copii, o femeie într-o rochie roşie cu buline mari, albe, mergea săltat, părea atât de uşoară, abia atingând pământul. Câte mâini avea? Mai mult de două, asta era sigur, ca să-i ţină pe toţi aproape de ea, cu atâta dragoste. Deşi era încă departe de ei, auzea vocile copiilor care cântau. S-a întrebat dacă nu aterizase într-o dimensiune paralelă. Era complet

bulversat; bărbatul de la biroul de arhitectură, apoi această femeie cu copiii ei îl tulburau, îi dădeau impresia că pierde controlul. Mica familie a trecut pe lângă el fără să-i adreseze nicio privire, lui, bărbatul invizibil în costum negru şi cravată. Ceva mai puternic decât el l-a făcut să traverseze şi să o ia înapoi. Trebuia să-i urmeze. Voia să ştie mai mult; să-şi satisfacă pe loc curiozitatea, cu orice preţ. Frustrarea că nu putuse să afle mai multe despre bărbatul acela îl afectase profund. Măcar să ştie unde se duceau această zână Clopoţel şi copiii ei! Nu i-a urmărit mult; femeia a împins uşa biroului de arhitectură. Copiii s-au desprins de ea şi au alergat înspre bărbat. Acelaşi. Mereu el. Fetiţa i-a sărit în braţe, iar el a bătut palma cu cei doi băieţi. Apoi i-a lăsat să alerge spre bărbatul morocănos. S-a retras un pic mai mult, fără să scape scena din ochi; nu voia să rateze nimic. Ceea ce presimţise s-a întâmplat. Bărbatul s-a îndreptat către femeie, care a făcut şi ea câţiva paşi spre el, la fel de diafană. A prins-o, a ridicat-o uşor, a învârtit-o. Ea râdea, cu capul lăsat pe spate. După ce a lăsat-o jos, a sărutat-o şi şi-a frecat nasul de al ei. Rămânând ascuns, s-a uitat în stânga şi-n dreapta. Era esenţial să nu fie văzut. Faptul că era despărţit de ei printr-o fereastră dădea o dimensiune onirică scenei la care asista din ascunzătoare. Nu putea să nu pândească iar şi iar zâmbetele, râsetele, mâinile care se înlănţuiau, care se atingeau, privirile care ofereau promisiunea unei seri plăcute. Femeia s-a dus să-l sărute pe obraz pe bărbatul serios, care a schiţat un zâmbet. Erau apropiaţi, aşadar. O familie poate? Această impresie a devenit şi mai puternică atunci când i-a văzut pe copii alergând peste tot, ca la ei acasă, căţărându-se pe scaunele de lucru ale celor doi asociaţi. Cel sigur pe sine a golit masa mare la care-l primise. Farfurii, pahare, o sticlă cu apă minerală şi o alta cu vin au apărut ca prin magie. De la postul său de observaţie, a zâmbit cu părere de rău. Şi-a spus că ar fi trebuit să prelungească întâlnirea, potolindu-şi astfel curiozitatea neostoită. Cu atât mai rău pentru el. Cu atât mai rău de data asta. A aruncat o ultimă privire spre

bărbatul volubil şi spre femeia în rochie roşie cu buline albe, apoi a ieşit din ascunzătoare, întorcându-se cu regret la realitatea sa.

1

Ca de fiecare dată când cinam la biroul lui Yanis, copiii se dezlănţuiau. Yanis nu făcea nimic să-i liniştească, ba dimpotrivă. În timp ce eu tăiam pizza cu ruleta magică, el făcea slalom prin open space cu Violette, fetiţa noastră de patru ani, pe umeri. Joachim şi Ernest, băieţii noştri mai mari, îi urmăreau prin birouri, imitând zgomotul săbiilor laser.

Aşezată la masa de şedinţe din mijloc, pe care în seri ca asta o foloseam pentru cină, am întâlnit privirea fratelui meu Luc, năucit de hărmălaie şi, totodată, amuzat de spectacol. Chiar dacă îl călca pe nervi, voia să vadă mai mult. Până la un punct, totuşi.

— Vera, te rog. Spune-le să vină…

Am pufnit, înainte să mă întorc spre ei.

— La masă! Vă jucaţi după aceea.

Yanis m-a privit cu un zâmbet imens, iar eu i-am spus, încet din vârful buzelor: „Luc o să facă o criză, vino!”

— Haideţi, monstruleţilor, a răspuns soţul meu. Se enervează unchiul.

Era imposibil să-l fac să se schimbe.

— Yanis, mă scoţi din sărite, l-a certat fratele meu. Par un prost când îmi spui aşa.

Mândru de replica sa, Yanis s-a aşezat, cu Violette pe genunchi, pe scaunul de lângă mine. Joachim şi Ernest s-au aşezat în stânga şi în dreapta lui Luc, care le-a pus în farfurii. Din acel moment, a început hărmălaia. Cuvintele ţâşneau din toate părţile; cei trei copii, cu gura plină, îi povesteau tatălui lor cum fusese la şcoală, în timp ce Luc le cerea degeaba să facă puţină linişte. Yanis, fiind totuşi atent la odraslele noastre, îmi spunea despre dorinţa lui bruscă să plecăm vara aceasta cu cortul împreună cu copiii. Încă nu făcuserăm niciodată asta, deşi plecam mereu pe nepregătite – fapt destul de ciudat pentru mine, fiindcă lucram de vreo cincisprezece ani într-o agenţie de

voiaj. Şi eu, şi el eram aventuroşi, ne plăcea să plecăm pur şi simplu, fără să ne facem vreun plan. La rândul meu, îi pregăteam o surpriză pentru anul următor – când împlinea patruzeci de ani şi sărbătoream zece ani de când eram căsătoriţi: de multă vreme puneam conştiincioasă câte ceva în puşculiţa secretă în fiecare lună ca să-i ofer un *road trip* de trei săptămâni cu toată familia la celălalt capăt al lumii. De când se născuseră copiii, ne mulţumeam cu Europa. Eram călători de cursă lungă şi nu ne era teamă să ne aventurăm împreună cu cei trei copii ai noştri.

— Nu te deranjează să dormim în cort? mi-a propus el privindu-mă cu subînţeles.

— Şi dacă îi punem pe neastâmpăraţii ăştia în altul?

— O, nu, scutiţi-mă de planurile voastre, ne-a întrerupt Luc. Dacă n-o faceţi pentru mine, evitaţi măcar să vorbiţi aşa în faţa copiilor!

— Ce nesuferit eşti! i-am răspuns râzând.

Luc şi-a dat ochii peste cap. Yanis a lăsat-o pe Violette pe locul lui şi a venit în spatele meu. Mi-a cuprins talia cu mâinile şi şi-a pus bărbia pe umărul meu, dându-mi un sărut.

— N-o să ne fie ruşine să ne iubim în faţa copiilor noştri! mi-a şoptit.

Fratele meu a oftat, zâmbind uşor.

— Ce idee am avut să vă fac cunoştinţă! Dacă aş fi ştiut… m-aş fi abţinut.

— Era inevitabil, ştii doar! Iar fără noi doi, ai avea o viaţă groaznic de plictisitoare, i-am spus.

Luc a izbucnit în râs. O privelişte atât de rară că ar fi trebuit consemnată!

Tocmai împlinisem douăzeci şi cinci de ani când Luc se hotărâse în sfârşit să mi-l prezinte pe noul său prieten foarte bun, în care îl vedea pe asociatul visurilor lui. Până la urmă nu-i mai dădusem de ales, pentru că refuza constant să mi-l prezinte. Pe vremea aceea, fratele meu nu vorbea decât despre Yanis. Se întâlniseră pe un şantier unde Luc lucra ca arhitect. Yanis era „omul bun la toate”, făcea toate treburile, iar fratele meu fusese uimit de acest

tip entuziast, autodidact, relaxat şi care avea mâini pricepute. Chiar dacă erau total diferiţi, s-au înţeles ca fraţii. Câteva beţii după serviciu contribuiseră din plin la asta. Cât despre mine, la vârsta aceea mă gândeam la orice, mai puţin să mă mărit. Lucram deja de doi ani într-o agenţie de voiaj testând sejururi, îmi plăcea la nebunie chestia asta, iar când nu eram în celălalt capăt al lumii verificând confortul saltelelor din hoteluri, pierdeam vremea prin baruri în compania lui Charlotte, complicea şi experta în domeniu.

Evident, comparativ cu viaţa pe care o duceam, cea a fratelui meu, căsătorit cu o psiholoagă foarte rigidă şi deja tată de gemeni la treizeci şi doi de ani, mi se părea groaznică. Faptul că îmi vorbise despre un tip amuzant cu care îşi petrecea tot timpul şi cu care făcea proiecte îmi trezise curiozitatea. Însoţită de Charlotte, am luat iniţiativa şi i-am propus lui Luc să bea un pahar cu noi şi cu amicul lui. A cedat. I-am convocat pe toţi într-un bar de pe strada Oberkampf. Luc a venit singur, abia a salutat-o pe Charlotte, care îl speriase încă de când se cunoscuseră, s-a trântit pe un scaun şi a cerut o bere, scrutându-mă ciudat, cu un aer disperat; nu pricepeam nimic. Deodată, cea mai bună prietenă a mea a început să fluiere cu vulgaritatea aceea de care era capabilă când pleca la vânătoare. Fratele meu a mormăit: „Acum o să înceapă necazurile”, înainte să se ducă să strângă mâna tipului care se apropia de masa noastră. îl aveam în faţa ochilor pe faimosul Yanis, murdar, în nişte blugi găuriţi şi cu un tricou pătat de vopsea. Ne-a pupat pe obraji şi s-a aşezat în faţa mea. În următorul sfert de oră, n-am încetat să-l studiez: ochi albaştri, pielea proaspătă a celui care lucrează adesea în aer liber, părul tuns aiurea, râsul plăcut, blândeţea profundă care emana din fiecare cuvânt al său, mâinile muncite şi nu tocmai curate. Apoi i-am întâlnit privirea şi i-am zâmbit. După care n-am mai făcut altceva decât să ne observăm unul pe altul. Când, puţin mai târziu, Charlotte mi-a propus să mergem să ne îmbătăm şi să schimbăm barul, am refuzat-o.

— Cred că mi-am pierdut partenera de petreceri, mi-a şoptit la ureche. Mai ales, să nu fii cuminte. Pe data viitoare, dragilor! ne-a spus ea în timp ce pleca.

6

Câteva minute, n-am mai deschis gura. Mă simţeam total pierdută şi totuşi foarte încrezătoare în viitor. îi ascultam pe Yanis şi pe Luc vorbind despre munca lor, fără să încerc să înţeleg sensul cuvintelor. Din când în când, Yanis se întorcea spre mine, fără să întrerupă conversaţia cu fratele meu, care totuşi îi remarca manevra. Luc şi-a amintit deodată de soţia lui, singură cu gemenii, aşa că ne-a lăsat. Eram în sfârşit între patru ochi. Începând de atunci, n-am încetat să ne vorbim, Yanis povestindu-mi despre el, eu povestindu-i despre mine. Barmanii au stins până la urmă luminile pe terasă ca să ne alunge. O parte din noapte am bătut străzile Parisului. Am intrat într-un bar, doar ca să vedem dacă ne potrivim când dansăm împreună pe o piesă rock; ne-am armonizat imediat, astfel că au mai urmat încă două dansuri, pe ritmuri latino. Pe la şase dimineaţa, trecând prin Saint-Michel, pe lângă o braserie care deschidea, în faţă la Notredame, am comandat un mic dejun complet; cafea, suc de portocale, tartine cu unt şi cu dulceaţă, pe care Yanis a avut plăcerea răutăcioasă să le înmoaie în ceaşca sa. Apoi am luat metroul. Deşi erau locuri libere, am rămas în picioare, agăţaţi de bara centrală, fără să ne pierdem din ochi. Yanis cobora la Châtelet, ne rămânea puţin timp.

— La ce oră termini diseară? m-a întrebat.

— La şase. Tu...?

— Vin să te iau. Promit să fiu curat.

Am izbucnit în râs. Metroul a încetinit. Yanis şi-a pironit ochii într-ai mei.

— Vera... Aud muzica noastră în gând.

— Şi eu...

Metroul s-a oprit. Yanis m-a sărutat. Nu mai era o simplă muzică ce auzeam în gând. Era o simfonie. S-a auzit zgomotul uşilor închise. Yanis abia a avut timp să sară din vagon. L-am privit cum dispare pe peron, fără să dau

drumul barei. Şi în acel moment am ştiut că planurile mele se schimbaseră cu desăvârşire. N-avea să existe decât el. Ce a urmat mi-a dat dreptate.

Scârţâitul inconfundabil al unui inel pe fereastră m-a făcut să revin în prezent. Charlotte era incapabilă să sosească la timp şi cu discreţie. Trebuia întotdeauna să-şi facă o intrare de divă. Fizicul ei à la Monica Bellucci o încuraja să cultive legenda. Yanis s-a dus să-i deschidă uşa. Ea a întins obrazul ca să primească sărutul de bun-venit. Apoi şi-a luat o poză de star.

— Bună seara, dragilor! a gângurit cu o voce caldă.

Copiii au alergat spre ea. I-a oprit cu un gest şi i-a inspectat. Probabil a fost mulţumită de starea lor, fiindcă, înfiptă bine pe pantofii cu platformă, şi-a îndoit cu graţie genunchii ca să ajungă la nivelul lor.

— Măcar o dată părinţii voştri s-au gândit să vă spele pe faţă. Haideţi, vreau un sărut, le-a cerut punându-şi un deget pe obraz.

După ce a considerat că îşi primise doza de afecţiune, i-a alungat fără menajamente. Nici Yanis, nici eu, şi cu atât mai puţin copiii nu eram şocaţi. O cunoşteam pe Charlotte a noastră. Rezolvase problema unei potenţiale sarcini în mod radical, legându-şi trompele. Ştia că ar fi fost incapabilă să se ocupe de *urmaşi*, „instinctul matern nu s-a oprit la mine”, spunea ea. Cu toate acestea, uneori îi surprindeam privirea tristă îndreptată spre copiii noştri. Şi din când în când ne ruga să-i lăsăm să stea la ea câteva ore sau un weekend. A venit spre noi, cu mers de felină.

— Salut, gazelo! mi-a spus.

— Ce faci, pantero?

— Sunt libera, i-am dat papucii lui Thierry.

— Pe-ăsta nu-l cunosc.

— Prea plictisitor ca să vorbesc despre el.

A izbucnit într-un hohot de râs zgomotos. De cealaltă parte a mesei, Luc a oftat adânc.

— Ai vreo problemă, moşulică? l-a apostrofat Charlotte înainte să se îndrepte spre el.

Chiar dacă Luc trecuse în cele din urmă peste groaza

pe care i-o provoca prietena mea, Charlotte încă îl exaspera, iar ea profita de asta cu o plăcere răutăcioasă. Între timp, Yanis a venit din nou în spatele meu, abţinându-se să râdă. În loc să-l salute firesc, Charlotte l-a ciupit de obraz pe fratele meu.

— Eşti chiar deplasată, i-a spus el cu un zâmbet în colţul gurii.

— Aşa mă placi, iubire!

Luc s-a îndepărtat de ea şi i-a turnat un pahar de vin.

— Mulţumesc pentru poşircă!

Luc se pregătea să-i dea o replică pe măsură, când i-a sunat telefonul. După figura lui, am ştiut că fosta soţie îl suna. S-a dus într-un colţ. Yanis l-a urmărit cu privirea, mâhnit.

— Tu ce crezi, ce s-a mai întâmplat astăzi? O problemă cu pensia sau a nu ştiu câta prostie pe care o fac gemenii? l-am întrebat.

Yanis m-a strâns lângă el.

— Nu ştiu, l-a hărţuit toată ziua… Mi se pare incredibil să se chinuie unul pe celălalt în halul ăsta după ce s-au iubit, după ce au făcut copii.

— N-a fost niciodată o mare iubire între ei, a intervenit Charlotte.

— Ăsta nu este un motiv, i-am răspuns. Situaţia durează de ani de zile…

— Sunteţi teribili. Nu toată lumea are norocul vostru. Voi treceţi prin crize fără prea multe urmări.

— Mda, vorbim, comunicăm! Să nu-ţi închipui că este întotdeauna uşor, avem şi noi probleme, ca toată lumea, m-am enervat eu.

— Ei, ia stai, e cazul să-mi fac griji sau ce? mi-a şoptit Yanis.

M-am răsucit râzând înspre el.

— Charlotte, las-o baltă! ne-a întrerupt Luc întorcându-se la noi. Sunt revoltător de fericiţi şi nici măcar nu-şi dau seama. Poate că e mai bine aşa, nu ştiu…

Şi-a luat haina şi veşnica servietă din piele.

— Plec.

M-am desprins din îmbrăţişarea soţului meu, am sărit de pe scaun şi m-am apropiat de Luc.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă duc să văd copiii. Se pare că e vina mea că lipsesc de la ore în săptămâna când nu sunt la mine!

Părea cu adevărat supărat.

— Să vii cu ei la cină când vor sta la tine, o să încerc să vorbesc cu ei.

— N-ar fi rău…

Deşi aş fi vrut, nu l-am îmbrăţişat pe fratele meu. Exista un soi de stânjeneală între noi, şi asta de când eram mici. Probabil că motivul erau cei şapte ani care ne despărţeau. Singura dată când am făcut mai mult decât să ne pupăm frăţeşte pe obraz a fost în ziua când m-am căsătorit. Când am născut, nici măcar n-a venit la maternitate. Nu eram supărată pe el din cauza asta; aşa era el, puţin milităros, dar şi cel mai mare timid şi cel mai introvertit om de pe pământ. Doar soţul meu reuşea câteodată să-l descoasă. I-a făcut un semn cu mâna lui Charlotte, i-a spus: „Pe mâine” lui Yanis şi a plecat, cu spatele încovoiat, fără să se uite înapoi. Violette adormise pe canapea. Cât despre băieţi, moţăiau pe consolele lor cu jocuri. În mai puţin de zece minute, am făcut ordine şi am pus toate lucrurile la loc. Fratele meu n-avea să-şi înceapă ziua cu reproşuri la adresa lui Yanis.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Charlotte. Ai bătut drumul degeaba.

— Stai liniştită. Duceţi-vă să vă culcaţi copiii. Ne vedem mâine la prânz?

— Bineînţeles!

Indiferent dacă ploua, bătea vântul sau ningea, Charlotte şi cu mine luam prânzul împreună în fiecare marţi. Ne beam paharul de vin alb vorbind despre bărbaţi, despre unghii rupte şi despre ziua în care în sfârşit ne vom face abonament la o sală de sport. Adoptaserăm foarte repede acest obicei începând din ziua în care decretase că sunt gazela ei. Ne legaserăm foarte tare din clipa în care îi

organizasem o călătorie. Înainte să-mi fie prietenă, Charlotte fusese o clientă a agenţiei de voiaj, o clientă îngrozitoare, care se răzgândea la fiecare două minute. I-am alungat scurt ezitările promiţându-i călătoria visurilor ei, plină de surprize. Fusese mai mult decât mulţumită. A doua zi după ce se întorsese – într-o marţi –, trecuse pragul agenţiei şi mă invitase la masă.

Înainte să plece, ne-a îmbrăţişat strivindu-ne la pieptul ei şi a şters-o.

— Ciao, ciao, dragilor! a strigat deschizând uşa.

Yanis a luat-o pe Violette în braţe, iar eu i-am ajutat pe băieţi să se ridice. Ne-am dus la maşină, parcată pe o stradă alăturată. După ce a aşezat-o pe fiica noastră în scaunul ei, Yanis a luat de pe parbriz o înştiinţare de amendă şi s-a aşezat la volan. Şi-a trecut braţul peste picioarele mele, a deschis torpedoul şi a pus acolo înştiinţarea, alături de toate celelalte. Înainte să bage cheia în contact, m-a sărutat delicat.

— A fost ciudat în seara asta, am spus eu.

— Din cauza lui Luc, e obositor în ultima vreme.

A pornit motorul, care a făcut un zgomot atât de puternic încât un pieton a tresărit. Într-o bună zi, va trebui să spunem adio bătrânului nostru Volvo cu kilometraj impresionant.

— Din cauza copiilor şi a vrăjitoarei, i-am spus.

— Dacă n-ar fi decât asta. La birou se poartă chiar aiurea.

— Ce vrei să spui?

— Mereu aceleaşi lucruri… Fleacuri, suntem din ce în ce mai des în dezacord… în fine… îl cunosc. Nu-ţi face griji, o să treacă, a încheiat cu un zâmbet.

Douăzeci de minute mai târziu ne înghesuiam toţi cinci în liftul mic din clădirea în care locuiam. Violette nu deschisese ochii, dormea cu gura deschisă şi lăsa urme de salivă pe umărul tatălui ei. Joachim şi Ernest se clătinau agăţându-se de mâna mea. Yanis a deschis uşa; de cum a intrat, s-a împiedicat de un trenuleţ electric care trona în mijlocul sufrageriei. Altul în locul lui s-ar fi înfuriat, dar el

şi-a felicitat fiii pentru cât de ingenios organizaseră traficul feroviar.

— Bravo, băieţi! Mâine vin mai devreme de la serviciu ca să ne jucăm împreună!

Am sărit cu nonşalanţă peste spălatul pe dinţi. Yanis a aşezat-o pe Violette în patul ei; fetiţa a stat nemişcată cât am dezbrăcat-o şi i-am pus pijamaua. După aceea m-am dus la băieţi, care se mulţumiseră să-şi dea jos blugii şi tricourile înainte să se bage în pat doar în chiloţi. Am închis uşile celor două camere şi m-am întors în living, unde Yanis era deja în picioarele goale. Cum intra în casă, îşi scotea pantofii şi şosetele. Stând turceşte pe jos, se uita la trenuleţul băieţilor. M-am apropiat, m-am aplecat peste el şi m-am agăţat de gâtul lui. M-a prins de braţ şi m-a tras pe genunchi, apoi s-a concentrat din nou asupra şinelor. Lipită de el, am observat haosul care domnea în jur. De mult îmi dădusem seama că nu folosea la nimic să am cutii pentru diverse lucruri şi că nu voi avea niciodată un apartament curat, aranjat, în care nimic nu este nelalocul său. Yanis era în stare să creeze un parc de distracţii în sufragerie în doi timpi şi trei mişcări.

— O să ne dai curând afară? m-a întrebat.

— E foarte probabil! Devine absolut necesar!

A izbucnit în râs. Din când în când făceam crize de furie, iar atunci îi urcam pe toţi patru în maşină şi le spuneam să dispară toată ziua. Apoi puneam toată casa la punct. N-aveau voie să se întoarcă decât după ce reuşeam să mă aşez pe canapea pentru o jumătate de oră ca să profit de senzaţia de ordine şi curăţenie. Doar că totul se putea schimba imediat ce Yanis punea piciorul în casă. Redescoperirea spaţiului îi dădea întotdeauna idei şi chef de reamenajare. Chiar dacă nu avea nevoie de asta ca să se lanseze într-o avalanşă de proiecte.

Locuiam la ultimul etaj al clădirii. Apartamentul nostru era format din patru garsoniere, pe care le uniserăm. Pe atunci, nu se prea obişnuia aşa ceva. Reuşiserăm să le luăm pe o nimica toată, dar chiar şi-aşa, ne înghiţise toate economiile şi ne împovărase cu un

împrumut cu dobândă mare pe douăzeci şi cinci de ani. Evident, Yanis făcuse totul singur, iar căminul nostru arăta minunat. Da, soţul meu avea mâini de aur şi curaj cât să dea şi altora. Desigur, avea şi un dram de nebunie. Nimic nu-l speria şi reuşea să facă tot ce-şi propunea. Aveam două camere, una pentru băieţi – Violette nu era nici măcar în plan pe vremea aceea –, una pentru noi şi un living mare cu o bucătărie deschisă. Yanis nu se temea nici să dărâme ziduri! Reuşise să obţină autorizaţia sau mai degrabă permisiunea de a mări ferestrele – preferam să nu ştiu cum –, astfel că lumina era omniprezentă, inclusiv când cerul de iarnă al Parisului era gri. Nu puteam decât să fim mulţumiţi şi să ne considerăm norocoşi că trăim într-un loc ca acela. Doar că într-o seară în care exageraserăm un pic (cam mult) cu punciul, avusesem ghinionul sau norocul – totul depinde de cum priveşti lucrurile – să remarc ceva ciudat. Dansam o salsa înfierbântată, desculţi, în living. Fiindcă stăteam atât de aproape unul de altul, cu trupurile încălzite, n-avea să dureze mult până să schimbăm dansul. Yanis mă lungise într-un târziu pe canapea, după ce îmi smulsese bluza şi sutienul. În timp ce el stătea cu faţa între sânii mei, privirea mea înceţoşată de alcool a observat un detaliu.

— Ce e chestia aia din tavan? am reuşit să articulez după un oftat de plăcere.

— Se numeşte crăpătură, mi-a răspuns râzând. Ce zici? Nu-ţi place ce-ţi fac?

Îmi ridicase fusta şi mă mângâia pe coapse.

— O… ba da, am oftat eu iarăşi. Voiam doar să-ţi spun că tavanul e găurit.

Yanis a râs din nou, după care s-a uitat în sus. A sărit de pe canapea, s-a urcat pe un scaun ca să cerceteze tavanul, cu blugii descheiaţi. Iar eu mi-am dat seama că avea să mă lase înfierbântată, pe jumătate dezbrăcată şi total frustrată. La urma urmei, era vina mea. Când m-am dus la culcare, l-am auzit scoţând strigăte şi râsete de entuziasm în timp ce scotocea prin trusa de unelte. Copiii şi cu mine eram obişnuiţi să dormim aşa, în ciuda

zgomotului. A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, livingul era acoperit cu o prelată, o gaură adâncă, de mărimea unui om, luase locul micii crăpături din tavan, iar Yanis era în culmea fericirii. îl ţineam pe Ernest, de doar un an, în braţe, pe când Joachim se agăţase de cracul pantalonului meu de pijama. Stăteam toţi trei în mijlocul molozului, iar Yanis, cu un aer dezlănţuit, tot numai zâmbet, cu capul ţţit din gaura de deasupra noastră, m-a întrebat:

— Dragostea mea, îţi place să ai o cameră cu vedere la cer?

— Dar, Yanis, ce-i harababura asta?

— Vino să vezi! O să fie genial! Mărim spaţiul gratis! Era un tavan fals.

— Eşti nebun? Nu putem să facem aşa ceva!

— Ba da, o să fac o şmecherie, mă pricep, ai încredere în mine.

— Avem deja o cameră!

— Credeam că mai vrei una.

Într-adevăr, Yanis construise cu braţele goale camera noastră şi o baie. Era aproape ilegal ce făceam. De aceea, ca măsură de precauţie, pusese o scară mobilă; accesul în cuibul nostru putea, aşadar, să fie camuflat. Pentru că Yanis era un vecin amabil, care făcea servicii tuturor şi se ocupa gratis de toate lucrările din clădire, administraţia închisese ochii în privinţa extinderii apartamentului nostru. Singurul pentru care hapul fusese greu de înghiţit fusese Luc. Cineva mai corect decât el nu exista.

— Să mergem la culcare, mi-a spus Yanis şi m-a sărutat după ureche. Văd că te uiţi la scară. Asta-mi dă nişte idei.

— Iar lucrări? l-am tachinat eu, ridicându-mă.

Am făcut câţiva paşi de dans înspre scară. Cu un zâmbet irezistibil şi fără să-şi ia ochii de la mine, Yanis s-a ridicat şi el şi a venit spre mine.

— Aveam mai degrabă altceva în minte.

— Ah…

Mi-am dat părul pe spate şi am urcat primele trepte, continuând să-mi mişc şoldurile.

— Ar trebui să-ţi interzic să ieşi din casă cu rochia asta.

— O, nu, o ador!

Ajunseserăm în camera noastră. Yanis m-a trântit pe pat.

— Te împinge la crimă.

— De ce crezi că am îmbrăcat-o?

L-am tras spre mine, victorioasă. Ştiam efectul pe care îl avea asupra lui rochia mea roşie cu buline mari, albe.

2

Slavă Domnului, ziua se încheiase în sfârşit. Doar noi două ne ocupam efectiv de agenţia de voiaj, numai că, din când în când – ca astăzi – şeful venea să stea o zi cu noi, ca să se asigure că făceam şi altceva decât să flecărim şi să ne pilim unghiile. Cu toate acestea, agenţia mergea bine şi, chiar dacă, din cauza crizei, lumea nu mai pleca atât de des în excursii, n-avea de ce să ne fie ruşine de cifra noastră de afaceri şi cu atât mai puţin de faptul că toţi clienţii noştri erau mulţumiţi. Problema era ora târzie la care se termina programul. De regulă, colega mea Lucille închidea şi mă acoperea; plecam de la serviciu cu un sfert de oră înainte de închidere ca să evit să alerg după metrou şi să ajung la timp să-i iau pe copii.

Când am ajuns transpirată toată în faţa porţii şcolii, am văzut că Joachim, Ernest şi Violette erau ultimii care aşteptau pe coridor. Asta nu se întâmpla aproape niciodată şi deci nu era atât de grav, dar nu-mi plăcea deloc; aveam impresia că sunt o mamă rea. Joachim, ca un frate mai mare responsabil, îşi ţinea surioara de mână, în timp ce Ernest era pus pe şotii. Fiica mea a fost prima care m-a observat.

— Mami!

Acesta a fost semnalul: toţi trei au sărit pe mine, chiar şi cel mare de opt ani. Doar că el nu pentru îmbrăţişări.

— Ce-ai făcut atât?

— Eh! Jojo, nu e o tragedie.

— Aproape ai întârziat!

— Aproape, tu ai spus-o.

Era leit unchiul lui!

— Să mergem acasă, năzdrăvanilor.

Avusesem de gând să fac câteva cumpărături de la Monoprix, dar am renunţat văzând câtă lume era la case. Asta era, aveam să mâncăm ce rămăsese de ieri. Când am ajuns acasă, a început circul. I-am lăsat pe Violette şi pe Ernest la desene animate, ceea ce, evident, a declanşat războiul între ei: *Crăiasa Zăpezii* versus *Thunderbird*. Deşi urlau şi se trăgeau de păr, am reuşit să nu mă enervez – chestie de obişnuinţă – şi i-am verificat temele lui Joachim, care încă era bosumflat. După aceea, în timp ce în faţa televizorului stătea să izbucnească al Treilea Război Mondial, am făcut curat la ei în cameră şi am constatat în baie că sfoara de rufe se rupsese. Şi uitasem să dau drumul la maşina de spălat înainte să plec la serviciu de dimineaţă. Am rezolvat problema şi i-am dus pe toţi la duş.

La 19: 45 nu mai puteam, nu aşteptam decât un lucru: să-i culc pe copii, să nu-i mai aud răcnind şi să mă prăbuşesc pe canapea. Mai trebuia totuşi să mă ocup de cină. Am deschis frigiderul: m-a cuprins disperarea. Din ce să pregătesc rapid ceva? O mulţime de casolete, dar conţinutul niciuneia suficient să alcătuiască o masă decentă pentru o singură persoană. Mi-a sunat telefonul: Yanis.

— Ce faci? l-am întrebat. În cât timp vii? E infernal în seara asta.

— Păi… ajung într-o jumătate de oră.

— Ce vrei să mănânci?

Dacă s-ar oferi să treacă pe la restaurantul chinezesc…

— Contez pe ideile tale, mi-a răspuns, spre disperarea mea. Şi… hm… avem un musafir.

— Luc?

— Nu, un client.

— Îţi baţi joc de mine? am urlat. Nici nu se pune problema ca un necunoscut, un client, să vină la noi astă-

seară! Nu am nimic, e dezordine, copiii sunt groaznici…

M-am oprit din vorbit. Yanis nu mă mai asculta, dar vorbea cu cineva: „Nicio problemă, nu, serios, soţia mea face minuni”.

— Yanis! am ţipat. Cu cine vorbeşti acolo?

— Păi, cu Tristan, clientul nostru.

— Minunat. Dacă te încurc, spune-mi şi închid.

— Ba nu, n-o să închizi, mi-a răspuns el cu un glas tandru.

— Yanis, te rog, spune-mi că e o glumă, că nu aduci pe nimeni.

— Tu faci minuni, tocmai am spus-o. Tristan e un tip de treabă. Pe curând!

M-am uitat la telefon, năucită câteva secunde. Ernest m-a readus la realitate.

— Ce mâncăm, mami? *Ăsta-i un stomac umblător*.

Trebuia să fiu rapidă şi eficace, să uit de pretenţiile mele legate de mâncarea sănătoasă.

— Piure, şuncă… dar cu condiţia să fiţi cuminţi începând de acum. Tati a invitat un domn.

— OK, mami!

Cu asta, mă asiguram că era pace cât timp scoteam din fundul unui dulap tot ce mai rămăsese, gândindu-mă în acelaşi timp la miracolul culinar pe care Yanis îl aştepta de la mine. De mult nu-mi mai făcuse o asemenea figură.

Patruzeci de minute mai târziu, cum stăteam în faţa blatului de lucru din bucătărie, complet disperată, am auzit uşa de la intrare. În afară de un bol cu alune şi *cât*

te va măsline pentru apetitiv, încă nu ştiam ce voi pune pe masă. În schimb, copiii păreau nişte îngeraşi, aşezaţi toţi trei pe canapea, curaţi, cu dinţii spălaţi – era tot ce puteam să cer. Liniştea nu a durat mult, pentru că au sărit ţipând imediat ce a apărut tatăl lor. I-am ieşit în întâmpinare. Yanis, cu Violette în braţe, m-a sărutat pe buze. L-am fulgerat cu privirea, iar el mi-a zâmbit cu gura până la urechi, apoi s-a întors spre musafirul nostru, pe care nu l-am văzut cu adevărat decât în acel moment. Era un tip înalt, brunet, foarte îngrijit, destul de palid, cu nişte

ochi de un negru intens, cu trăsături distinse, şi părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani. Purta nişte pantaloni negri, îşi scosese haina şi îşi suflecase mânecile cămăşii albastre.

— Intră, Tristan! Să ţi-o prezint pe Vera.

Bărbatul a făcut câţiva paşi spre mine.

— Bună seara, Vera! Ca să mă ierţi că am dat buzna într-un mod atât de puţin cavaleresc, a spus, oferindu-mi un imens buchet de flori.

— Mulţumesc mult, Tristan. Nu trebuia.

Mi-a zâmbit şi s-a întors spre copii.

— Asta e pentru voi! a spus, fluturându-le pe sub nas o pungă cu bomboane. Dar o las pe mama voastră să hotărască dacă puteţi să mâncaţi sau nu din ele.

Trei perechi de ochi s-au aţintit spre mine.

— Bine, am cedat eu, preferând să evit o criză în faţa unui necunoscut. Veniţi cu mine. Yanis, te las să-l serveşti cu ceva de băut pe musafirul nostru.

Copiii m-au urmat până în bucătărie, şi-au luat bomboanele şi s-au dus la ei în cameră. Eu m-am ocupat de buchet, dar trăgeam cu ochiul în living. Acest Tristan răspândea multă naturaleţe, în pofida aiurii rigide. Observându-l cum se mişcă prin încăpere, aproape aveam impresia că ştia locul. Nu semăna deloc cu cineva care vine pentru prima oară acasă la nişte necunoscuţi şi se simte puţin stânjenit. Deşi părea să nu aibă nimic în comun cu noi, felul firesc în care se potrivea în peisaj era tulburător. îl asculta pe Yanis vorbind şi a acceptat cu un semn din cap paharul de vin roşu pe care i-l oferea. În general, Yanis nu aducea niciodată clienţii acasă la noi. Musafirii-surpriză erau mai degrabă meseriaşi cu care se împrietenise pe şantierele pe care le supraveghea. În asemenea ocazii nu mă jenam să propun o masă fără fasoane, iar florile erau înlocuite de o sticlă de vin bun, ceea ce-mi convenea perfect. Acum era cu totul altceva, cu tipul acesta elegant şi sigur pe sine, despre care încă nu ştiam ce să cred. Doar că, dacă Yanis îl aducea acasă, asta nu putea să însemne decât un lucru: era foarte important.

Trebuia să fac faţă. Înarmată cu bolul de alune şi cu măslinele, m-am dus la ei şi m-am aşezat pe canapea. Yanis m-a servit cu un pahar de vin şi a pus muzică.

Buena Vista Social Club, înainte să se aşeze lângă mine. Tristan stătea în faţa noastră, în vechiul fotoliu office.

— Mulţumesc încă o dată că m-aţi primit. Ştiu că nu se face să vii pe nepusă masă. Yanis a insistat… sper că nu te deranjează, Vera.

Eram prea neîncrezătoare; nu folosea la nimic să-mi bat capul, fiindcă nu părea să se sinchisească nici să aştepte cine ştie ce de la această seară, ci doar să poată discuta cu Yanis. Totul avea să fie bine. I-am zâmbit, mai relaxată.

— E-n regulă, ţi-am spus deja. Şi-apoi, cu soţul meu mă aştept la orice!

— Ei, Tristan, eşti de acord cu mine că este totuşi mai plăcut să ne continuăm aici discuţia în legătură cu proiectele tale decât cu fundul lipit de un scaun de la birou.

Asta adoram la Yanis, era în largul lui şi natural cu toată lumea. Deocamdată, nu părea să-şi şocheze interlocutorul, care a râs la remarca lui.

— De ce nu i-ai propus şi lui Luc să vină? Este fratele meu, i-am explicat lui Tristan.

— Mi-a spus Yanis. L-am cunoscut de curând. Un om fermecător, de altfel.

Fermecător? *înseamnă că face eforturi cu clienţii*.

— Fratele tău a fost pe şantier toată ziua. N-am vorbit deloc cu el astăzi.

— Păcat că nu l-am văzut, a remarcat Tristan.

— O să venim săptămâna viitoare împreună să vedem clădirea, aranjez eu, i-a spus Yanis, cu un zâmbet larg.

În clipa aceea a apărut Violette, cu degetul în gură şi ţinându-şi păpuşa în braţe. Târându-şi picioarele, a venit şi s-a căţărat pe genunchii mei ca să mi se cuibărească în braţe.

— Eşti obosită?

A dat din cap.

— O să mergem să facem nani, mâine te duci la şcoală. Spune la revedere.

S-a dus în faţa lui Tristan.

t

— Mulţumesc pentru bomboane.

— Pentru nimic, prinţesă mică.

Mândră de rangul ei de prinţesă, s-a dus să-şi sărute tatăl. M-am scuzat şi m-am ridicat, pregătită să mă ocup de copii.

Ne-am aşezat la masă. Am pus pe masă bolul cu paste… alfabet. Singura variantă posibilă ca să putem să mâncăm acelaşi lucru toţi trei. Era obligatoriu să aibă umor acest Tristan. În orice caz, dacă voia cu adevărat să lucreze cu Yanis, trebuia pus la curent cu situaţia. Totuşi, mă descurcasem onorabil: jambon presat la tavă, roşii pentru culoare şi un strat de parmezan ca să asezonez totul. Perfect calmă şi jucându-mi impasibilă rolul, am servit mâncarea ca şi cum ar fi fost un meniu select. Cu coada ochiului, îl vedeam pe Yanis chinuindu-se să nu râdă. Dar nici el, nici Tristan n-au făcut vreo remarcă referitoare la conţinutul farfuriilor, prea ocupaţi să discute despre muncă. Savurând mâncarea – adoram meniurile pentru copii –, am înţeles până la urmă cu ce se ocupa Tristan şi de ce nimerise în cabinetul lui Luc. După ce fusese notar câţiva ani, acum făcea tranzacţii imobiliare şi putea deci să devină un client foarte important. Cum tocmai îi explica lui Yanis:

— N-am nicio îndoială că propunerile voastre pentru clădirea aceea îmi vor plăcea. Şi, dacă totul merge bine, am şi altele în vedere, fără să mai pun la socoteală anumite clădiri a căror renovare nu m-a mulţumit.

— O să ne descurcăm, ai încredere în noi.

— Îmi place cum vezi lumea şi ce e în jur. Am încredere în voi doi, dar… ceea ce faci tu mă interesează în mod deosebit.

Tristan s-a întors spre mine, cu o mână ridicată în semn de liniştire.

— N-am nimic împotriva fratelui tău, Vera.

Am dat din cap ca să-l asigur că nu era nicio problemă. Mi-a zâmbit, pe urmă i s-a adresat din nou lui Yanis.

— Sincer, îmi plac cu adevărat ideile despre care mi-ai vorbit deja, fără măcar să vezi locurile. Nu ştiu de unde le scoţi, dar… bravo!

I

Am aruncat o privire spre Yanis, care îşi ascundea cu greu mândria – nu în fiecare zi primea astfel de complimente.

— Ce şcoală ai urmat ca să ajungi să fii atât de priceput?

La naiba… De ce trebuia mereu să i se pună întrebarea asta nimicitoare?

— Păi… n-am studii de specialitate. Tot ce ştiu am învăţat de pe şantiere, observând, cerând sfaturi… Nimic extraordinar, după cum vezi.

— Dimpotrivă! Te înşeli. Tu nu eşti un tip care să stea la un birou, şi asta e ceea ce caut.

— E bine! a exclamat Yanis râzând şi trecându-şi mâna prin păr. Gata, am înţeles! Eu, în schimb, o felicit pe soţia mea… vezi şi tu că face minuni. Farfuriile noastre sunt goale!

— Într-adevăr, Vera, ştii să adaugi savoare pastelor alfabet! a continuat Tristan, foarte serios.

Erau două posibilităţi: ori chiar credea asta, ori îşi bătea joc de mine la greu.

— Hai să nu exagerăm totuşi, i-am răspuns. Am izbucnit în râs toţi trei.

— Cu toată sinceritatea, mi-a făcut plăcere să mănânc aşa ceva. Îmi aminteşte de fetele mele când erau mici.

— Ai copii? l-am întrebat, pe jumătate surprinsă. Felul în care se purtase cu copiii noştri arăta că pentru el copiii nu erau un soi de creaturi ciudate. Ştia cum să-i cucerească.

— Două adolescente de treisprezece şi de

cincisprezece ani.

— O, cred că nu este întotdeauna uşor.

— Nu le văd decât din două în două săptămâni.

— Îmi pare rău, Tristan, nu voiam…

— E în regulă, Vera. Sunt mai mulţi ani de când m-am despărţit de mama lor. Am avut bunul-simţ să nu ne omorâm unul pe celălalt. Deci, totul e bine. Sigur, îmi lipsesc, dar ştiu că le este mai bine cu mama lor zi de zi decât cu mine.

— Îmi scot pălăria în faţa ta, l-a felicitat Yanis. Nu-mi imaginez nicio secundă să nu-mi văd copiii.

Discret, am pus o mână liniştitoare pe piciorul lui Yanis. Familia noastră reprezenta totul pentru el, ar fi fost în stare de orice ca să ne protejeze. Ştiam prea bine că, dacă-l invitase pe Tristan la masă, era ca să-i vadă pe copii înainte să adoarmă, chiar dacă n-ar fi schimbat decât două vorbe cu ei şi le-ar fi dat un pupic.

— Din nefericire sau din fericire, ne obişnuim cu orice, i-a răspuns Tristan.

Ca desert, m-am abţinut să propun nişte Danette vechi de mai multe zile. O cafea şi puţină ciocolată aveau să rezolve problema. Yanis desfăcuse o a doua sticlă de vin, iar paharele noastre erau din nou pline. Se ridicaseră de la masă. Acum soţul meu îi explica lui Tristan cum ne renovaserăm apartamentul. Nu era pentru prima oară când casa noastră părea un show-room. Dar îmi plăcea când Yanis se simţea în elementul lui. Tristan îl asculta cu atenţie, mereu la fel de fascinat de entuziasmul lui, din câte îmi dădeam seama. Părea începutul unei colaborări foarte bune între ei, eram fericită pentru asta, simţeam că Yanis îşi dorea din inimă să-l impresioneze pe tipul acesta. Au venit să mi se alăture la măsuţa joasă.

— Trebuie să fie plăcut să trăieşti într-un asemenea loc, a remarcat Tristan.

— Nici nu-ţi imaginezi cât de plăcut!

Cu o singură sorbitură, Yanis şi-a golit ceaşca. Apoi m-a privit cu un aer complice.

— Ce e?

— Avem încredere în Tristan?

— De parcă aş putea să-ţi spun nu.

Musafirul nostru ne privea total derutat, evident întrebându-se ce dăduse peste el. Senzaţia s-a accentuat când Yanis s-a ridicat, a luat o prăjină ascunsă lângă fereastră şi a ridicat-o până în tavan într-un colţ al încăperii. Când a coborât scara mobilă, Tristan şi-a pierdut tactul pe care îl afişase de când venise la noi, ghemuindu-se în fotoliu. A făcut ochii mari, mi-a aruncat o privire uluită, apoi s-a ridicat şi s-a apropiat de Yanis.

— Ce este acolo, sus?

— Paradisul!

Am izbucnit în râs.

— Camera noastră, am tradus.

— Incredibil!

— Vino să vezi.

— Nu, Yanis. Am forţat nota destul. E vorba despre intimitatea voastră.

— Nu te jena de mine, Tristan.

— Eşti sigură, Vera?

— Sunt sigură. Şi nu te preface că nu eşti curios să vezi ce-i acolo.

Mi-a zâmbit şi l-a urmat pe Yanis, care urca deja, sfătuindu-l să aibă grijă să nu se lovească. îl încurajasem să urce şi speram că nu lăsasem nimic în dezordine. Oare ce-avea să creadă despre noi?!

Am avut timp să-mi beau cafeaua în linişte, să strâng totul, să dau drumul la maşina de spălat vase şi chiar să pregătesc lucrurile copiilor pentru a doua zi dimineaţă. Apartamentul fusese rareori atât de curat – cel puţin la suprafaţă – ca în seara asta. Până la urmă, era bine să aducă musafiri pe nepusă masă. Auzeam vocile lor înfundate şi râsul lui Yanis. Tocmai verificasem dacă micuţii noştri dormeau adânc când au coborât din pod. Tristan a refuzat paharul de vin pe care i l-a propus Yanis.

— O să vă las. Ştiu cum e cu trezitul dimineaţa. Mulţumesc pentru primire, Vera. Am petrecut o seară excelentă.

— Mă bucur. Dacă aţi pus la punct detaliile unei posibile colaborări, sunt încântată.

A schiţat un zâmbet – am sperat că era unul liniştitor pentru Yanis. L-am însoţit amândoi până la uşă.

— Verific cu Luc programul ca să vedem când poţi veni să ne vizitezi, i-a spus Yanis în prag.

— Aştept telefonul tău.

S-a întors spre mine şi mi-a întins mâna.

— La revedere, Vera, şi mulţumesc încă o dată!

— Poate ne vedem curând.

— Sper.

Yanis şi cu el şi-au strâns mâna bărbăteşte, apoi Tristan a plecat. După ce a închis uşa, soţul meu s-a întors în living trecându-şi mâinile prin păr de mai multe ori. Apoi şi-a aruncat din picioare pantofii şi şosetele. M-am apropiat de el. S-a răsucit, m-a prins de mijloc şi m-a învârtit, iar eu m-am agăţat de gâtul lui râzând.

— Pari fericit!

— Este *clientul* pe care îl aşteptam, simt asta! Era entuziasmat.

— Lasă-mă jos, ameţesc.

M-a ascultat şi imediat m-a strâns în braţe.

— Cel puţin îi place cum lucrezi, te-a lăudat întruna. Trebuia să se întâmple asta, eram sigură. Sunt atât de mândră de tine.

— Am o idee… o încercare riscantă… Nu trebuie să greşesc…

I-am luat faţa în mâini şi l-am privit drept în ochi.

— Am încredere în tine, ai să reuşeşti.

— Ce părere ai despre Tristan?

— Nu eu o să lucrez cu el! Dar, dacă vrei părerea mea, pare serios şi mai ales crede în tine. Ştii că este tot ce vreau de la tipul ăsta.

Şi-a sprijinit fruntea de a mea zâmbind. Aş fi dat orice să-şi păstreze pentru totdeauna această expresie de încredere în el şi în viitor.

— Urcă, vin şi eu.

Tocmai îmi şterseseм machiajul când Yanis a intrat în

baie. M-a luat de mijloc, şi-a pus bărbia pe umărul

„Meu şi m-a privit drept în ochi în oglindă. Avea o cută de îngrijorare pe frunte.

— La ce te gândeşti?

— Sper că fratele tău va înţelege cât e de important acest proiect.

— De ce să nu înţeleagă?

— Doar îl cunoşti… Cum îl scoţi din zona de confort, se retrage în el.

— Ai să găseşti tu argumentele potrivite.

— Da, cu siguranţă.

Preţ de o clipă m-am întrebat dacă nu se forţa să zâmbească. Dar Yanis era incapabil să mintă sau să simuleze ceva. Ştiam că nu întotdeauna lucrurile mergeau bine între ei, speram cu toată puterea că vor reuşi să se înţeleagă în privinţa acestui proiect. M-am strecurat în pat şi l-am privit cum îşi aruncă hainele prin cameră. După aceea a venit în pat, a stins veioza, m-a tras spre el şi a scos un oftat de mulţumire. Câteva minute mai târziu *i*

sforăia. I-am strâns mai tare braţul în jurul taliei mele şi am adormit şi eu.

3

O

Yanis

Ce mult mă bucura s-o văd pe soţia mea frumoasă în rochia ei verde-deschis mereu în jurul nostru la micul dejun! Drumul de dimineaţă până la şcoală cu copiii era sarcina mea. Pentru Vera, însemna un pic de timp pentru ea, stând liniştită acasă. Iar eu aveam astfel ocazia să vorbesc cu băieţii şi s-o ţin pe Violette în braţe şi s-o mângâi, fără ca Vera să mă certe că o răsfăţ prea mult. Ea vorbea, care o acoperea mereu cu sărutări înainte ca fetiţa să plece la şcoală.

Am sărit de pe scaun.

— Haideţi, să ne grăbim, copii! O să întârziem.

Joachim, seriosul/studiosul nostru era deja în hol, cu ghiozdanul în spate. Ernest alerga de colo-colo; l-am prins şi l-am ciufulit.

— Opreşte-te, Yanis! O să-l enervezi, m-a certat Vera în timp ce o pieptăna din nou pe Violette.

Cum reuşise să-şi desfacă o codiţă în cinci minute în timp ce-şi bea ciocolata? Fetiţele, ca şi femeile, rămâneau un mister. Şi îmi plăcea asta.

Împreună cu Vera, am reuşit să-i scoatem pe copii din casă. M-am întors spre ea; stătea rezemată de tocul uşii şi mă privea cu un zâmbet larg pe buze.

— O zi bună! mi-a spus cu vocea ei blândă.

— Ieşi la masă cu Charlotte?

— E marţi!

— Evident… Pe diseară!

Am îmbrăţişat-o un pic mai strâns decât în alte dimineţi, aveam nevoie de curaj astăzi. Pe urmă i-am şoptit la ureche al nostru „încă aud muzica noastră în gând”. Râdea în continuare în timp ce uşa liftului se închidea în urma noastră.

În ziua aceea n-am luat maşina, fiindcă simţeam nevoia să merg cu vechea mea motocicletă. Mi-o făcusem cadou dintr-unul din primele mele salarii. E mult spus cadou pentru o carcasă pe care o recondiţionasem. Nu puteam să mă despart de ea, deşi n-o prea mai folosisem după ce se născuse Joachim. În rarele dăţi când adusesem vorba s-o vând, Vera mă făcuse să renunţ – destul de uşor –, fiindcă ştia că ţineam la ea. N-o luam decât atunci când ştiam că am de bătut şantierele. Era o scuză bună. Astăzi, era din cauză că eram nervos. Am ştiut că avusesem de o mie de ori dreptate când am împins uşa biroului. Habar n-aveam cum reuşea Luc să se trezească, dar în săptămânile în care gemenii nu erau la el, ajungea întotdeauna la şapte dimineaţa ca să lucreze sau, mai degrabă, ca să-şi bage nasul în hârţogăria lui care-i plăcea atât. Era domeniul lui, chestii administrative, legi, cadastru şi tot restul… Mă depăşea. N-a reacţionat când am intrat. Bună *dimineaţa*, *mutră plouată*! *Aş* fi vrut să şterg praful de peste tot, dar era imposibil, nu aveam niciun cuvânt de spus. Mi-am făcut o cafea instant. Cumnatul meu era atât de zgârcit că refuzase să investească într-o maşină de făcut cafea

espresso, degeaba îi explicasem că era o chestiune de imagine faţă de clienţi, că e mai bine, nu era nimic de făcut. „Nu suntem plătiţi să servim cafele”.

— Salut, Luc! i-am spus pe un ton vesel, aşezându-mă la masa mea de lucru, faţă în faţă cu a lui.

— Mda, a mormăit. Bună dimineaţa.

Ziua avea să fie lungă. Proasta lui dispoziţie era din ce în ce mai greu de suportat, ca şi faptul că era atât de mărginit. Nu-şi asuma niciun risc, mulţumindu-se cu ce aveam, fără să încerce să mă ajute să ne extindem activitatea. Ultima oară când mă implicase într-un proiect important în care putusem să mă exprim liber fusese cu ani în urmă. Foarte puţin interesat de localurile comerciale, mă însărcinase pe mine să proiectez un bar. Gândea îngust, vedea îngust. Prezentasem sub nasul lui planul clădirii pe care o vizitaserăm în ajun. Nu scosese un cuvânt cât ţinuse întâlnirea, ceea ce mă înfuriase şi mă făcuse să-mi fie jenă faţă de Tristan care amânase o altă întrevedere ca să satisfacă exigenţele lui Luc. Încă o dată, mă descurcasem, făcusem tot ce putusem ca să compensez tăcerea lui şi lipsa lui de implicare. Speram totuşi că viitorul nostru client înţelesese că nu mă prefăceam. Eram destul încrezător dacă mă gândeam la cina pe care o luaserăm la mine acasă. Ocazie ca încă o dată scumpul meu cumnat să se ia de mine când aflase: „Nu ne tragem de şireturi cu clienţii, Yanis! De câte ori să-ţi mai spun? Lipsa ta de profesionalism mă oboseşte foarte mult!”, îmi reproşase de parcă eram un ţânc de patru ani care făcea numai prostii.

— Te las să lucrezi de unul singur la aceste proiecte, mi-a spus fără să-mi arunce o privire.

Am făcut ochii mari. Era prea frumos ca să fie adevărat.

2

— Nu vrei să lucrăm împreună la ele?

— Am lucruri mai importante în plan. Cred că ai să te descurci. Şi-apoi, nu sunt decât nişte propuneri. Dacă se concretizează, voi definitiva proiectele în locul tău. În fine,

contez pe tine să nu pierzi prea mult timp cu asta.

Exact cum mă aşteptasem. Din nou, îmi diminua autoritatea. Nu mai suportam amabilitatea lui rezervată – mi-am încleştat pumnii. Lucram împreună de mai bine de zece ani şi cred că nu-l dezamăgisem niciodată. Aştepta de la mine creativitatea pe care el n-o avea şi îndemânarea. Mă implicam cu totul, fără reţineri, dar în ultimul timp nu înceta să-mi aducă aminte că el era patronul, cel care îmi dădea salariul, cel cu diplomă, specialistul. Eu eram bun să fac inovaţii pe şantiere, să merg în urma lui şi să mă asigur că planurile *domnului* erau respectate cu stricteţe. Iar când conduceam un proiect nu era niciodată de la A la Z, Luc găsea mereu o cale să-l modifice, ascultând din ce în ce mai puţin părerea mea. Fusesem întotdeauna loial până acum, îmi interzisesem să caut ceva în altă parte.

— E vreo problemă, Yanis?

— Niciuna, i-am răspuns, strângând din dinţi.

În loc să-i trag un pumn în gură – Doamne, cât aş fi vrut să o fac! – mi-am folosit energia ca să mă calmez. Proiectul lui Tristan era ocazia pe care o aşteptam ca să-i dovedesc lui Luc că eram în stare, că ştiam ce trebuie făcut şi că era obligatoriu să ne extindem.

Restul săptămânii am muncit ca un catâr. Zilele nu erau destul de lungi. Drept rezultat, seara lucram acasă la proiectul lui Tristan. Nu era ideal pentru Vera şi pentru mine, dar aşa evitam ca Luc să-şi bage nasul în planurile mele chiar înainte să termin şi să audă ce vorbesc la telefon. Nu aveam încredere, era în stare să mă strivească oricând. Vera mă susţinea necondiţionat. Şi, chiar dacă nu eram adeptul lucrului de acasă, nu-mi ascundeam plăcerea de a o avea la doi metri de mine, ca şi cum am fi fost un artist cu muza lui. Ea mă observa, cu o revistă în mână, tolănită pe canapea, iar din când în când se ridică şi venea să mi se aşeze pe genunchi şi să se uite la ce făceam:

— E grozav. O să-l impresionezi pe tip!

— Sper din tot sufletul să fie aşa.

— Luc ce zice? I-ai arătat? Cred că e şocat!

M-am uitat în altă parte. Erau luni de când o

minţeam, spunându-i că relaţia dintre mine şi fratele ei se îmbunătăţea. Nu-mi plăcea deloc s-o neliniştesc, mai ales din cauza unor orgolii bărbăteşti. Mă stăpâneam, făceam pe supusul, mulţumit de tot, dar în sinea mea fierbeam.

— Habar n-am, am spus într-un târziu, stânjenit.

— Cum adică, habar n-ai?

— El n-are nimic de-a face cu contractul cu Tristan, nici cu părerea mea şi cu atât mai puţin cu munca mea. Adică mă supraveghează, am spus fără să mă gândesc.

Mi-a luat faţa în mâini şi m-a silit s-o privesc.

— Glumeşti sau ce? De ce nu mi-ai spus?

— Nu e aşa de grav, am oftat.

— Ba da, e grav!

A sărit de pe genunchii mei şi a început să se agite de colo-colo, gesticulând. Un adevărat spectacol s-o vezi pe Vera enervându-se! Vorbea întruna, bombănea, înjura, se strâmba în toate felurile. Asta mi-a mai alungat furia, în vreme ce regretam deja că vorbisem prea mult. Ce tâmpit eram! îi trezisem bănuieli. Véra era mai rea decât o leoaică atunci când venea vorba să-şi apere copiii, iar eu făceam parte din lot! Ceea ce, într-o anumită măsură, nu-mi displăcea.

— Nu are dreptul să se poarte aşa cu tine! Fratele meu se crede şeful şefilor! Tu nu eşti nici sluga, nici subalternul lui. Nu, stai aşa! O să am o discuţie cu el!

— Uşurel! Calmează-te!

— Ba nu mă calmez!

M-am aşezat în faţa ei şi i-am prins braţele. Şi-a luat o mutră bosumflată.

— Nu se pune problema să te amesteci în asta. Nu e treaba ta, nu e problema ta! Nu am nevoie de tine ca să mă apăr. Sunt bărbat, unul adevărat, am încheiat, lovindu-mă cu pumnul în piept, sperând s-o fac să râdă.

— Dar…

— Niciun *dar*. Lasă-mă pe mine. Mâine beau o cafea cu Tristan, e nerăbdător să vadă ce pregătesc. Am să-i dau un os de ros cât aşteaptă. Dacă muşcă momeala, va fi un argument în plus pentru ca fratele tău să mă ia în serios şi

să aibă puţină consideraţie pentru mine.

S-a aruncat de gâtul meu şi m-a strâns cu putere.

— Promite-mi că n-ai să-mi mai ascunzi nimic. Chiar ar fi trebuit să-mi spui.

— Da… promit. Dar nu-i nimic, îţi jur!

— Yanis, nu glumesc! Am plecat întotdeauna de la principiul că, în ziua în care încetăm să ne mai facem mărturisiri, vor începe necazurile. Mai ales în privinţa chestiunilor de serviciu!

Mi-am parcat motocicleta în faţa gării Saint-Lazare. Trebuia să mă văd cu Tristan între două întâlniri în colţ, la Starbucks sub arcade – aş fi preferat, evident, un bistrou –, dar clientul este rege şi avea foarte puţin timp la dispoziţie. Mă aştepta în faţa intrării. Tipul acesta, în pofida înfăţişării austere, puţin rece la prima vedere, om de afaceri la costum, îmi plăcea. Era simpatic şi ghiceam că avea umor, trebuia doar să găsesc o cale să-l fac să se destindă. Oamenii care treceau pe lângă el îl priveau. Pe bună dreptate, fiindcă emana putere din toţi porii, dar într-un mod plăcut şi natural. Am remarcat şi câteva femei care-l priveau discret; unora dintre ele le-a aruncat o privire apreciativă. Apoi m-a zărit.

A

— Te salut, Yanis! a spus strângându-mi mâna. Îţi mulţumesc că ai venit aşa de repede.

— Te rog, e normal să fii nerăbdător. Să ne bem cafeaua!

A schiţat un zâmbet şi a luat-o înaintea mea în acel

!

templu al cafelei proaste la preţuri mari. Pentru el a comandat o băutură cu nume de nerostit care se voia de origine italienească – ceea ce m-a făcut să râd mult, fără ca el să priceapă de ce. N-aveam de gând să-i spun că nu pusesem niciodată piciorul în locul ăla. Am descoperit cu bucurie că serveau espresso. În schimb, nu l-am lăsat să se aşeze înăuntru. M-aş fi sufocat între cei patru pereţi! M-a urmat şi am găsit o masă liberă pe ceea ce se voia a fi un fel de terasă.

— Şi, cum merg lucrurile? Ce poţi să-mi spui deocamdată?

— Pun la punct totul cu Luc până mâine-seară, iar luni, când este ultimul termen, vei primi propunerea noastră de contract.

— Luc nu lucrează la proiect împreună cu tine? a întrebat, pe bună dreptate.

Ce să-i răspund?

— Pentru moment, mi-a încredinţat mie să pun proiectul pe picioare, dar fii liniştit, va fi de acord cu el.

— Nu-mi fac griji. Părerea lui Luc nu prea contează, a ta mă interesează. Îmi convine de minune că te ocupi tu! Mă bucur că am dat peste cineva dispus să aibă încredere în mine, a zis, cu un zâmbet. Sunt nerăbdător, dă-mi câteva amănunte despre ce ai de gând să-mi propui. Mizez enorm pe clădirea asta.

— Mi-am dat seama.

M-am dezlănţuit. Cunoşteam de mulţi ani doi asociaţi în căutarea unei clădiri care să poată servi de concept store. Aceşti tipi veneau din lumea localurilor de noapte şi voiau să încerce altceva. Aveau nebunia celor puternici şi nu se temeau de nimic, cam ca mine, dar ei aveau şi bani, se zvonea că aveau un cont gras. Prin forţa împrejurărilor ne întâlniserăm, spre marea disperare a lui Luc, care făcuse întotdeauna astfel încât să nu lucreze niciodată pentru ei. Din clipa în care Tristan îmi povestise ce achiziţionase, mă gândisem la ei. Când intrasem acolo, ştiusem că am găsit locul potrivit. îi pusesem la curent, le prezentasem potenţialul clădirii şi imediat începuseră să-şi facă planuri, gândindu-se deja la o inaugurare în septembrie sau octombrie; erau deci gata să semneze contractul de închiriere cu Tristan şi să înceapă lucrările. Îmi şoptiseră la ureche preţul exorbitant al renovării locului. Iată la ce lucram ca un nebun. Preţ de o jumătate de oră, cât timp i-am expus situaţia, Tristan n-a scos un cuvânt.

Dar nici nu i-am dat ocazia s-o facă. Mă cunoşteam: când *i* mă porneam, entuziasmul meu devenea dominator

în aşa măsură, că nici eu însumi nu puteam să lupt împotriva lui. Pe drum, ca să mă liniştesc, mă pregătisem pentru ce voiam să-i spun şi totuşi, iată că-i dezvăluiam deja prea multe informaţii, atât mă încânta acest proiect, înfăţişarea i-a devenit din ce în ce mai serioasă, ceea ce mi-a tăiat avântul.

— Asta e în linii mari…

S-a aşezat un pic mai bine pe scaun, a privit în depărtare şi n-a spus nimic. Atitudinea lui mă neliniştea atât de tare, că aş fi vrut să-mi aprind o ţigară. Trecuse foarte mult timp de când nu mai fumasem. De cinci ani, nici Vera, nici eu nu ne mai atinseserăm de ţigări. Plecase de la o nebunie a noastră şi câştigaserăm pariul, dar nu fusese uşor…

I

— Yanis, a spus într-un târziu Tristan şi şi-a aţintit ochii într-ai mei. Poţi să consideri că ai obţinut contractul în faţa tuturor celorlalţi. 1

Oare visam?

— Stai, stai, nu te grăbi. Mai avem câteva formalităţi de pus la punct.

— Pari să fi avansat deja mult în negocierile cu partenerii tăi. Iată-mă cu un proiect foarte ambiţios şi nişte chiriaşi care acceptă să ia asupra lor costul lucrărilor. Nu văd ce m-ar putea face să revin asupra deciziei. M-ai cucerit.

A aruncat o privire la ceas.

— Trebuie s-o şterg, Yanis. Vorbim luni la telefon pentru detalii. Abia aştept să încep să lucrez cu tine. Şi cu Luc, bineînţeles. Programează rapid o întâlnire ca să pregătim contractul de închiriere.

S-a ridicat, iar eu am făcut la fel, dar eram complet năucit.

— Mulţumesc pentru încredere.

— Salut-o pe soţia ta din partea mea.

— Aşa voi face.

Deja jubilam la ideea că îi voi da o asemenea veste.

— Când vom demara lucrurile, a continuat el, vă invit

la mine la cină, măcar atât să fac pentru voi.

— Cu mare plăcere. Să ai un sfârşit de săptămână minunat!

S-a răsucit pe călcâie şi a plecat cu pas vioi. Mi-am înăbuşit un strigăt triumfător. În loc de asta, am alergat până la motocicletă. Agenţia de voiaj era foarte aproape, n-aveam să ratez plăcerea de a o anunţa prima pe Vera.

Zece minute mai târziu, am împins uşa. Nici măcar n-am salutat-o pe colega Verei, cu atât mai puţin pe clienţi. M-am dus direct la biroul ei.

— Yanis! Ce faci aici?

Fără să-i răspund, am luat-o de mâini şi am tras-o în picioare. Apoi, prinzând-o de mijloc, am ridicat-o şi am învârtit-o. Ea a izbucnit în râs.

— Ce e? Explică-mi!

— Am obţinut contractul!

Am lăsat-o jos.

— Chiar e adevărat? a insistat ea, cu ochii umezi.

— Cine e cel mai tare?

S-a aruncat pe mine, aproape sufocându-mă, atât de tare mă strângea, dar nu-mi păsa. M-a acoperit cu nenumărate sărutări, pe obraz, pe gât, repetând „te iubesc, te iubesc”. Apoi am auzit pe cineva dregându-şi glasul. Am râs, cu obrazul în părul ei.

— V-o înapoiez, le-am spus clienţilor.

Nebun de bucurie, am privit-o drăgăstos.

— Diseară, şampanie!

A doua zi, *seara*, eram la fel de entuziasmat. Era aproape şapte, iar Vera trebuia să apară. Îmi trimisese un mesaj peste zi, rugându-mă să nu mă duc acasă, că va trece pe la birou. Aveam o oarecare idee despre ce punea la cale: o seară în doi, fără copii, în garsonieră.

Garsoniera fusese casa mea de la nouăsprezece ani până când, împreună cu Vera, cumpărasem apartamentul. Ca şi în cazul motocicletei, nu putusem niciodată să mă hotărăsc să mă despart de ea şi cu atât mai puţin s-o închiriez unui străin. Acei câţiva metri pătraţi din curtea clădirii unde crescusem erau atelierul de meşterit al

tatălui meu când eram copil şi adolescent. Părinţii mei, neavând posibilitatea să-şi cumpere un apartament, se mulţumiseră cu dependinţele clădirii, tata fiind convins că merita osteneala. A trebuit să devin major ca să înţeleg că îşi investiseră toate economiile în asta pentru mine. Mă avuseseră târziu şi eram singurul lor copil. Părinţii mei fuseseră minunaţi, înţelegători şi mă încurajaseră foarte mult. Dacă astăzi ajunsesem aici era datorită lor. Mă plictiseam de moarte la şcoală, iar la liceu şi mai mult, mă duceam pentru că trebuia să mă duc. Într-o zi mă chemaseră în bucătărie, stăteau la masă, mama îmi zâmbea cu duioşie ca întotdeauna, iar tata a vorbit, spunându-mi să încetez să-mi mai pierd timpul şi să fac ceea ce voiam cu adevărat; mi-a spus că mă va ajuta cu orice preţ, doar fericirea şi împlinirea mea contau pentru ei. îl întrebasem dacă putea să mă recomande ca să lucrez pe un şantier, nu prea conta care, voiam să învăţ să mă folosesc de mâinile mele, chiar dacă pe vremea aceea ştiam deja destul de bine ce să fac cu ele. Când nu stăteam închis în atelierul tatălui meu, îmi petreceam timpul renovând locuinţa familiei şi construind mobilă, în anii următori m-am perindat de pe un şantier pe altul fără să mă opresc, găseam mereu un băiat simpatic să mă înveţe o nouă meserie, am reuşit chiar ca un arhitect – care remarcase că aveam deja o perspectivă destul de practică asupra a ceea ce se găsea în jur – să mă înveţe în linii mari cum să desenez un plan şi cum să înţeleg mai bine spaţiul. Trei ani mai târziu, tata mi-a dat cheile de la atelierul său ca să locuiesc acolo şi să devin independent. L-am recondiţionat, unind camerele într-un mic apartament, ocupându-mă singur de toate, electricitate, instalaţii, pardoseală, mobilă şi îl botezasem „garsoniera”. Vera era singura femeie care petrecuse vreo noapte acolo. O adusesem pentru prima noastră noapte. Când hotărâserăm să locuim împreună, venise cu valizele. Nu plecaserăm din ea decât când se născuse Ernest. Astăzi garsoniera servea drept loc pentru depozitat mobila. Şi din când în când, cum presupuneam că se va petrece în seara aceea, Vera se

ducea acolo, făcea puţină ordine şi petreceam noaptea doar noi doi. Era sanctuarul nostru şi un loc de joacă pentru copii când îi duceam acolo.

Deodată, eram nerăbdător s-o văd venind. Nu-mi mai rămânea decât să obţin acordul lui Luc ca să-i trimit cu patruzeci şi opt de ore în avans contractele lui Tristan. În dimineaţa aceea, ca un bun asistent, îi dădusem dosarul complet pentru o a doua lectură. Sigur de reuşita mea, eram gata să trimit e-mailul.

— Yanis, ai două minute? m-a întrebat el de partea cealaltă a mesei.

Am ridicat nasul din calculator.

Figura lui posomorâtă m-a făcut să mă crispez.

— Uite, m-am uitat pe dosarul pe care l-ai alcătuit… nu e rău.

M-am ridicat de pe scaun. Ceva mai puternic decât mine m-a făcut să-mi încleştez pumnii.

— Nu e rău? Clientul este de acord să semneze, fără să fi studiat raportul final, iar tu îmi spui că nu e rău!

— Poate că el e gata să semneze, dar eu nu.

— Se poate să fii mai clar?

S-a ridicat în picioare, a dat ocol mesei şi a venit în faţa mea. Am preferat să mă dau înapoi. El s-a încruntat.

— Stai puţin, Yanis. De unde ştii că e gata să semneze?

— M-am văzut ieri cu el. Am băut o cafea împreună.

A clătinat din cap.

— Asta nu înseamnă nimic…

— Ce vrei să zici?! m-am enervat. Răspunde la întrebarea mea. De ce spui că nu semnezi?

— Nu putem să ne asumăm proiectul pe care l-ai făcut pentru tipul ăsta, e prea greu pentru noi. Da, ai muncit destul de serios, aş zice că măcar o dată… Dar oricum, şantierul lui n-a prezentat încredere pentru mine niciodată. Nu pot să lucrez pentru el şi cu atât mai puţin cu cei doi escroci pe care aveai de gând să-i implici.

Apoi s-a dus înapoi, s-a aşezat liniştit la birou şi s-a aplecat asupra schiţelor.

— Îţi baţi joc de mine, Luc? Spune-mi, e o glumă?

— Câtuşi de puţin, mi-a răspuns fără să catadicsească să se uite la mine.

Era prea mult.

4

Vera

— Iw eşti decât un dobitoc! l-am auzit pe Yanis urlând când împingeam uşa biroului.

M-am grăbit să intru. Luc s-a ridicat de pe scaun, furibund. Soţul meu se îndrepta spre el cu pumnii strânşi.

— Ce se întâmplă aici? am strigat.

Fără să aştept un răspuns, m-am îndreptat spre Yanis, care era gata să-l lovească pe fratele meu. Yanis putea să fie violent. I-am pus mâna pe piept ca să-l opresc. S-a uitat la ea înainte să se uite la mine. Durerea, furia, dezamăgirea care se oglindeau pe faţa lui m-au îngrozit. M-a durut pentru el. Nu-l văzusem niciodată aşa. Lucrul de care mă temeam de atâta timp, fără să vreau să recunosc, era pe cale să se întâmple.

— Yanis, vorbeşte cu mine.

— Fratele tău e un cretin!

Vocea lui de obicei blândă, în pofida timbrului grav, nu fusese niciodată atât de dură, atât de tăioasă.

— Repede cu insultele şi cu vorbele mari, a răspuns Luc. Maturizează-te puţin! Fii măcar o dată profesionist! Şi recunoaşte un lucru, poate că sunt un cretin, dar eu am puţină minte, spre deosebire de tine.

— Cum poţi să spui aşa ceva? m-am răstit, continuând să-l ţin pe Yanis, cu din ce în ce mai multă greutate.

— Vera, nu te amesteca. Este o problemă de serviciu între mine şi soţul tău, mi-a răspuns el pe un ton aspru.

Am simţit muşchii lui Yanis încordându-se.

— Lasă-mă să pun lucrurile la punct, mi-a şoptit. Cum putuseră să ajungă aici, fără să găsească o cale de mijloc? Luc şi Yanis erau ca fraţii, foarte diferiţi, e adevărat şi câteodată aveau neînţelegeri, dar nu într-atât încât să se încaiere. În urmă cu câteva zile, Yanis făcuse o aluzie la un

conflict mai vechi dintre ei, dar nu dezvoltase subiectul. De ce nu-mi vorbise mai mult despre asta? De când dura situaţia aceasta?

— Ne îndreptăm spre eşec cu proiectul ăsta, a continuat Luc, fără să se mai sinchisească de mine. Dar tu, în goana ta după succes, nu vezi nimic, nu-ţi dai seama de nimic! Eşti iresponsabil, Yanis. Ai fost şi vei fi întotdeauna.

— Şi tu ce eşti? Un funcţionar! Mic şi zgârcit. Eşti incapabil să accepţi provocări sau să dai dovadă de imaginaţie!

— Am o afacere pe care s-o fac să meargă şi salarii de plătit, printre care al tău!

— Mai eşti şi meschin. De ce crezi că am muncit ca un apucat la proiectul lui Tristan? N-am să te mint, voiam să-ţi arăt că sunt în stare. Dar ce conta mai mult era firma noastră, pentru că asta ne-ar da credibilitate, importanţă în faţa concurenţei! încearcă să vezi puţin mai departe de vârful nasului! Ca de obicei, probabil că te-ai mulţumit doar să arunci o privire în grabă peste ceea ce am făcut.

— Te înşeli! Ţi-am spus, nu e rău, dar irealizabil. Mergi prea departe!

— Ţi-e frică! Ai un pic de curaj, la naiba!

54

— Curajul nu are nicio legătură cu asta şi oricum n-am fost niciodată interesat de ceea ce ne cerea tipul ăsta.

— Atunci de ce m-ai lăsat să muncesc ca un nebun?

— Nu ţi-am cerut nimic. Dar tu te-ai ambalat, ca întotdeauna, şi n-ai catadicsit să mă asculţi sau să vorbeşti cu mine înainte să te arunci cu capul înainte în această afacere.

Yanis a făcut un pas în spate ca să scape de strânsoarea mea. Am rămas încremenită, cu mâna la gură; soţul şi fratele meu se omorau unul pe altul sub ochii mei, fără ca eu să pot să fac ceva; nu era treaba mea, îmi spuseseră clar şi unul, şi celălalt. Eram într-un coşmar. Strângând din maxilar, Yanis a făcut turul încăperii, având grijă să rămână departe de fratele meu. Şi-a luat haina, cheile şi telefonul de pe birou. Apoi, cu chipul încruntat în

continuare, a venit lângă mine şi m-a apucat de braţ.

— Să ieşim de-aici, mă sufoc.

— Dar…

— Nu spune nimic, te rog!

M-a tras afară, iar eu am aruncat o privire peste umăr: Luc se întorcea la biroul său, cu o mină gravă. Yanis a deschis uşa, dar, chiar înainte să iasă, s-a oprit şi i-a spus fratelui meu:

— Dacă ai vreun dram de respect pentru munca mea şi colaborarea noastră din toţi aceşti ani, mai acordă-ţi încă două zile de gândire.

Fratele meu, a cărui privire căutam cu disperare s-o întâlnesc, a scuturat din cap, dezamăgit.

— N-ai înţeles nimic, a bombănit, după care ne-a întors spatele.

Ţinându-mă încă de braţ, Yanis a mers spre maşină. Mi-a deschis portiera şi m-a împins să urc. Nu-l slăbeam din ochi: în timp ce înconjura vechiul nostru Volvo ca să se aşeze pe scaunul şoferului, a dat peste un tomberon, pe care l-a lovit cu piciorul. După aceea s-a urcat la volan. A pornit fără să-şi descleşteze dinţii. Devenea insuportabil.

— Spune ceva. Te rog, vorbeşte cu mine…

— Nu pot.

A luat-o pe drumul spre garsonieră. Ghicise, evident, că totul era pregătit pentru seara noastră. Într-un fel, pica bine. Bucuriile noastre le sărbătoream acolo, durerile tot acolo ni le alinam. Şi era mai bine să fie copiii protejaţi de aceste griji, măcar pentru o seară şi o noapte.

În mai puţin de douăzeci de minute, parcam în apropierea clădirii. Imediat ce Yanis mi s-a alăturat pe trotuar, mi-a luat mâna într-a lui şi mi-a strâns-o. Fără să-mi dea drumul, a deschis uşa principală, apoi pe cea a garsonierei. Mai devreme, înainte să mă duc după el, trecusem ca să pregătesc totul, să mă schimb. Lăsasem chiar câteva lumini aprinse, ca să fie o atmosferă primitoare la sosirea noastră. Cupele de şampanie ne aşteptau pe măsuţa joasă pe care o reinstalasem în mijlocul camerei, canapeaua era curăţată, iar vechiul

nostru serviciu de masă ne aştepta. Patul nostru, cu salteaua direct pe jos, era pregătit pentru noaptea de dragoste din cuibul nostru. Seara aceea trebuia să fie o sărbătoare şi nu eram în stare să schimbăm două vorbe, Yanis – gata să lovească orice îi ieşea în cale, eu – dezarmată în faţa frustrării pe care i-o provocase fratele meu. Mi-a dat drumul, şi-a scos geaca, pantofii şi le-a aruncat într-un colţ. S-a învârtit de colo-colo, după care s-a dus să deschidă uşa frigiderului de unde a luat sticla de şampanie. A scos dopul şi a umplut cupele.

— Fratele tău îmi face zile fripte la serviciu, dar n-o să ne strice seara.

M-am apropiat de el. Fără să mă aştepte, şi-a ciocnit cupa de a mea, aflată pe masă, şi a băut şampania dintr-o înghiţitură. Şi-a umplut încă o dată cupa, pe care a băut-o la fel. La sfârşit, s-a scuturat închizând strâns ochii. L-am mângâiat pe obraz, iar el m-a luat în braţe, lăsându-şi capul pe gâtul meu.

— Iartă-mă, nu voiam să asişti la asta.

— Nu te scuza, mă bucur că am fost acolo.

— Ca să mă împiedici să-l omor pe Luc?

— Nu, cred că aş fi participat la masacru.

Şi-a reţinut râsul, ceea ce mi-a făcut foarte bine. După aceea s-a îndreptat de spate şi mi-a luat faţa în mâini.

Privirea lui tristă m-a studiat amănunţit.

I

— Ce m-aş face fără tine? Dacă nu v-aş avea pe tine şi pe copii, n-aş fi nimic.

— Nu vorbi prostii.

— Vreau atât de mult să fiţi mândri de mine toţi patru.

— Suntem… Cum poţi să-ţi închipui altceva?

S-a îndepărtat şi s-a învârtit prin cameră ca un leu în cuşcă.

— Nu vă dau totuşi prea multe motive să fiţi astfel. Anul viitor voi împlini patruzeci de ani şi poţi să-mi spui ce am făcut cu viaţa mea până acum?

— Pe noi, am şoptit, mai rănită decât lăsam să pară.

— Evident! mi-a răspuns agasat. Dar nu despre asta e vorba.

— Ştiu.

— Îţi dai seama că la vârsta mea sunt încă angajatul fratelui tău, care câteodată mă consideră mai puţin decât un stagiar. N-am nicio recunoaştere profesională din partea lui, nu mă lasă să conduc nimic. Cu Tristan, credeam că va merge bine, dar nu, încă o dată îmi taie aripile, îmi pune sub semnul întrebării competenţele profesionale. Mă sufoc!

A lovit cu putere în perete; am tresărit. De cât timp trăia cu această frustrare? Niciodată nu mi-aş fi imaginat că ar putea să se ajungă aproape într-un punct fără întoarcere. Îşi ascundea nemulţumirea sub permanenta bucurie de a trăi. Credeam – destul de prosteşte, recunosc – că el şi Luc se completau reciproc. Yanis aducea un dram de nebunie rigidităţii fratelui meu şi invers, soţul meu devenea mai senin pentru că fratele meu era atât de organizat. Dar era exact pe dos… Gravitatea situaţiei mi se dezvăluise brusc. Eram foarte supărată pe mine însămi pentru că nu văzusem nimic. De fapt, făcusem ca struţul. Acum îmi muşcam pumnii.

— Eraţi nervoşi şi obosiţi astă-seară, i-am zis cu blândeţe. Luni dimineaţă poate că o să fie mai bine, o să reuşiţi să vorbiţi… Nu crezi?

— Sper, a îngăimat, trecându-şi mâna peste faţă. Dacă nu se potoleşte… nu voi mai putea să rezist prea mult.

Faptul că Luc este fratele tău nu schimbă nimic. Înţelegi, nu-i aşa? *t*

M-am apropiat de el şi l-am tras spre mine.

— Sunt alături de tine, am fost întotdeauna şi voi fi. Luc ştie că, dacă te pierde, mă pierde şi pe mine şi pierde şi copiii. Ştii foarte bine că am încredere în tine, vei lua decizia cea bună.

M-a sărutat pe păr.

— Să trecem la altceva. Nu mai vreau să mă gândesc la asta.

A luat sticla de şampanie şi cupele. Eu încă nu mă atinsesem de a mea. El a băut-o pe a treia înainte să ne aşezăm pe jos, lângă măsuţă. După ce a vorbit puţin despre copii, despre ziua lor şi despre programul din weekend, Yanis a revenit fără măcar să-şi dea seama la dosarul pentru clientul lui, Tristan. Terminând prima sticlă de şampanie, înainte s-o înceapă pe a doua, revenea la cearta cu Luc, la entuziasmul lui faţă de o colaborare cu Tristan. Toată seara n-am intervenit: el întreba, el răspundea, l-am lăsat să se descarce. Aştepta din partea mea doar să rămân în braţele lui. Nu-l mai văzusem niciodată într-o stare atât de rea. În el se petrecea o schimbare; în orice caz, îşi exprima foarte clar dorinţa că vrea mai mult. Degeaba nutrisem speranţa că situaţia se va aranja între ei, acum aveam serioase îndoieli. Yanis şi Luc erau la fel de încăpăţânaţi. Şi când fratele meu lua o hotărâre, rareori revenea asupra ei. De altfel, ultimele lui cuvinte din momentul despărţirii noastre nu arătau o ameliorare. Neliniştea, însoţită de o furie surdă împotriva lui Luc, creştea în mine şi nu puteam să fac nimic.

A doua zi ne-a trezit telefonul lui Yanis care suna în celălalt capăt al garsonierei; am avut un presentiment rău.

— Crezi că e vorba de copii? a bombănit el.

— Charlotte ar fi încercat să mă sune pe mine mai întâi. Fără chef, a ieşit de sub plapumă şi şi-a luat mobilul de pe măsuţa joasă.

— E Tristan, mi-a spus cu o voce ca de dincolo de mormânt. S-a ridicat şi şi-a masat gâtul înainte să răspundă.

— Salut, Tristan! l-a salutat el cu o voce care se voia veselă. Cum de mă suni aşa de dimineaţă, într-o sâmbătă?

M-am aşezat pe pat în timp ce el începea deja să se agite de colo-colo prin garsonieră.

— Poftim? s-a răstit brusc, strângându-şi pumnul liber. Când ţi-a trimis e-mailul?

Fără să-l pierd pe Yanis din ochi, m-am ridicat,

înfăşurându-mă în cearşaf. Stătea cu spatele la mine. M-am lipit de el, cu capul rezemat între omoplaţii lui. Am înţeles că ticălosul de frate-meu îl trădase de două ori, nu catadicsise să-şi ia patruzeci şi opt de ore de gândire şi făcuse pe şeful. Tristan primise un e-mail peste noapte, în care era avertizat că Luc nu va continua proiectul său. Tristan cerea nişte răspunsuri, neînţelegând această întorsătură de situaţie. Yanis se stăpânea, se voia liniştitor. S-a scuzat, i-a promis să se gândească la nişte contacte care ar putea să preia afacerea. Tristan a insistat ca Yanis să rămână în afacere, nu credea decât în proiectul lui. Mă gândeam cât de dureros trebuia să fie pentru soţul meu să găsească argumente plauzibile pentru sfârşitul brutal şi prematur al acestei colaborări. Dintr-un motiv pe care nu mi-l explicam, Yanis îl întâlnise pe acest tip, îl respecta şi părerea lui era foarte valoroasă pentru el, deşi nu se cunoşteau decât de câteva săptămâni, iar respectul părea reciproc.

— Încă o dată, îmi pare rău, i-a repetat. Da… Ţinem legătura. Pe curând!

Şi-a aruncat mobilul. Apoi a oftat mângâindu-mă pe braţul încă agăţat de el.

— Chiar a procedat foarte urât, a murmurat. M-a înjunghiat pe la spate.

Mesajul era clar.

— Nu vei mai putea să lucrezi cu el.

— Nu, şi cu atât mai puţin *pentru* el. Ia maşina şi du-te după copii, mi-a spus desprinzându-se de mine. Ne întâlnim mai târziu acasă.

S-a dus în chicinetă şi a pus apă la fiert pentru cafea.

— De ce? Tu ce-o să faci?

— O să trec pe la birou.

— Nu sunt sigură că este o idee bună.

A schiţat un zâmbet slab, în pofida tristeţii evidente.

— Nu-ţi face griji. N-o să-l iau la bătaie, nici măcar n-o să fie acolo, se duce după gemeni în dimineaţa asta. Am doar două-trei amănunte de aranjat. Vino-ncoace, mi-a spus deschizându-şi braţele.

M-am ghemuit la pieptul lui.

— Mai întâi bem o cafea.

O oră mai târziu pătrundeam în clădirea-buncăr în care locuia Charlotte. După ce trecusem de patru uşi şi formasem trei coduri diferite, am ajuns în sfârşit în faţa uşii ei. Mi-a deschis după câteva minute şi m-a întâmpinat într-un halat din satin negru, încălţată în papuci cu toc îmblăniţi. Nemulţumirea ei mi-a smuls un zâmbet. Ea în schimb s-a strâmbat.

— O, ce cearcăne! După figura ta, cred că aţi făcut nebunii toată noaptea. Puteam să vă mai ţin puştii vreo câteva ore. De ce n-ai rămas mai mult timp în pat?

Am ridicat ochii la cer.

— Te înşeli… Fă-mi o cafea.

A renunţat la aerul provocator.

— E totul în regulă?

— Nu tocmai. Fără întrebări de faţă cu copiii, te rog. S-a dat la o parte ca să mă lase să intru în muzeul ei.

Charlotte locuia într-un apartament ultramodern, plin cu opere de artă, după părerea mea unele mai oribile şi mai de proastă calitate decât altele. îi plăceau sclipiciul şi opulenţa, cu cât era mai auriu şi mai ţipător, cu atât era mai înnebunită. Mi-am găsit copiii ghemuiţi pe canapea, absorbiţi de teleshopping. Charlotte se jucase iarăşi de-a păpuşile cu Violette, ale cărei unghii erau date cu ojă; o transformase în clona ei, cu singura diferenţă că negrul halatului propriu devenise roz-bombon la fiica mea. După ce i-am mângâiat, i-am lăsat pe copii să zacă în faţa televizorului şi m-am dus după Charlotte pe balconul de la bucătărie. O cafea mă aştepta pe masă. M-am prăbuşit pe un scaun.

— Ce se întâmplă, gazela mea? Tu cu Yanis nu vă certaţi aproape niciodată. O să treacă, la voi trece întotdeauna.

— Nu, nu-i vorba despre asta. Fratele meu e un tâmpit, nu credeam că poate să fie atât de răuvoitor şi de gelos.

— Luc? Este incapabil să facă rău unei muşte.

— Gravă eroare. Mai gândeşte-te.

I-am povestit totul în cele mai mici detalii. Când m-am oprit din vorbit, a oftat şi s-a ghemuit în fotoliu.

— Nu pot să cred ce-mi spui. Nu vorbim despre aceeaşi persoană. Cred că a avut vreo problemă, trebuie să se fi certat iarăşi cu vrăjitoarea. Nu poate să fie altceva.

— Nu, nici vorbă! Şi de fapt, de mai multe luni situaţia este încordată între Yanis şi el. Este insuportabil. Îţi jur, nu ştiu ce mă reţine să mă duc să-i zic vreo două sau să-i dau foc biroului lui de rahat.

Ea a făcut ochii mari, îngrozită de intenţiile mele.

— Stai puţin, tu îţi dai seama ce spui? îi doreşti răul propriului frate?

— Da, pentru că l-a trădat pe Yanis, l-a făcut să pice de prost în faţa lui Tristan.

— Ăsta nu-i un motiv. E complet aiurea povestea asta… Dar de fapt cine este acest Tristan?

— Clientul lui!

— Sunt sigură că lucrurile o să se aranjeze. Yanis trebuie să se calmeze, e prea coleric.

— Nu conta prea mult pe asta, i-am răspuns cu o voce înţepată.

M-am ridicat brusc. Nu-mi plăcea deloc reacţia lui Charlotte. Ce-o apucase? N-o recunoşteam. Eram convinsă că va fi de partea noastră. Ea, care, după câte ştiam, nu-l suporta pe Luc, aproape că-i lua apărarea şi-l considera pe Yanis responsabil de situaţie. Îmi luasem porţia de certuri pentru o vreme şi mai ales nu voiam să mă cert cu cea mai bună prietenă a mea.

— Nu te înfuria, Vera!

Mă cunoştea foarte bine, aşa că n-am fost mirată de remarca ei.

— Nu mă înfurii, trebuie să plec. Yanis ne aşteaptă acasă, în mai puţin de douăzeci de minute, copiii erau îmbrăcaţi şi îi spuneau la revedere lui Charlotte.

— Mâncăm împreună marţi? m-a întrebat cu precauţie.

— Bineînţeles.

— Sunt sigură că vei avea veşti bune.

— Sau nu.

În pofida neliniştii şi a senzaţiei că aveam o greutate pe umeri – de care nu voi scăpa prea repede –, m-am adunat şi am pus muzică în Volvo, făcând boxele să duduie. îi voi face pe copii să râdă şi cu această ocazie mă voi descărca. Nu recursesem niciodată la cântece pentru copii şi la numărători, plecam de la principiul că trebuia să le fac educaţie muzicală de la cea mai fragedă vârstă şi vocea stridentă a lui Tehoupi chiar nu era pe gustul meu. Asta îi şoca pe unii. Mai ales când spuneam veselă că, atunci când era mic, îl adormeam pe Joachim în maşină cu melodia *Supermassive Black Hole* a celor de la Muse. De la primele note, înceta să mai urle şi, înainte să închei primul refren, dormea ca un îngeraş. Era magic. Câte râsete nebuneşti nu împărtăşisem cu Yanis? Astăzi, asta nu-l mai liniştea, cu atât mai puţin pe fratele şi pe sora lui, dar ni-l scotea din carapacea lui pe Jojo al nostru. Cei trei copii ai mei cântau în cor, iar eu scuturam din cap ca o adolescentă la primul ei concert rock.

Muzica a avut efectul scontat; copiii erau foarte bine dispuşi, iar eu ceva mai puţin tensionată când am împins uşa apartamentului nostru.

— Hei! Vă aşteptam! a strigat Yanis îndreptându-se spre copii, care s-au năpustit pe el.

Cu Ernest şi Violette în braţe, Yanis a venit să mă sărute, complet destins în aparenţă.

— Mi-ai lipsit, mi-a şoptit la ureche.

— E în regulă?

— Da…

A lăsat jos copiii şi a pornit spre living. L-am urmat şi am avut o surpriză de proporţii văzând în mijlocul camerei zeci de suluri cu planuri şi un teanc enorm de dosare.

— Ce înseamnă…

— Vreţi să mergem la mare? s-a eschivat el adresându-se copiilor. E vreme frumoasă şi am poftă să mănânc scoici prăjite. Voi nu?

S-a auzit un cor de da-uri. În afară de mine, care am

rămas într-o tăcere deplină. Yanis şi-a pironit ochii într-ai mei şi mi-a zâmbit, sigur pe el.

— O să ne descurcăm. Să ne distrăm astăzi. Fără pesimism exagerat. OK?

Se prefăcea? Habar n-aveam, dar privirea lui albastră mă implora să intru în jocul său, să cred în el şi să ne lăsăm purtaţi de acea zi, de copii şi de dorinţele noastre.

— De acord. Ne laşi timp să ne schimbăm?

— Atât cât vrei.

Joachim şi-a pus un costum de marinar, Ernest s-a deghizat în pirat, Violette, în prinţesă, iar eu am îmbrăcat o rochie albă cu floarea-soarelui; un pic de lumină şi de veselie ca să intru în atmosferă.

Ca să-mi desăvârşească ţinuta, Yanis a oprit în faţa unei florării, a ieşit pentru câteva minute din maşină şi s-a întors cu o frumoasă margaretă pe care mi-a dat-o. I-am rupt tija şi mi-am prins-o în păr. Adoram să fac asta, el ştia şi adora la rândul lui s-o fac.

Ziua petrecută pe coasta normandă a fost o încântare. Toată lumea s-a răsfăţat cu scoici prăjite, iar eu şi Yanis am băut o sticlă de vin alb, fără pic de vinovăţie. După-amiaza pe plajă ne-a permis să ne dezmeticim, cei trei bărbaţi ai mei au inventat fotbalul pe role, în timp ce Violette dormea în braţele mele, ocazie pentru o mică şedinţă de bronzat. După aceea Yanis a vrut să se ducă în apă, îi plăcea mult să înoate. Eu eram friguroasă, nu suportam să mă scald în mare la mai puţin de 23 de grade, aşa că să intru în apă la sfârşitul lui mai era complet exclus. Violette m-a apărat de asalturile tatălui ei care voia cu orice preţ să vin cu el. Băieţii l-au urmat. Să-i văd pe toţi trei în slip m-a făcut să râd, iar fiica mea i-a aplaudat. Când, cincisprezece minute mai târziu, au ieşit din apă, Yanis, mândru de el, a făcut pe gentlemanul; cu bustul gol şiroind de apă s-a dus să ia clătite cu zahăr pentru toată familia. Ne simţeam atât de bine, că dintr-o privire ne-am înţeles. Lucrurile de plajă au fost strânse. Îngerul nostru păzitor ne veghea, pentru că a fost nevoie de mai puţin de-o oră ca să găsim cazare. Ne-am bucurat chiar de luxul de

a avea două camere comunicând între ele, fiecare dotată cu baie proprie. După ce a ieşit triumfător din pensiune, Yanis a deschis portbagajul şi a scos două genţi de voiaj, una pentru copii, cu pijamale, chiloţi de schimb şi jucării de pluş şi una pentru noi, fără pijama pentru mine, dar cu lenjerie fină şi o rochie albastru-verzui, asortată cu sandalele mele din piele de căprioară. Îşi pregătise lovitura.

— Mulţumesc, i-am şoptit emoţionată.

— Voiam să recuperăm seara ratată de ieri… Meritǎm, nu?

Yanis era impulsiv, ştia să alunge grijile cu uşurinţă şi îşi lua familia cu el. Minunată era hotărârea lui de a nu se lăsa niciodată învins. În dimineaţa aceea, la trezire, ar fi putut să dărâme totul în cale de furie. Dar improvizase un weekend la malul mării pentru toţi cinci. Nimeni nu şi-ar fi putut închipui că are griji, în afară de mine. Şi în plus reuşea chiar să mă facă să uit de ale mele.

— O să mă ocup de copii, mi-a spus după ce ne-am instalat în camere. Nu te grăbi.

Mi-a atins uşor buzele cu ale lui. Apoi a luat lucrurile din geantă şi s-a dus în camera copiilor. Cufundată într-o cadă plină de spumă, îi auzeam în spatele uşii cum râdeau, cântau, se stropeau: şi ei făceau baie. O dată în plus am avut certitudinea că familia noastră era mai puternică decât orice, că vom câştiga toate bătăliile.

Pentru cină, am ales o pizzerie aproape goală. Copiii erau epuizaţi, înfometaţi, dar nu nervoşi. Pizza şi îngheţata au fost devorate, savurate. Patronul localului le-a oferit acadele celor mici şi un digestiv celor mari. Ziua şi seara aceea au fost ca o adevărată vacanţă. Aveam impresia că plecaserăm din apartament de mai multe zile. Simţeam că asta încărcase cu energie fiecare membru al familiei şi că-i ferise pe copiii noştri de ruptura cu unchiul lor, care urma.

— Nu te gândi la asta, mi-a şoptit Yanis.

M-am întors către el. Mă cunoştea pe de rost, dintr-o simplă privire îmi ghicea gândurile. M-a mângâiat pe vârful nasului.

— O fi de la insolaţie?

— Se poate.

— Să mergem să-i culcăm.

Ernest m-a apucat de mână după ce stinsesem toate luminile din camera lor. Joachim citea la lumina unei veioze, iar Violette dormea deja, cu degetul aproape să-i scape din gură. Ernest mă fixa cu greutate, cu ochii pe jumătate închişi.

— A fost bine, mami, astăzi.

— Da, dragule, o zi minunată.

— O s-o repetăm?

— Sigur că da. Somn uşor, te iubesc.

— Şi eu, mami.

M-am ridicat şi am întâlnit privirea celui mai mare dintre copiii mei, care mi-a zâmbit larg înainte să lase cartea din mână şi să stingă lumina. Am închis foarte încet uşa. O singură lampă de veghe era aprinsă în camera noastră. Yanis a venit la spatele meu şi şi-a pus mâinile pe burta mea. M-a sărutat pe umăr.

— Au adormit?

— Violette, da. Joachim şi Ernest, în câteva secunde… Mâinile lui au dispărut la spatele meu, mi-a descheiat încet fermoarul rochiei, care a căzut la picioarele mele. Apoi m-a luat în braţe şi m-a aşezat pe pat. Mi-a scos pantofii şi m-a privit atent secunde lungi, cu un zâmbet pe buze şi în priviri.

— Vino, i-am spus într-un târziu.

Cunoşteam fiecare părticică a trupurilor noastre, ştiam care gest, care mângâiere îl făcea pe celălalt să freamăte şi, cu toate acestea, de câte ori făceam dragoste, ne bucuram de o nouă stare, de o nouă plăcere. Redescopeream ceea ce ştiam despre celălalt şi despre dorinţele sale. Mâinile lui Yanis, amestec de bătături şi blândeţe, mă făceau întotdeauna să mă înfior, să tremur, sărutările lui trezeau mereu aceeaşi muzică în mintea şi în inima *t* >

mea. Privea cu un amestec de adoraţie şi de admiraţie trupul meu marcat de cele trei naşteri. Burta

mea, care nu va mai fi niciodată plată, şoldurile mai largi, cele câteva vergeturi şi sânii mai puţin voluminoşi de când eram mamă mă făcuseră şi mai atrăgătoare în ochii lui, mai sexy. Mă făcea să mă simt frumoasă.

Îmbătaţi de iubire, adormiţi aproape, unul în braţele celuilalt, luptam împotriva somnului. Ca să facem să dureze magia acelei zile. Cu toate acestea, până la urmă i-am pus întrebarea care mă chinuia încă de dimineaţă.

— Ce sunt toate acele hârtii pe care le-ai adus acasă?

— Curioaso!

— O să mai vorbim despre asta după weekend, sunt ameţită şi nu vreau să fac vreo prostie.

68

— Absolut deloc. Şi-apoi eu cred că este momentul potrivit ca să vorbim. Primul lucru pe care trebuie să-l ştii: fratele tău va găsi pe biroul lui luni dimineaţă demisia mea.

Alta în locul meu ar fi fost înnebunită, dar eu mă simţeam mândră de el. Ştiusem întotdeauna că aşa se va termina.

— Apoi harababura pe care am adus-o acasă sunt planurile mele şi cele câteva dosare la care am lucrat singur, nu e mare lucru, dar refuz să i le las. Nu vreau să mai pună Luc mâna pe planurile mele pentru Tristan, chiar dacă n-o să-mi servească la nimic, de vreme ce n-am să le folosesc niciodată. Dar iese din discuţie *i* să-mi abandonez munca pentru ca într-o bună zi Luc să profite de ea.

— Ai avut dreptate.

M-am ridicat şi l-am privit.

— Ce-o să facem acum?

— Ei! Tu, nu mare lucru. Eu trebuie să găsesc o soluţie şi mai ales să-mi caut o slujbă.

— Yanis, suntem în aceeaşi barcă, dacă tu ai o grijă, am şi eu o grijă.

M-a mângâiat pe obraz zâmbind.

— Te gândeşti deja la ceva? l-am întrebat.

— Nu, nu tocmai.

Trebuia să-i fac o sugestie care mă obseda din ajun.

Dorinţa de independenţă îl măcina pe Yanis, îmi dădusem în sfârşit seama – avusesem nevoie de timp –, era talentat, muncitor, avea totul ca să reuşească. Ştiam că voi lansa o bombă, dar, cum habar n-aveam la ce se gândea, trebuia să încerc. Mă rodea prea tare.

— De ce să nu fii pe cont propriu?

S-a uitat în tavan şi a oftat, deloc uimit de întrebarea mea.

— M-am gândit, mă gândesc întruna la asta. Dacă ai şti de cât timp…

Aşadar, intuisem corect.

— Şi atunci, vrei?

— În situaţia noastră, nu este posibil.

— De ce spui asta? Nu-ţi fie frică, sunt sigură că vei reuşi.

t

— Crezi chiar atât de mult în mine?

— Chiar mai mult, şi tu ştii. Ce te împiedică să te arunci?

Şi-a întors faţa către mine, cu un uşor zâmbet pe buze.

— De fapt, sincer, ceea ce mă reţine sunt banii.

— Explică-mi.

Imediat m-am gândit la puşculiţa mea secretă pentru cei patruzeci de ani ai lui şi zece ai căsniciei noastre. Dacă trebuia să-l ajut ca să se lanseze, n-aş mai fi stat pe gânduri. Aveam toată viaţa ca să călătorim.

— Cât îţi trebuie ca să începi?

— Mult. Problema este că n-avem niciun ban pus deoparte, nu am lichidităţi ca să asigur tranziţia. Nicio bancă n-o să-mi dea un împrumut. Pentru unele şantiere voi avea nevoie să plătesc în avans lucrările pentru clienţii mei şi deci să am un sold care uneori ar putea să fie de mai multe zeci de mii de euro.

Puteam să-mi păstrez puşculiţa.

— Atât de mult? am zis cu respiraţia tăiată.

— Doar atât… şi nu am carte de vizită, nici nu sunt cunoscut, pentru că întotdeauna am lucrat pentru fratele

tău. Nu-mi mai rămâne decât să mă apuc să joc la loto sau poker!

Degeaba râdea, îi puteam simţi imensa dezamăgire din glas.

— Nu-ţi face griji. O să-mi găsesc repede o slujbă şi, dacă nu obţin un post de agent, am să mă întorc să lucrez pe şantiere.

— Dar…

— Ssst… nu e un pas înapoi pentru mine, dacă trebuie să-mi murdăresc mâinile, nu mă deranjează, îmi place. Ştii?

— Da…

M-am întors pe spate, lăsând să-mi scape un oftat adânc; eram din nou cuprinsă de furie, eram atât de supărată pe Luc pentru ce făcuse şi pentru că probabil încă nu lua în calcul consecinţele a ceea ce făcuse. Tocmai ne

distrusese familia, legăturile noastre cu el, prietenia veche de cincisprezece ani cu Yanis.

— Nu te enerva. Nu foloseşte la nimic. Ştiu că o să fie greu pentru tine şi pentru copii, ruptura asta cu Luc, îmi pare rău, dar nu am de ales. A mers prea departe…

— Nu sunt supărată pe tine. Sunt de acord cu tine, ţi-am spus doar. Şi… nici ţie nu o să-ţi fie uşor, Luc este cel mai bun prieten al tău…

— Era mai mult decât atât, îl consideram fratele meu. Dar tocmai asta e, nu aşa se face între fraţi. Dacă Joachim şi Ernest se vor purta aşa când vor fi mari, pot să-ţi promit că vor avea de-a face cu tatăl lor care le va da câteva palme ca să le bage minţile în cap.

— Nu cred că vom avea genul ăsta de probleme… mă rog, sper.

— Nu dispera, te rog. O să ne descurcăm.

— Nu mă îndoiesc, i-am răspuns căscând.

— Poate că e timpul să dormim, nu crezi? Ceva îmi spune că mâine-dimineaţă vom fi invadaţi!

Am râs, apoi l-am sărutat. M-am întors pe-o parte,

Yanis s-a lipit de spatele meu şi m-a strâns lângă el.

— Mulţumesc pentru acest weekend, i-am spus, aproape adormită. Ne-am încărcat bateriile.

— O să mai fie multe alte ieşiri spontane.

— Încă aud muzica noastră în gând, Yanis.

— Şi eu.

5

Vera

Luni dimineaţă, chiar dacă Yanis a dus copiii la şcoală ca de obicei, a fost un început de zi special. Am tresărit când s-a întors în apartament după ce i-a lăsat. A mai pus o cafea pentru fiecare şi s-a aşezat în faţa laptopului.

— Începi să cauţi?

— Da, n-am niciun motiv să mai aştept. Luc nu e genul care să vină să mă implore să rămân şi oricum hotărârea mea este luată, biroul e un capitol închis pentru mine.

— Bun… păi…

Eram complet neputincioasă, nu mai ştiam să fac ce făceam în mod obişnuit, nici unde să intervin. Am rămas pironită locului, privind în jos. El a sărit de pe scaun şi s-a apropiat de mine.

— Nu-ţi schimba obiceiurile… poartă-te ca şi cum n-aş fi aici. Şi nu-ţi face griji, voi avea o zi foarte bună.

— Scuză-mă.

Un sfert de oră mai târziu, l-am sărutat şi am plecat la serviciu, stăpânită de teamă. Nu-l văzusem niciodată pe Yanis fără slujbă. Era mereu în alertă, de la birou pe şantiere, în contact permanent cu ceilalţi.

Am petrecut o parte din dimineaţă cu ochii aţintiţi pe telefon, aşteptând veşti şi abţinându-mă să i le cer. Nu voiam să-şi închipuie că puneam vreo presiune pe el, aveam doar nevoie să mă liniştesc în legătură cu starea lui de spirit. Oare se prefăcea? îmi ascundea ceva? îmi fixasem ca termen pauza de masă, mi se părea unul decent.

Eliberarea de la ora unu a sosit în sfârşit. Lucille şi

cu mine mâneam împreună şi mă gândeam să o las câteva minute ca să-l sun pe Yanis. În momentul în care voiam să închid uşa agenţiei de voiaj, m-a strigat o voce care m-a făcut să înţepenesc. M-am întors iute înspre colega mea.

— Îmi pare rău, cred că astăzi n-am să pot să mănânc cu tine.

— Nicio problemă! Ne vedem la două şi jumătate!

A plecat la ale ei, eu am oftat adânc, apoi l-am înfruntat pe Luc, care avea mutra lui de zile proaste. Nici a mea probabil că nu era prea amabilă.

— Ce faci aici?

— Soţul tău e bolnav sau ce? a strigat el.

— Mai întâi, o să te calmezi imediat! Tu eşti bolnav, că dai buzna la mine la serviciu fără să mă saluţi! Unde te crezi?

— Bună ziua, scumpă surioară… îţi convine dacă mă adresez aşa?

— Eşti chiar dobitoc câteodată!

— Îţi ofer o cafea?

t

— Nu, îţi ofer eu una, şi la agenţia de voiaj.

— Cum vrei.

Credea poate că îi dădeam de ales!

Ştiam că discuţia noastră va fi mai mult decât furtunoasă şi refuzam ca vreuna dintre braseriile din cartier la care mă duceam de regulă să servească de teatru al unui război fratricid. L-am poftit să intre. Odată intraţi, am încuiat şi am lăsat luminile stinse – ceea ce nu a făcut decât să adâncească răceala primelor noastre replici. Luc s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului meu. Fără să-i las nici de data asta de ales, i-am făcut o cafea instant, nu merita altceva mai bun. Cât despre mine, nu mi-am pregătit nimic şi m-am aşezat la locul meu.

— Despre ce vrei să-mi vorbeşti?

— Despre Yanis! Unde e? De azi-dimineaţă încerc să dau de el şi nu-mi răspunde!

— Ce ai să-i spui?

— Îţi baţi joc de mine, Vera?

— Absolut deloc, i-am răspuns pe un ton glacial.

— Soţul tău mi-a lăsat în weekend demisia.

— Te miră?

— Nu poate să mă lase baltă în felul ăsta! Avem o mulţime de dosare.

— Cam târziu ţi-ai dat seama că muncea!

— Este o lipsă de profesionalism. Nu are dreptul!

— Poţi să-mi spui de ce ar face altfel? L-ai trădat! am zbierat lovind cu pumnul în birou.

— Trădat! Stai puţin, a zis Luc. Toate astea pentru că nu vreau să iau un proiect?

— Bineînţeles. Şi în plus l-ai făcut să pară un incompetent luând legătura cu Tristan, clientul *lui*, ca să-i spui că refuzi să lucrezi pentru el.

— Tristan! îi spui pe numele mic? Ah, da, într-adevăr, sunteţi prieteni la cataramă cu el!

— Şi ce dacă? Relaţiile noastre nu te privesc. Nu se face ce ai făcut tu. Nu-l laşi pe Yanis să-şi spună punctul de vedere! Tu…

— Doar n-ai să-l consideri un artist pe soţul tău! Nu fi caraghioasă.

— Dar îţi convine să apelezi la el când eşti în pană de idei! De fapt, cred că eşti invidios, invidios pe el, pe talentul lui, pe viaţa noastră, pe căsnicia noastră, pentru că a ta s-a destrămat! Şi ai hotărât să-i amărăşti viaţa!

A sărit de pe scaun.

— Invidios pe soţul tău? Şi mai ce?

— Atunci de ce-i tai aripile?

— Tu de ce crezi? Problema nu este să ştiu dacă Yanis are talent, problema este că trebuie să şi-l canalizeze, se risipeşte şi nu cunoaşte semnificaţia cuvântului responsabilitate! în ziua în care îţi vei da seama cât de imatur este soţul tău, pe care îl idolatrizezi, ai să suferi mult, foarte mult.

M-am ridicat şi, împungându-l cu degetul, am înconjurat biroul.

— Îţi interzic să vorbeşti aşa despre el! Credeam că este prietenul tău, ca să nu zic cel mai bun. Şi îţi amintesc

că vorbeşti despre tatăl copiilor mei!

L-am apucat de braţ şi l-am împins cu violenţă înspre uşa agenţiei.

— Cară-te, nu vreau să te mai văd vreodată!

— Ştiam că vei reacţiona aşa, Vera, mi-a spus când a ajuns în pragul uşii, deodată mai calm. îi vei lua întotdeauna apărarea, ceea ce într-un fel este normal. Sper că nu vei regreta. Dar… vrei să spui şi că nu-mi voi mai vedea nepoţii şi nepoata? Ştii că îi iubesc, la fel de mult ca pe copiii mei.

Dumnezeule, niciodată n-aş fi putut să-mi închipui că fratele meu este atât de pervers. Încerca să mă facă să mă înmoi folosindu-se de copiii mei.

76

— Poţi să uiţi de ei atâta timp cât nu-ţi vei cere scuze de la tatăl lor. Cât despre gemeni, sunt mari, au telefon, pot să mă sune oricând. Nu au niciun motiv să sufere din cauza răutăţii tatălui lor.

— Dacă aşa vezi tu lucrurile… Te las, dat fiind că vrei să plec… dar rămân fratele tău. Ai grijă de tine.

— Valea! am strigat mai tare, înghiţindu-mi lacrimile. Mi-a aruncat o ultimă privire, în care am refuzat să văd tristeţe. Nu mă va înduioşa. El era responsabil de ruptura noastră. Cu toate acestea, nu l-am scăpat din ochi până când nu s-a făcut nevăzut. Am oftat. Nu mă gândisem că va durea atât de tare. Îmi pierdusem fratele, ultimul membru al familiei care îmi mai rămânea. Părinţii noştri nu mai erau printre noi de mai mulţi ani. Nu mai eram decât noi doi, Luc şi cu mine. De acum înainte, eram singură. Mi-am reţinut hohotele de plâns, ştiind însă că nu voi reuşi pentru foarte mult timp. Soneria telefonului m-a făcut să tresar. Yanis. Am clipit ca să-mi opresc lacrimile, apoi am oftat adânc înainte să răspund.

— Voiam să te sun, am spus direct.

— Ce-ai păţit?

Vocea mea răguşită mă trăda.

— Nimic, i-am răspuns tuşind. M-am înecat. Ce faci?

— Destul de bine. Ce zici? Am vorbit cu Tristan la

telefon.

— A, da? Ce voia?

— A insistat iarăşi să preluăm contractul.

— Ţine cu adevărat la asta, probabil că este dezamăgit. E supărat pe tine?

— Nu, nu cred, mai degrabă pare să fi înţeles că era o neînţelegere între mine şi fratele tău.

Chiar ceva mai mult decât o neînţelegere…

— Şi închipuie-ţi, ne-a invitat la cină la el acasă diseară

— Ce?

— Ei, da. Drăguţ, nu? Am sunat-o pe Charlotte ca să ştiu dacă poate să stea cu copiii, dar nu poate. De fapt, nici măcar n-am avut timp să-i spun despre mine, părea foarte grăbită. îi spui tu mâine când vă întâlniţi la masă?

— Da, da, am să-i spun. Deci, nu putem diseară.

Ca să fiu sinceră, mi-ar fi convenit din mai multe motive. Mai întâi, nu aveam niciun chef să ies. Apoi mă temeam că asta va răsuci prea mult cuţitul în rană pentru Yanis.

— Ba da, putem. Am fost la administratoare, fiica ei Caroline este de acord să facă pe babysitterul pentru nişte bani. Ne aşteaptă la opt.

— Foarte bine.

— Eşti sigură că e în regulă? îmi pari ciudată.

— Sunt bine! Doar un pic moleşită, încă nu am mâncat.

— De ce? Eşti în pauză de mai bine de o jumătate de oră.

— Ştiu, nu mi-am dat seama cum a trecut timpul, mă uitam la prostii pe internet.

— Du-te şi ia-ţi un sandviş măcar. Dacă eşti obosită, pot să anulez cina.

— Nu! Mergem, îmi face plăcere, e simpatic tipul.

— Dacă zici tu. Du-te să mănânci. Nu te grăbi diseară, mă ocup eu de copii. Te sărut.

— Şi eu…

Am închis, roasă de remuşcări. Tocmai îl minţisem pe

Yanis, nu mi se mai întâmplase niciodată. Nu suportam asta. Chiar dacă aş fi făcut orice ca să-l apăr de ticăloşiile fratelui meu, nu era un motiv. Nu aveam nicio scuză. De ce o făcusem?

Mi-am petrecut după-amiaza străduindu-mă să uit de fratele meu şi să mă concentrez doar pe Yanis. Şi asta fiindcă bănuiam că probabil va veni vorba despre Luc la cina de la Tristan. De altfel, de ce ne invitase el? Speram că nu era o cursă întinsă lui Yanis ca să-i reproşeze că-l făcuse să-şi piardă timpul şi că era neserios. La urma urmei, nu-l cunoşteam, Yanis îl ştia un pic mai mult decât mine, dar, în fine… Uneori, oamenii sunt ciudaţi. Având deja conştiinţa încărcată pentru că îl minţisem, nu voisem să-i vorbesc despre rezervele mele când el părea mulţumit de apel şi de invitaţie.

I-am lăsat pe copii în culmea fericirii că stau cu fiica administratoarei; petrecere în mijlocul săptămânii. Numai să reuşească să-i culce devreme… La opt fix sunam la uşa dublă a apartamentului lui Tristan. Locuia într-un cartier auster din arondismentul XVI, fără magazine, o înşiruire de clădiri superbe, dar lipsite de viaţă. Îmi închipuiam cu uşurinţă că nu trebuia să-şi bată capul ca să parcheze când se întorcea după o zi de muncă, probabil avea una cu pază în apropiere. Yanis îmi arunca întruna priviri, mai mult sau mai puţin neliniştite, ai fi zis că incidentul de la prânz lăsase câteva urme pe faţa mea.

— Eşti sigură că e totul bine? m-a întrebat a nu ştiu câta oară când aşteptam să ne deschidă Tristan.

— Da! îţi jur! Mă întreb doar cum o să fie pentru copii.

— Ştiu răspunsul: perfect. O să ne facă bine seara asta. OK?

Am dat din cap. Yanis mi-a zâmbit şi s-a aplecat să mă sărute. În momentul în care se îndepărta de mine uşa s-a deschis. A fost cât pe ce să ne surprindă. Încă o dată, păream doi adolescenţi gata să se sărute pe ascuns. Tristan, a cărui paloare m-a şocat ca în ziua în care îl cunoscusem, ne-a întâmpinat cu căldură.

— Bună seara, Vera, Yanis, mulţumesc că aţi acceptat invitaţia mea! Intraţi. Simţiţi-vă ca acasă.

Mi-a strâns mâna, apoi pe cea a lui Yanis, care i-a întins o sticlă de vin cumpărată pentru această ocazie.

— Pot să te ajut? m-a întrebat.

— Mulţumesc.

t

I-am dat haina, pe care a agăţat-o cu grijă în cuier. Apoi ne-a făcut semn să mergem în living, destul de rece la o primă vedere, cu pardoseala lustruită, pereţii întunecaţi şi foarte spaţios. Două canapele tapiţate, despărţite de o măsuţă joasă din sticlă stăteau faţă în faţă. Un perete întreg era destinat bibliotecii, ceilalţi erau împodobiţi cu tablouri moderne al căror sens îmi scăpa cu totul. În cele patru colţuri ale încăperii se găseau nişte boxe mici din care se auzea jazz. Din fericire, volumul nu era prea ridicat, genul acesta de muzică avea tendinţa să-mi zgârie urechile după o clipă, spre marea disperare a lui Yanis, care se dădea în vânt după el. îi transmisese de altfel pasiunea sa lui Joachim înscriindu-l la cursuri particulare de trombon, ceea ce el nu putuse să facă în copilărie. Clar, era menit să se înţeleagă cu Tristan! Urechea atentă a soţului meu recunoscuse deja sunetul; amândoi au început o discuţie pe teme muzicale. În acest timp, mi-am continuat turul de recunoaştere. Singura tuşă personală era un cadru cu trei fotografii: am înţeles că era vorba despre fetele lui. Aş fi dat orice să le văd mai de aproape. În afară de asta, se potrivea cu imaginea pe care mi-o făceam despre bărbatul care trăieşte singur, dar care are destule mijloace ca să angajeze o femeie pentru menaj cu normă întreagă. *Visul meu*! Niciun fir de praf, nici cel mai mic semn de dezordine. Un pic cam prea curat totuşi. Absenţa totală a unei prezenţe feminine era flagrantă, numai conţinutul cuierului de la intrare – o înşiruire de sacouri – pe care reuşisem să îl zăresc ar fi trebuit să mă facă să-mi dau seama; nu riscam să întâlnim o doamnă Tristan. M-am aşezat pe canapea, Yanis a luat loc lângă mine.

— Am pus la decantat nişte vin roşu, cum vi se pare?

— Perfect pentru mine, am răspuns.

— Super! a spus şi soţul meu, care nu înceta să privească în jurul său.

Considera probabil că apartamentul ducea lipsă de un pic de fantezie şi culoare. Deja visam să fac puţină dezordine în teancul de reviste perfect aranjate pe măsuţă; nu îndrăzneam să-mi închipui ce-i trecea lui prin cap. În schimb, recunoşteam că domnea o atmosferă rafinată ce avea totuşi un aer prietenos, pe care îl răspândeau şi luminile filtrate. De fapt, aveam impresia că mă aflu în salonul unui hotel de lux, totul era sobru, şic, de bun gust şi foarte scump, cu siguranţă.

— Ce aţi făcut în weekend de arătaţi aşa? ne-a întrebat Tristan servind vinul.

— Yanis a organizat o excursie la mare cu copiii, i-am răspuns, surprinsă că deschisesem prima gura. Nu a fost nevoie decât de o după-amiază pe plajă ca să prindem puţină culoare.

Tristan a zâmbit şi s-a adresat soţului meu:

— Eşti tare!

Yanis a râs, mândru de el.

— E adevărat, a continuat Tristan. Eu sunt incapabi să fac ceva dacă nu este organizat dinainte şi în cele mai mici detalii. Şi tu îţi iei soţia şi copiii fără să stai pe gânduri.

— Pot să te-nvăţ, dacă vrei!

— O să te iau în serios, să ştii că nu o să uit ce mi-ai spus.

Asistam în direct la naşterea unei complicităţi. Simţeam că nu lipsea mult ca să înceapă să râdă unul de altul. Chiar dacă îmi era puţin greu să mi-l închipui pe Tristan spunând glume deocheate de adolescenţi sau râzând la ele, mi-i închipuiam destul de uşor peste câtva timp bând o bere direct din sticlă. Am mai remarcat de asemenea că, dacă aş fi dispărut în clipa aceea ca prin magie, nu cred că şi-ar fi dat seama. Yanis tocmai îşi pierduse cel mai vechi prieten, dar câştiga unul nou.

Ciudat, dar mă voi obişnui cu asta. Aveam de ales? Nu tocmai…

— Şi apoi, ceea ce mă uimeşte este că ai făcut asta după ce ţi-am căzut pe cap imediat ce te-ai trezit. De altfel, Vera, în legătură cu asta, voiam să mă scuz faţă de tine că l-am sunat pe Yanis atât de devreme dimineaţa şi mai ales sâmbăta. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama pe moment.

— E în regulă, Tristan. Stai liniştit.

— Ei, ne-a întrerupt Yanis, nu vreţi să terminaţi cu politeţurile? Am impresia că sunt un puşti cu mama lui care se pregăteşte de o muştruluială din partea directorului şcolii. Asta îmi trezeşte prea multe amintiri.

Am încercat să nu râd. Yanis nu greşea, mă simţeam complet pusă în încurcătura. Interlocutorul meu nu era rău în felul lui, cu toate acele maniere. O diferenţă totuşi între mine şi el: la el, păreau naturale, în timp ce la mine deloc. Şi a continuat:

— Tu decizi, Vera. Eu nu mi-aş permite.

M-am simţit privită de Yanis. Am zâmbit şi i-am privit pe amândoi printre gene. Apoi mi-am luat paharul şi am ridicat braţul peste măsuţa joasă.

— În cinstea ta, Tristan! am spus.

Începând de atunci, discuţia a decurs într-un fel mult mai spontan. Am vorbit multe, alternând banalităţi şi teme mai serioase, povestindu-ne frânturi din vieţile noastre fără să dezvăluim totuşi prea mult. Tristan ne-a pus multe întrebări despre copii, despre firea lor, despre relaţiile cu ei. L-am făcut să râdă mărturisindu-i că Violette nu-şi revenise încă după ce-i spusese prinţesă mică.

— Fiica mea te place, i-a spus Yanis, râzând. Data viitoare când te va vedea, cred că va folosi toate trucurile ca să-ţi dovedească puterea ei de seducţie!

— Din fericire am două fete, ar trebui să mă descurc.

Privirea i s-a umbrit o clipă, apoi s-a ridicat scuzându-se, trebuia să se ducă la bucătărie câteva minute. Yanis şi cu mine am schimbat o privire. Contrar a ceea ce afirmase la noi acasă, nu era atât de evident că stătea departe de ele. Ca mamă, nu puteam decât să-l

înţeleg.

— Tristan! l-am strigat. Ai nevoie de ajutor?

— Deloc, să nu te mişti.

— Şi fetele tale? Ne-ai spus că au treisprezece şi cincisprezece ani, nu-i aşa? Cum se numesc?

— Ai o memorie bună, mi-a răspuns din bucătărie. Clarisse este cea mare, iar Marie, cea mică. Încă o dată vă doresc mult curaj pentru adolescenţa celor trei copii ai voştri. Nu este tocmai o plăcere!

— În ce sens?

— Exagerez...

— Mama lor şi-a refăcut viaţa? l-a întrebat Yanis, cu inocenţă. Dar tu?

I-am tras un picior făcând ochii mari. El s-a strâmbat ca să nu urle. Probabil că îl lovisem tare. *Aşa-i trebuie*.

— Vera, nu e nevoie să-l chinui pe Yanis.

Am tresărit auzindu-l pe Tristan care apăruse în tăcere. Cu zâmbetul pe buze, şi-a luat paharul de pe măsuţă, apoi, rămânând în picioare lângă noi, a băut o înghiţitură de vin fără să mă scape din ochi.

— Aş fi pus aceeaşi întrebare... dacă aş fi fost în locul lui.

După două secunde de tăcere, Yanis a izbucnit în râs.

— Bărbaţii se înţeleg unii pe alţii! a spus într-un târziu, înainte să se ridice uitându-se la mine. Fir-ar mi-ai nenorocit piciorul! apoi şi-a îndreptat din nou toată atenţia spre Tristan: Deci unde se ascunde femeia vieţii tale?

Tristan a zâmbit din colţul gurii şi mi-a aruncat o privire prin care-mi spunea: „Nu iartă nimic”. Am ridicat din umeri.

— N-am găsit-o încă. Am încetat s-o mai caut după câteva relaţii destul de nesatisfăcătoare.

Părea destul de blazat, ceea ce mi se părea trist. Şi era păcat pentru el, care aparent avea totul ca să găsească pe cineva cu care să-şi împartă viaţa.

— Vă invit la masă!

Tristan era un bărbat atent şi îngrijit. Masa era pusă, cu faţă de masă, şerveţele din pânză şi veselă frumoasă. Se

purta atât de firesc la el acasă, încât nu am putut să-mi spun că făcea prea mult sau că voia să ne impresioneze în vreun fel. Mâncarea a fost la înălţimea prezentării. Totuşi, n-a ascuns faptul că nu era meritul lui. îi ceruse femeii care făcea menajul să pregătească cina, iar el nu trebuise decât s-o încălzească.

După ce am terminat de mâncat, am rămas la masă, Tristan ne-a servit cu cafea, însoţită de puţin brandy. Latura lui desuetă era pe cât de derutantă, pe atât de amuzantă, un pic înduioşătoare chiar. Eram destul de curioasă să aflu ce educaţie avea. Dar mi se părea deplasat să-i pun şi cea mai neînsemnată întrebare despre originile lui. Şi ştiam că, dacă ne-am fi revăzut – lucru de care nu mă îndoiam în ce-l privea pe Yanis –, soţul meu nu s-ar sinchisi dacă ar dori să afle mai multe despre noul său prieten. Şi-apoi trebuia să recunosc că era simplu să conversezi cu el, părea uşor să creezi o legătură cu bărbatul acesta.

— Apropo, Yanis, i s-a adresat Tristan. S-au mai liniştit lucrurile între tine şi Luc?

M-am întors brusc cu faţa către soţul meu.

— Nu i-ai spus?

— Nu, nu încă.

Am început un dialog tăcut. Eu pe de-o parte, întrebându-l în legătură cu tăcerea lui desăvârşită, şi el dându-mi de înţeles că-l stânjenea să-i povestească.

— Ce e? ne-a întrerupt Tristan. Spuneţi-mi. Nu vă cunosc încă destul de bine ca să vă decodific limbajul.

— Ţi-ar fi greu să-l decodifici, i-am răspuns fără să-mi iau ochii de la Yanis.

— De fapt, a început soţul meu, am demisionat de la firmă.

— Asta-i bună, de ce? Sper că nu ţi-am creat necazuri…

— După cum ai înţeles, Luc ţi-a trimis e-mailul acela fără ştirea mea. A fost picătura care a umplut paharul. Aveam probleme de comunicare de mai mult timp şi nu aveam niciun pic de libertate.

Cu sprâncenele încruntate, căzut pe gânduri, Tristan nu-l slăbea pe Yanis din priviri.

— Îmi pare rău, a spus într-un târziu. Mă simt responsabil.

— Nu vorbi prostii!

Tristan a oftat, din ce în ce mai stânjenit.

— O, ba da… Am pus paie pe foc insistând să fac parte din clientela voastră.

— Dacă pot să-mi permit, i-am întrerupt eu, Tristan, aproape că-ţi mulţumesc. Altfel nu aş fi ştiut niciodată că Yanis se sufoca lucrând pentru fratele meu.

— Nu voiam să te îngrijorez în mod inutil, a mormăit soţul meu.

— Poate că tot răul este spre bine în cazul ăsta, m-a liniştit Tristan.

S-a ridicat, s-a plimbat prin cameră câteva secunde, apoi s-a oprit în faţa ferestrei, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Eşti sigur că nu se mai poate face nimic? l-a întrebat pe Yanis, privind în continuare pe fereastră.

— Dacă-ţi spun că am petrecut ziua căutându-mi de lucru, îţi este de ajuns?

— Într-adevăr, pare destul de clar.

Gura i s-a strâmbat într-un rictus caraghios. Ce însemna expresia asta? îi plăceau replicile prompte ale lui Yanis? Sau era altceva? Trebuia să aflu.

— Vera spune că te sufocai, tu vorbeşti de lipsa libertăţii. Viitorul tău mi se pare limpede.

— Te crezi Madame Irma? i-a spus Yanis ridicându-se.

s

— Să nu mai asculţi de ordinele altuia, care nu te va lăsa să-ţi valorifici potenţialul. Crede în experienţa mea… Fii propriul tău şef. Creează-ţi propria afacere.

Suntem cât se poate de acord.

Soţul meu s-a apropiat de el, trecându-şi nervos mâna prin păr, cu un surâs amar pe buze.

— E amuzant că-mi spui asta, Vera mi-a sugerat acelaşi lucru. Şi am să-ţi dau acelaşi răspuns ca ei. M-am

gândit deja în mod serios, şi nu doar o dată. Cu atât mai mult atunci când apar proiecte ca al tău mă bate gândul ăsta, evident. Să fiu pe cont propriu ar reprezenta o adevărată împlinire. Dar contrar a ceea ce cred unii, printre care Luc, sunt un om cu picioarele pe pământ. Am responsabilităţi de asumat, avem trei copii, un împrumut la bancă, greutăţi. Şi, dacă vrei să ştii tot, nu avem nimic pus deoparte. Nicio bancă nu-mi va acorda un împrumut.

Erau acum faţă în faţă, ai fi zis că sunt doi cocoşi de luptă. Începeam să mă tem de o izbucnire a lui Yanis, îi simţeam nervozitatea crescând, în timp ce Tristan părea cât se poate de calm.

— Nu ne cunoaştem prea bine, dar voi fi sincer cu tine, Yanis.

Soţul meu a dat din cap, perplex.

— Dacă înţeleg bine, ai dorinţa, talentul ţi l-am văzut. Problema banilor este cea care te reţine. Este o falsă problemă.

— Ei! Pe ce lume trăieşti? Banii nu pică din cer.

— Şi dacă aş garanta eu pentru tine? Yanis s-a strâmbat.

— Tocmai ai spus, abia mă cunoşti. De ce ţi-ai asuma un asemenea risc?

— Te cunosc îndeajuns ca să ştiu că banii mei nu ar fi în pericol cu tine, i-a răspuns Tristan imediat.

Am înghiţit în sec. Asistam la o întorsătură de situaţie pentru Yanis şi cariera lui.

— Grozavă propunere! a şuierat Yanis cu o voce tulburată pe care nu i-o cunoşteam. Apoi s-a întors spre mine. Véra, e timpul să mergem să-i dăm liber fetei care stă cu copiii noştri.

Am înţeles că trebuia să plecăm imediat. Era complet debusolat.

— Stai! l-a reţinut Tristan. Vorbesc serios, nu-mi bat joc de tine.

Yanis a respirat adânc, cu fălcile strânse.

— Ei bine… îţi mulţumesc, dar refuz, nu am destul curaj.

— Sunt sigur că nu e aşa. Vino la mine la birou mâine…

— Am spus nu!

De ce se închidea în el?

— Dacă te răzgândeşti…

— Véra, eşti gata?

— Da, da, am răspuns sărind de pe scaun. Tristan, pot să-mi iau haina?

— Sigur, mă ocup imediat.

Ne-am dus toţi trei în hol. Gazda noastră mi-a luat haina din cuier. O cută de îngrijorare îi brăzda fruntea. Nu l-am pierdut pe Yanis din ochi cât timp Tristan, foarte galant, m-a ajutat să-mi pun haina. Soţul meu a afişat cel mai amabil zâmbet:

— Mulţumesc pentru această seară, a fost minunat! O s-o repetăm.

— Sper, da, i-a răspuns strângându-i mâna.

88

Yanis a deschis uşa şi a ieşit fără să mă aştepte. M-am apropiat de Tristan şi pe neaşteptate l-am pupat pe obraz. El a profitat ca să-mi şoptească la ureche:

— Sper că nu l-am jignit şi că nu l-am făcut să se simtă prost. Regret, n-ar fi trebuit să-i prezint lucrurile astfel, am fost neinspirat.

— Nu-ţi face griji, l-am liniştit cu voce joasă, îndepărtându-mă. O să se rezolve.

M-a prins de braţ.

— Vera, nu este nevoie să te cunosc mai mult ca să ştiu că eşti singura persoană din lume care poate să-l convingă să se gândească măcar la asta. Nu fac propuneri aiurea. E talentat, este chiar foarte talentat.

Am schiţat un zâmbet vag şi am alergat după Yanis care cobora deja scările. Nu am auzit uşa închizându-se.

— Aşteaptă-mă!

Niciun răspuns, făcea pe încăpăţânatul.

— Yanis! Destul!

A făcut un gest cu mâna şi a continuat să fugă până în stradă. L-am găsit mergând de colo-colo pe trotuar.

Apoi, cu mâinile la ceafă, m-a privit cu un zâmbet reţinut.

— Mi-aş aprinde o ţigară.

Asta mai lipsea! Numai faptul că amintise de ţigară m-a enervat şi mai tare.

— Nici nu se pune problema! Dacă cedezi, cedez şi eu! Ce te-a apucat acolo sus?

— Tipul ăla e nebun, nebun rău de tot!

— De ce? Crede în tine! Asta te înfurie? E aiurea! La urma urmei, ce te împiedică să te gândeşti?

— Vera! Am spus nu! Nu vreau să mai aud de asta.

— Dar…

— Te rog, nu face lucrurile şi mai dificile… Să ne întoarcem acasă.

N-a mai scos un cuvânt până în apartament, unde a vorbit cu babysitterul. Imediat ce ea a plecat, mi-a spus să nu-l aştept şi să mă duc la culcare; el va veni mai târziu. M-am oprit la mijlocul scării mobile ca să-l observ, dar nu şi-a dat seama. Propunerea lui Tristan îl tulbura într-o măsură pe care nu mi-aş fi închipuit-o niciodată. Numai că reacţia lui era foarte grăitoare în ce priveşte efectul muncii de subminare a fratelui meu. Yanis se ascundea în spatele problemei banilor ca să nu se lanseze, nu avea deloc încredere în el. S-a aşezat câteva secunde pe un scaun de bucătărie, apoi s-a ridicat brusc ca şi cum l-ar fi înţepat ceva. Şi tot aşa până în momentul în care probabil şi-a spus că avea nevoie de un întăritor. S-a dus să caute în bar. Aş fi vrut să-l scutur, să-l liniştesc, dar era complet inabordabil. Nu a venit în dormitor decât două ore mai târziu, la miezul nopţii. Încă nu adormisem, dar m-am făcut că dorm. S-a întins fără să mă atingă şi s-a întors pe o parte. Nu m-am mişcat, i-am ascultat respiraţia. Simţeam tensiunea care emana din el şi nu ştiam ce să fac, cuprinsă de un sentiment de neputinţă, aş fi vrut să-l încurajez, să-i dau încredere în el, să-i reinjectez doza de nebunie pe care brusc părea s-o fi pierdut. Nu a dormit. Nici eu.

6

Yanis

Uşa de la intrare s-a trântit în faţa mea. Vera tocmai

plecase, puteam să răsuflu. După plecarea ei, mi-am reluat locul din ajun, prăbuşit pe un scaun. Era pentru prima oară când mi se întâmpla asta. De când ne dăduserăm jos din pat, nu aşteptam decât un lucru: să plece, să mă lase singur cu furia mea. Privirea ei îngrijorată, întrebătoare mă îmbolnăvea. Aştepta explicaţii pentru comportamentul meu din ajun de acasă de la Tristan, spera să reacţionez, să fac ceva, voia răspunsuri. *Răspunsul*. De ce refuzam categoric să mă gândesc la această propunere de ajutor când de trei zile spuneam sus şi tare că voiam să fiu pe cont propriu? Ce dobitoc eram! Ar fi trebuit să-mi ţin gura aia mare în weekend! N-aş fi fost acum cu faţa la zid. Ba da… aş fi fost oricum. Demisionasem într-un acces de furie, convins că valoram mai mult decât cabinetul şi Luc. Mai eram la fel de sigur? Nu tocmai… Dacă cedam la propunerea lui Tristan, nimic nu garanta că voi reuşi. Dacă aş da greş, ar fi o catastrofă. Aveam responsabilităţi de tată, de soţ, datoria mea era să mă îngrijesc de nevoile lor. Fără să pun la socoteală că voiam să-i răsfăţ pe toţi patru, voiam să angajez o femeie să facă menajul ca să nu se mai obosească Vâra să pună ordine în harababura mea şi a copiilor, voiam să-i ofer rochii în care să strălucească, rochii originale care o făcuseră pe fiica noastră să prindă gustul deghizărilor în prinţesă, nu voiam să mai amân cumpărarea unui trombon nou pentru Joachim, era insuportabil să-l văd chinuindu-se cu instrumentul jalnic pe care i-l găsisem de ocazie. Voiam să plătesc călătoria visată pentru cea de-a zecea aniversare a căsătoriei noastre. Atunci, să-mi asum toate riscurile în privinţa serviciului… Jocul de-a independenţa merita efortul? Şi mai ales cine ar avea încredere în mine? Luc era profesionistul dovedit, cu diplome. Eu cine eram, pe lângă el? Clovnul, bufonul, cel căruia i se cere să facă reparaţii, dar care n-are minte, care nu a făcut studii. Ah, ştiam să fac frumos, să mă umflu în pene cu ciocanul în mână, creionul după ureche şi să mă dau drept Mac-Gyver. Doar că, dacă eram pe cont propriu, clienţii mei s-ar aştepta la mai mult. Eram în stare să-i mulţumesc cu puţinul pe care îl aveam? Cu toate acestea,

muream de poftă să îmi iau revanşa faţă de Luc cu remarcile lui. Degeaba îmi spunea ea că era mândră, Vera merita mai mult decât un tip ca mine care, la aproape patruzeci de ani, nu făcuse încă nimic deosebit. Ce făcusem eu în tot acest timp? Nimic! Nu eram decât un fricos, destul de jalnic, un tip care se ascundea în spatele celorlalţi. Dar în străfundul meu voiam să se laude copiii mei cu reuşita tatălui lor. Până acum, izbutisem să-i fac să viseze cu puţin, construind cetăţi, deghizându-mă împreună cu ei. Era încă uşor să fiu idolul lor. Peste câţiva ani, ce vor crede despre mine, dacă nu făceam nimic în plus? Joachim, micul meu intelectual care visa la Conservator, Ernest, micul meu şmecher care pricepea totul mai repede decât ceilalţi şi Violette a mea care, când va fi mare, se va îndepărta de tatăl ei imediat ce-i va ieşi în cale un avocat sau un medic. ŞI VEra mea, marea mea iubire, cine spune că într-o zi ochii ei nu vor străluci pentru un tip inteligent, cultivat, cu situaţie, care ştie să facă şi altceva decât găuri în pereţi şi să danseze în picioarele goale prin salon? Numai la gândul ăsta simţeam că mă înfurii la culme şi am lovit cu pumnul în blatul de bucătărie. Apoi încă o dată şi încă o dată. Am lovit. Am lovit pentru eşecurile mele, pentru dorinţele mele, pentru temerile mele profunde. Sunetul telefonului mobil m-a făcut să mă opresc. Vera mă suna deja.

— Ai uitat ceva? am întrebat-o.

— Nu, cred că mi-aş fi dat seama până acum. Este aproape prânzul.

— Ce?

Aşadar, petrecusem aproape trei ore întorcând lucrurile pe toate feţele, adâncit în gânduri negre. Fusese inspirată să mă sune, altfel aş fi demolat apartamentul până la urmă.

— Cât credeai că e ceasul?

— Nu contează. Eşti bine?

— Dar tu?

— Da, da… Te duci să iei masa cu Charlotte?

— Nu, am sunat-o ca să amân…

— A, da? Dar de ce?

— Yanis… trebuie să vorbim… Vino să iei masa cu mine… Te rog. Am lucruri să-ţi spun.

— Ce se întâmplă?

— Nu te panica… am nevoie să te văd, atâta tot. Am oftat.

— OK! Vin!

Am luat portofelul, cheile, geaca şi casca şi am trântit uşa. Am coborât cele şase etaje ale blocului şi am împins uşa de la intrare. Primul lucru pe care l-am văzut a fost firma luminoasă a debitului de tutun, am întors privirea, am făcut zece paşi înspre motocicletă, apoi m-am întors. „La dracu'! Cine o să ştie?", am mormăit în stradă. Am regăsit cu delectare acel miros de bar şi aerul clandestin.

De cinci ani renunţasem. M-am abţinut să fac scandal

când am văzut cât de puţini bani mi s-au dat înapoi din cei zece euro pentru un pachet de ţigări şi o brichetă. Aproape că mi-am regretat gestul. Odată ajuns afară, am depăşit momentul, m-am îndreptat spre motocicletă fără să mă grăbesc, strângând în mână pachetul. Am aruncat o privire la ceas, aveam timp. Cu mâinile tremurânde, am deschis pachetul şi am mirosit ţigările. Cinci ani de frustrări se vor duce ca fumul. M-am uitat în jur, de teamă să nu mă prindă cineva: nimeni prin preajmă care să-mi zică ceva. Eram ca un adolescent la prima lui ţigară pe ascuns pe un teren pustiu. Numai că eu nu fusesem un adolescent supravegheat, părinţii mei fuseseră întotdeauna îngăduitori. Am scos o ţigară şi am băgat-o în gură, filtrul mi s-a părut deosebit de moale chiar dacă ştiam că era un lucru rău, *acadele cu cancer*, sunetul brichetei mi s-a părut mai melodios decât cea mai bună bucată din Herbie Hancock. Am inspirat primul fum cu ochii închişi, m-a zgâriat pe gât aproape până la greaţă. Totuşi, ce bine era! Totul, mirosul, fumul care mă înţepa în ochi, căldura dintre degete. Şi cât am fumat această nouă primă ţigară, nu m-am mai gândit la nimic altceva. Dar de îndată ce mucul a ajuns în rigolă, chipul Verei, dezamăgit, mi-a apărut în faţa

ochilor. Eram chiar un mare ticălos. Prea târziu, eram un caz fără speranţă şi incapabil să-mi spun că ţigara aceasta era doar un mic accident trecător şi că totul se va opri acolo. Am scotocit prin buzunarele de la blugi şi printr-o minune am găsit cutia cu bomboane aromate.

Când, douăzeci de minute mai târziu, am parcat în faţa agenţiei de voiaj, aveam impresia că put a tutun prin toţi porii. Vera avea clienţi, m-a văzut, i-am făcut semn că o aştept la braserie. Am comandat direct o bere, asta mă va împiedica să mă gândesc la ţigara pe care visam s-o fumez şi îmi va ascunde mirosul respiraţiei de fumător. Cu coatele pe tejghea, am văzut-o traversând strada după puţin timp. Atitudinea ei vorbea de la sine, degeaba mersul îi era la fel de uşor ca de obicei, umerii pe care îi ţinea mereu traşi în spate erau căzuţi, zâmbetul timid părea crispat. I s-a lărgit totuşi când m-a văzut. A venit imediat la mine, dar am avut timp să mai înghit o gură de bere înainte să mă îmbrăţişeze.

— E totul în regulă? am întrebat-o, dându-i la o parte veşnica şuviţă de păr care îi intra în ochi.

— Da, mă bucur că iau masa cu tine.

— Poate, dar masa ca între fete cu Charlotte o să-ţi lipsească.

— Nu asta este prioritatea mea! mi-a răspuns.

— Probabil că te-a trimis la plimbare? Un zâmbet uşor i-a apărut pe buze.

— Nu chiar, i-am explicat situaţia… schimbările… în sfârşit, totul…

— Ani şi ce-a zis?

— Să mergem să ne aşezăm la masă mai întâi.

M-a luat de mână, de cea cu care fumasem, a strâns-o şi m-a dus pe terasa acoperită. S-a oprit să salute un ospătar, care ne-a găsit o masă mai retrasă. Câteva secunde, privirea ei a rătăcit în depărtare.

— Şi, cum e cu Charlotte? Probabil are o părere categorică.

— În mod ciudat, pare s-o întristeze cearta noastră cu Luc. Nu înţelege ce s-a întâmplat.

Nu doar ea!
— Când vă vedeţi?

— Nu ştiu, curând… în fine, asta este cea mai mică dintre grijile mele…

Şi a mea. Tăcerea s-a lăsat între noi. Vera a deschis meniul, s-a făcut că îl citeşte. Din spatele meniului meu, am privit-o: îmi dădusem foarte bine seama că nu închisese un ochi toată noaptea, în timp ce eu privisem minutele scurgându-se pe ceas. În lumina amiezii, ochii ei erau încercănaţi, iar bronzul frumos pe care îl prinsese era palid. Ospătarul a venit să ne ia comanda. Am adăugat o carafă cu vin roşu la paharul cu apă cu care voia să se mulţumească soţia mea.

— Vera, îmi închipui că nu despre Charlotte voiai să-mi vorbeşti. Nu te ascunde după deget.

Mi-a zâmbit. Ne-am privit în ochi secunde lungi. M-am simţit mai bine, mai încrezător. Avea această putere asupra mea. Simpla ei prezenţă mă liniştea, şi asta din primul minut. Atunci de ce fugeam de ea dacă avea răspunsurile? în pofida aerului ei puţin trist, avea acea privire hotărâtă pe care i-o cunoşteam când lua decizii importante.

— Ascultă-mă. Şi te rog, nu mă întrerupe la fiecare două secunde…

Am zâmbit strâmb. Vinul nostru a sosit, am turnat şi am băut o înghiţitură zdravănă.

— Dă-i drumul.

A oftat adânc, cu siguranţă ca să-şi facă un pic de curaj.

— Tu vrei să ne protejezi –, pe copii şi pe mine –, vrei să te ocupi de noi. Te cunosc pe de rost… Ştiu că, pentru tine, familia noastră şi fericirea noastră sunt cele mai importante. Dar, dacă tu nu eşti fericit, nici noi nu vom fi. Trebuie să-ţi intre asta în cap! Am impresia că ţi-ai pierdut toată încrederea în tine în privinţa muncii. Altfel de ce ai refuza să lucrezi pe cont propriu?

Simţeam pachetul de ţigări în buzunar, am înghiţit

înainte să-i răspund.

— Ţi-am spus aseară, nu am destul curaj, riscurile sunt prea mari! Nici măcar nu ştiu dacă sunt capabil!

— Ba da, Yanis, eşti capabil! Şi în străfundul tău ştii asta! Te foloseşti de pretextul banilor ca să nu înfrunţi situaţia!

Am avut şi mai mult impresia că par un prăpădit, lipsit de curaj.

— Crezi că mi-e frică?

— Da! Din cauza fratelui meu care te-a umilit, care a spus nu proiectului vieţii tale!

— Dacă dau greş?

— Nu vei da greş! Eşti talentat, de câte ori să-ţi mai spun? Eşti muncitor, curajos, sigur ai să te dai peste cap pentru clienţi, ştii să-i seduci, ai idei ieşite din comun. Gândeşte-te la reacţia lui Tristan când a văzut ce ai făcut cu apartamentul nostru şi la cea pe care avut-o când te-a auzit vorbind despre proiectul tău. Uită de fratele meu. Nu-l lăsa să câştige şi să te trimită pe linie moartă. Luptă! Am încredere în tine. Şi te voi ajuta, te voi susţine.

— Dar banii?

Argumentul ultimei şanse, dar care nu mai ţinea de aseară, ştiam prea bine.

— Lasă puţin mândria deoparte. Şi-apoi nu toată lumea este ca Luc. Du-te la Tristan, ascultă-i propunerea, el este gata să te susţină. L-ai auzit aseară…

Ba bine că nu-l auzisem. Dacă aş fi fost singur, fără obligaţii, m-aş fi dus fără să stau pe gânduri nicio secundă.

— Şi oricum, am eu un serviciu, vom avea salariul meu până câştigi tu ceva, nu am să fiu dată afară, vom strânge cureaua, nu e grav. Te rog, trebuie să-ţi realizezi visul, nu accept să renunţi din cauza noastră. Spuneai că vrei să faci ceva înainte să împlineşti patruzeci de ani, acum e momentul. Ai dovedit deja, ceea ce-ţi lipseşte este un mic imbold ca să te lansezi. Nu rata această şansă. Profită de ea!

Mi-am golit paharul şi mi-am mai pus încă unul imediat.

— Eşti gata să îţi asumi toate aceste riscuri pentru mine?

A dat din cap ridicând ochii la cer.

— Doamne, Yanis, pe ce lume trăieşti? Dacă mi-ai spune să lăsăm totul ca să facem turul lumii în barcă, ştii bine că aş face-o.

Era 14: 30. Tocmai o lăsasem pe Vera la serviciu. Îmi redase puterea, forţa şi curajul de a merge mai departe, îmi dăduse voie să fac ceea ce îmi interziceam. Şi mă împingea să mă autodepăşesc şi ştiam că o voi face mândră. Am urcat pe motocicletă, dar, înainte să pornesc, l-am sunat pe Tristan. A răspuns imediat.

— Când poţi să mă primeşti? l-am întrebat direct.

A lăsat să treacă vreo câteva secunde de tăcere.

— Acum, a spus.

— Unde eşti?

Alte secunde de tăcere.

— La clădire, cu unul dintre concurenţii tăi.

— Spune-i că cineva nou a luat contractul, am răspuns cu îndrăzneală.

Nici măcar nu s-a prefăcut uimit.

— Vino la mine la birou într-o jumătate de oră.

— Sunt deja pe drum.

Am închis şi am demarat imediat.

Tristan îşi împărţea birourile cu nişte avocaţi. Recepţionera mi-a cerut să aştept să fiu primit. Mă simţeam stingher în genul ăsta de locuri, mă mutam de pe un picior pe altul, cu mâinile în buzunare. Toţi tipii pe care îi vedeam pe culoare erau la costum şi cravată, în timp ce eu păream sigur un turist, în blugi, tricou, bascheţi şi geacă din piele. Nu tocmai potrivit să vorbesc despre afaceri şi să par serios. Două minute mai târziu, a venit şi m-a întâmpinat cu căldură ca şi cum criza mea de panică din ajun n-ar fi avut niciodată loc. Cu zâmbetul pe buze, mi-a strâns mâna.

— V-aţi întors cu bine acasă aseară? m-a întrebat.

I

— Mda, am răspuns, trecându-mi o mână prin păr.

— Vino după mine. Vrei o cafea?

— De ce nu…

M-a poftit în birou şi a plecat înapoi spre recepţie. Tot cu mâinile în buzunare, m-am plimbat prin încăperea perfect ordonată şi impersonală. M-am oprit în cele din urmă în faţa ferestrei şi m-am pierdut în contemplarea circulaţiei de pe strada de dedesubt. M-am forţat să respir încet. M-au cuprins un val de panică şi o impresie că nu mă aflu la locul meu. Ar fi trebuit s-o iau pe Vera cu mine. Ea nu m-ar fi lăsat să mă pierd şi să îmi fac gânduri negre.

— Ia loc, mi-a spus Tristan, pe care nu-l auzisem întorcându-se.

M-am întors, el a pus două cafele espresso pe birou şi s-a aşezat în fotoliu. Am respirat adânc.

— Îmi pare rău pentru felul în care am plecat aseară de la tine.

— Nu-ţi face griji. Eu sunt de vină, am dat năvală, am fost brutal cum ţi-am prezentat lucrurile.

— N-ai fost brutal! am râs strâmb. N-ar fi trebuit să reacţionez aşa, dar sincer, pentru un tip ca mine, un tip ca tine să-mi facă o asemenea propunere este absolut… hm… de fapt, nici măcar nu ştiu ce să spun!

A zâmbit din colţul gurii.

— Stai jos, mă faci să ameţesc.

Ne-am privit în ochi secunde lungi. Dacă mă aşezam, asta însemna că eram gata să-l ascult şi deci pregătit să fac marele salt. Să plonjez în necunoscut. Eram împărţit între teamă şi entuziasm. Tristan era imperturbabil. Răbdarea lui mă şoca; în locul lui, în faţa unui clovn ca mine, eu deja aş fi explodat.

— Te rog, Yanis. Faptul că mă asculţi nu te obligă cu nimic.

La urma urmei, avea dreptate. Am clătinat din cap înainte să mă aşez în faţa lui. Am încercat să-mi iau o atitudine nonşalantă, dar probabil că păream exact pe dos, eram complet ţeapăn, neştiind ce să fac cu picioarele mele mari. Tristan şi-a băut cafeaua şi a păstrat tăcerea fără să mă scape din priviri. Apoi s-a lăsat în fotoliu şi, după ce şi-

a frecat bărbia cu un gest maşinal, a început. Mi-a explicat că meseria lui era să evalueze potenţialul

DO

bunurilor imobiliare, putea la fel de bine să evalueze şi potenţialul unui om, mai ales când domeniul de activitate al respectivului om îl interesa, scopul lui era să-şi fructifice banii. Locuinţele, spaţiile comerciale care îi aparţineau erau mijlocul său de trai, bursa lui şi prin urmare trebuiau să fie ireproşabile. Apoi am avut parte de complimente. De când ne cunoscuserăm, îi plăcuse felul meu de a vedea lucrurile, iar entuziasmul meu debordant, departe de a-l speria, îl stimula. Faptul că eram autodidact şi cunoşteam toate aspectele muncii mele era în favoarea mea, în timp ce el, care urmase studii îndelungate, nu ştia să facă nimic cu mâinile lui, totul îi căzuse întotdeauna mură în gură. Deşi regreta ruptura noastră cu Luc, vedea în asta o oportunitate pentru mine. Mi-a mărturisit că trecuse prin criza celor patruzeci de ani cu câţiva ani înainte, cu sentimentul că depinde de alţii, de aici schimbarea lui profesională, crezuse că vede în mine această îndoială, acest sentiment. I-am confirmat cu un mic semn din cap că intuise corect. Toate aceste lucruri îl făcuseră să creadă cu o seară în urmă că era gata să mă susţină. Era conştient că a părut un nebun iresponsabil când a propus să fie garantul meu la bancă, deşi nu ne cunoşteam decât de puţin timp, nu-i păsa de asta, avea mijloacele cu care să mă ajute, refuza să nu-şi încerce şansa… şi pe a mea. Ce motiv puteam să-i dau? m-a întrebat. Niciunul, evident. După o tăcere lungă, a adăugat:

— Yanis, ştiu că nu ai plecat de la firma cumnatului tău ca să te pricopseşti cu un alt şef pe cap. Trebuie să-ţi fii propriul patron. N-am să vin să-mi bag nasul în treburile tale. Să fie clar, OK? Vei fi absolut liber.

Degeaba părea sincer, ceva era suspect. Doar dacă nu cumva şi el mă lua drept un naiv. Era prea frumos, prea simplu. Tristan nu era un mecena, ştiam asta, altfel nu s-ar fi aflat acolo.

— Dar tu ce câştigi din asta? Nu este un act gratuit. Trebuie să aştepţi ceva de la mine.

— Ai dreptate, nimic nu este gratuit în lumea afacerilor. Ştii ce sunt gata să fac, acum este rândul tău să hotărăşti. Ce-mi propui în schimb?

M-am ridicat de pe scaun, incapabil să mai rămân nemişcat mult timp. Voiam să intru în luptă, să nu mai las frica să-mi dicteze comportamentul şi să fac ceea ce doream. Cuvintele Verei din urmă cu câteva ore mi-au revenit în memorie. Am zâmbit în sinea mea. După aceea m-am concentrat: trebuia să gândesc repede şi bine. Dacă era să fiu cinstit, nu prea stabilisem un plan de business! Nici chiar în visurile mele cele mai nebuneşti. Din fericire, nu plecam de la nimic. Pentru că stătusem pe lângă

Luc, asimilasem câteva cunoştinţe.

t

— Nu vreau să îmi fac iluzii, i-am spus. Chiar dacă voi munci din greu ca să-mi găsesc un loc al meu, poate că voi da greş. O iau de la zero. În afară de tine, nu am clienţi şi nu voi încerca să îi iau pe cei ai lui Luc. Eşti conştient de asta?

— Eşti lucid şi onest, lucru care îţi face cinste. Îmi place asta la tine.

— Opreşte-te două minute din excesul de amabilitate, Tristan! l-am întrerupt ridicând tonul.

Ne-am înfruntat din priviri câteva secunde. El rămânea, încă o dată, imperturbabil, în timp ce eu mă agitam. Ce putea să-l atingă sau să-l zdruncine? Nu mare lucru, cel puţin asta era imaginea pe care o oferea. Apoi am reluat, mai calm:

— Pari să nu înţelegi. Ceea ce încerc să-ţi spun este că poate va trece mult timp până când voi putea să aduc beneficii.

— Ăsta-i jocul. Continuă.

Hotărât lucru, avea răspuns la toate.

— Nu pot să-ţi promit un procentaj, în orice caz nu atâta timp cât nu voi avea un bilanţ asupra activităţii mele.

— Să lăsăm să treacă primul semestru înainte să

facem o evaluare. Nu pun presiune pe tine. Dar, Yanis, relaxează-te, te rog, nu te cenzura din cauza banilor!

Îndrăzneşte!

Am scuturat din cap, complet năucit. Îmi dădea cheile paradisului. Era nesperat.

— OK. Dar între timp, dată fiind activitatea ta principală, când vei lua lucrări ca proprietar, îţi voi face expertiza gratuit, nu o să-mi plăteşti niciun onorariu. Ţi se pare un târg corect?

A schiţat un zâmbet în colţul gurii, la fel ca în ajun, părea un zâmbet satisfăcut.

— Corect, nu mă aşteptam la mai puţin.

S-a ridicat, a înconjurat biroul şi s-a apropiat de mine, cu chipul serios, dar cu un licăr victorios în privire. Era complet destins. Ai fi zis că făcea asta în fiecare zi, că era cum nu se poate mai normal pentru el să se angajeze financiar pentru cineva aproape necunoscut. Tipul era înşelător. Ajuns în faţa mea, mi-a întins mâna. I-am strâns-o.

— Sunt cu adevărat fericit să mă lansez în această aventură cu tine. Simt că voi învăţa multe, mi-a spus.

— Îţi mulţumesc, i-am răspuns retrăgându-mi mâna.

— Bun, Yanis, dacă vrei să îţi instalezi un birou aici, am loc pentru tine.

— Îţi mulţumesc, dar am un plan gratis!

O să fie nostim să refolosesc garsoniera. *Mulpimesc*, *tată*, *mulpimesc*, *mamă*.

— Ah… foarte bine. Îmi închipui că eşti nerăbdător să te apuci de treabă. Ai un avocat? Cunoşti pe cineva care ar putea să te ajute să-ţi înfiinţezi o firmă? Ai ales o bancă?

— Nu, o să caut.

— Nu-ţi bate capul cu hârţogăria, vei avea destule de făcut. Mă pricep şi, după cum ai putut să vezi, sunt înconjurat de persoane competente în acest domeniu. Pot să mă ocup în locul tău.

Probabil că visam.

— Păi… nu ştiu…

t

— Doar dacă asta nu-ţi pune probleme şi vrei să te ocupi tu. Aş înţelege perfect dacă doreşti să gestionezi totul.

— Nu… dar… nu trebuie să abuzez!

— Niciun risc. Mai ai ceva timp la dispoziţie?

Nu am altceva de făcuţi

— Da.

— Perfect! Mă duc să văd dacă vreunul dintre avocaţi este disponibil să-ţi explice totul.

A dispărut în mai puţin de două secunde şi m-am trezit ca un nătărău, absolut singur în birou, cu capul învârtindu-mi-se după ce încheiasem acel pact. Mi-am regăsit totuşi îndeajuns stăpânirea de sine ca să-i trimit Verei un mesaj cerându-i să pună şampanie la rece pentru seara aceea şi să aibă în vedere o masă festivă pentru copii. Va înţelege. În orele următoare, i-am ascultat pe Tristan şi pe avocat mobilizându-mi la maximum neuronii. Dar foarte

4

repede jargonul lor juridic a devenit de neînţeles pentru mine. După ce m-a întrebat în ce regim ne căsătoriserăm, Tristan m-a sfătuit să nu aleg aceeaşi bancă la care ne ţineam economiile, ca să nu amestecăm totul şi pentru a-i permite Verei să păstreze distanţa. Şi-a sunat bancherul pentru mine. Un curier a venit în jumătate de oră cu actele; am dat autografe pe bandă rulantă. Eram conştient că totul mergea repede, foarte repede, poate prea repede, că nu aveam timp să reflectez, să cântăresc argumentele pro şi contra, dar nu mai puteam să mă opresc. Imposibil să dau înapoi. Entuziasmul prima asupra raţiunii. Voiam să fiu în miezul acţiunii, să-mi dovedesc că puteam, să n-o dezamăgesc pe Vera, s-o fac mândră de mine, să-i arăt lui Luc că făcuse o mare prostie subestimându-mă şi să-i confirm lui Tristan să pariase pe calul câştigător.

Când ne-am despărţit, era trecut de ora 20: 00, eram epuizat, golit, dar în cele din urmă uşurat: treceam la acţiune. Am încercat să alung teama evidentă de a nu rata.

Nu aveam dreptul să greşesc. Înainte să mă întorc acasă, m-am rezemat de motocicletă şi am fumat o a doua ţigară. Gâtul m-a ars şi mai rău, ochii mă usturau şi mai tare, mi-era şi mai greaţă. După ce am pornit, am făcut un ocol şi am încetinit în faţa biroului de arhitectură. Din spatele vizierei, l-am văzut pe Luc aplecat peste masa de desen. De unde mă aflam puteam să-i ghicesc enervarea, proasta dispoziţie, probabil că mă blestema. Ce aiureală… A ridicat capul, eram sigur că ştia că eu sunt. I-am spus în gând la revedere, apoi am accelerat.

7

Vera

Eram aşa de mândră de felul în care Yanis îşi luase *i*un nou avânt! De o lună de când îşi încercase norocul şi îşi conducea afacerea, progresa văzând cu ochii. Avea energie să dea şi altora. Din fericire, căci muncea din greu pentru primul lui contract. Chiriaşii binefăcătorului lui aveau aşteptări mari cu un buget ruşinos de mare. Yanis îşi petrecea timpul alergând de la garsonieră, unde îşi instalase biroul, la şantierul concept store. În acele prime zile din iulie când lucrările erau la început, presiunea avea să crească foarte mult. Scurta uşurare simţită după găsirea meşterilor dispuşi să lucreze toată vara avea să se topească precum zăpada la soare. În ciuda sentimentului de mulţumire că lucrările demaraseră, lucrurile aveau să se complice, şi problemele nu vor întârzia să apară. Nu era nevoie să fii de meserie ca să ştii că nu se întâmpla niciodată după cum ai prevăzut. Era de o exigenţă şi de o minuţiozitate extreme, era în joc reputaţia lui. În plus, voia să-l impresioneze pe Tristan, să-i arate că acesta avusese dreptate să-l ajute să se lanseze pe cont propriu, că susţinerea lui financiară nu era în zadar. De altfel, petrecea din ce în ce mai mult timp cu el, îmi vorbea despre asta aproape în fiecare zi. Complicitatea pe care o simţisem născându-se exploda acum în văzul lumii. Aveam de asemenea sentimentul că Tristan juca uneori rolul de antrenor, îl elibera pe Yanis, îl motiva să meargă din ce în ce mai departe, fără să-şi pună bariere. În ce mă priveşte,

nu avusesem ocazia să-l mai revăd şi regretam.

Bineînţeles, investiţia lui Yanis impunea renunţări şi o reorganizare a vieţii noastre de zi cu zi, mă adaptam şi îl susţineam cât de bine puteam. Cei care resimţeau cel mai mult schimbarea erau copiii, care înţelegeau cu greu de ce tatăl lor se ocupa mai puţin de ei. îi simţeau lipsa enorm. Făceam tot posibilul ca să atenuez asta, dar nu aveam timp să mă joc cu ei, cel puţin nu atât cât tatăl lor înainte. Mă ocupam de toate treburile zilnice fără să mă plâng, chiar dacă nu întotdeauna era uşor. Yanis îmi lipsea, aveam impresia că devenea tot mai mult o absenţă. Dar ştiam că sacrificiul era meritat. Mai ales că, atunci când era cu noi, era şi mai prezent şi mai fericit decât înainte. Dezvoltarea lui profesională avea un impact enorm asupra moralului lui. Să fie liber de constrângerile lui Luc îi dădea aripi, şi asta mă făcea fericită.

Prânzul meu de marţea cu Charlotte reprezenta o destindere atât de aşteptată. Cu toate acestea, simţeam că, de la ruptura de Luc, ceva între noi se frânsese. Evitam anumite subiecte, limitându-ne la conversaţii uşoare şi la veştile despre copii. Cu jumătate de gură, îmi dăduse de înţeles că se vedea din când în când cu fratele meu. Asta mă depăşea, o vedeam ca pe o trădare, dar mă abţineam să lămuresc lucrurile cu ea, fiindu-mi prea teamă că situaţia va degenera.

O aşteptam pe terasa noastră obişnuită, sub razele unui soare bine-venit. A sosit, ca întotdeauna, cu un sfert de oră întârziere, împărţind priviri şi pupici în jurul său. Când a ajuns lângă mine, m-a îmbrăţişat, apoi s-a aşezat în faţa mea.

— Ce mai faci, gazelo?

— Bine, chiar dacă nu sunt tocmai pregătită să-mi asum cele două luni de vacanţă ale copiilor începând din această seară, am spus râzând.

— Astăzi se termină anul şcolar?

— Da! am oftat.

I-a făcut semn ospătarului şi a comandat obişnuitele noastre salate César şi vinul alb.

— Ce mai spui frumos? am întrebat-o.

— Nu mare lucru.

Şi-a scos ochelarii de soare şi m-a cercetat.

— Arăţi îngrozitor!

— Mulţumesc…

— N-o să te mint, ai cearcăne şi eşti palidă. Ce-i cu tine?

Am râs uşor.

t

— Ei, nimic. Sunt destul de ocupată în ultima vreme.

— Yanis?

Imediat zâmbetul mi-a dispărut şi m-am încordat.

— Ce-i cu Yanis? Are mult de lucru de când este pe cont propriu. Miza este enormă pentru el.

— Şi Luc munceşte din greu de când mâna lui dreaptă l-a lăsat baltă.

— Ce urmăreşti, Charlotte? am răspuns, deodată arţăgoasă.

— Hei, nu te înfuria. Voiam doar să-ţi dau veşti despre fratele tău. Mă cunoşti, zgândăr acolo unde doare.

Am evitat privirea ei întunecată.

— Vera, pari la capătul puterilor… şi uşor iritată, a spus zâmbind strâmb. Nu poţi să te descurci singură cu toate… Ai nevoie de ajutor dacă Yanis nu se mai ocupă deloc de copii.

— N-am nevoie de ajutor, mă descurc foarte bine! Iar Yanis face ce poate. Am să mă odihnesc mai târziu, sunt perioade în viaţă când nu avem dreptul să lenevim.

— Dar…

— Niciun *dar*! Nu-i de mirare că nu poţi să înţelegi. Nu ai decât grija propriei tale persoane, aşa că ceea ce fac eu ţi se pare de neimaginat!

Ce mă apucase de-i vorbeam astfel? Deveneam insuportabilă.

— Vâra, nu e nevoie să fii răutăcioasă. Mă privea dezamăgită.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să spun asta.

— Ai noroc, e nevoie de mai mult ca să mă simt

jignită. Dar ce-i cu tine?

— Nimic, am oftat. De când a început totul, am impresia că ne judeci şi cauţi să îl vorbeşti de rău pe Yanis. Nu înţeleg, credeam că ai să ne susţii… Nu suport asta, ştii, şi nu suport nici că decizia noastră poate fi pusă sub semnul întrebării.

— Care e a lui Yanis mai mult decât a ta. Nu?

— L-am împins să treacă pe cont propriu.

— Şi tipul ăla, la fel? Tristan, nu?

— Da, Tristan crede în el şi, să ştii ceva, Yanis avea nevoie de asta. Nu a fost niciodată aşa de fericit, în parte lui Tristan i se datorează. Este un tip cumsecade.

A oftat şi am crezut că văd exasperare pe chipul ei. După aceea a clătinat din cap.

— Dacă zici tu… Să schimbăm subiectul, gazelo. E mai bine.

— Cred că da.

În aceeaşi seară, încă fierbeam de furie. Diferenţa: furia nu era îndreptată împotriva lui Charlotte, ci împotriva lui Yanis. Aş fi apreciat totuşi să fi fost acolo ca să mă ajute să le anunţ copiilor programul pentru vacanţa de vară, era o tradiţie. Copiii spuseseră la revedere învăţătoarelor lor pentru cele două luni de vară şi aşteptau să afle ce le pregătiserăm. Amânasem lucrurile sperând că va ajunge la timp… degeaba. Asta era, nu mai puteam să dau înapoi; copiii tocmai îşi devoraseră hamburgerii făcuţi în casă pentru a sărbători încheierea anului şcolar, beau o coca-cola instalaţi pe canapea şi eram singură cu sarcina grea de a le da o veste proastă. Nu reuşisem să vorbesc cu Yanis, în pofida numeroaselor mele încercări. Nu m-au scăpat din ochi în timp ce mă aşezam pe măsuţa joasă în faţa lor. Entuziasmul lor se va dezumfla ca un balon. Joachim i-a dat un cot fratelui său mai mic şi a făcut ochii mari la Violette să se liniştească şi eu să pot în sfârşit să vorbesc.

— Hai, mami! Spune-ne!

Am respirat adânc înainte să încep. Era aşa de greu să ştiu că îi voi dezamăgi, că îi voi întrista. Şi trebuia s-o

fac singură. Nu luasem în calcul consecinţele acestor schimbări asupra lor, asupra vieţii şi obiceiurilor lor.

— Păi, dragii mei… anul ăsta este un pic altfel. Tati şi-a schimbat serviciul…

— Da, ştim, mi-a răspuns sec Joachim.

Era grozav de supărat pe tatăl lui. Copiii sunt destul de direcţi, face parte din farmecul lor. Dar este greu, ca o părinte, să nu ai niciodată dreptul să greşeşti. Cum să-l faci pe un băieţel de opt ani să înţeleagă că uneori eşti obligat să te concentrezi pe altceva decât pe ei? Cu toate astea, în minutele care vor urma, îl voi critica şi mai mult pe Yanis şi nu prea aveam ce să fac. De ce nu era acolo? Eram sigură că, dacă şi-ar lua două minute să-i explice fiului său situaţia, totul ar merge mai bine.

— Aşadar, am continuat. Ştiţi şi că este foarte ocupat… aşa că, o să… hm… o să rămânem în Paris toată vara…

— Ce-o să facem? a răcnit Ernest.

Cât despre cel mare, a oftat zgomotos, a mormăit bătând din picior. Doar Violette îşi păstra cât de cât calmul, cei patru ani ai săi o apărau încă. Totuşi, vedeam bine pe chipul ei că simţea furia fraţilor săi.

— Ei bine, începând de mâine-dimineaţă până la concediul meu, veţi merge la centrul de activităţi în aer liber toată ziua. Nu o să fie prea diferit faţă de anii din urmă. Şi apoi, vă promit, o să facem o mulţime de chestii toţi patru. O să fie grozav! Veţi vedea! O să mergem la piscină, la Villette, la Versailles…

— Dar asta nu-i vacanţă, mami! m-a întrerupt Joachim ridicând tonul şi sărind de pe canapea. Facem deja asta tot anul.

— Te rog să nu-mi vorbeşti aşa, Jojo! Vom pleca anul viitor. Şi gândeşte-te că sunt o mulţime de copii care nu pleacă niciodată în vacanţă şi care nu fac tărăboi din cauza asta. Vă cer să faceţi un sacrificiu anul acesta.

Mă simţeam complet ridicolă cu entuziasmul meu prefăcut şi lecţiile de morală de doi bani, dar nu puteam să-mi permit să le spun că şi pe mine mă durea inima că nu

plecăm ca în fiecare an în aventură, că şi eu, după abia o lună în acest ritm, eram obosită, că aproape nu-l mai vedeam pe tatăl lor, că nu înţelegeam de ce se întorcea aşa de târziu. Nu, chiar nu aveam dreptul să le mărturisesc ce simţeam.

— De ce nu plecăm toţi patru, fără el?

— Vreţi să-l lăsaţi pe tati singur aici?

Joachim s-a bosumflat, Ernest a lăsat capul în jos, iar Violette m-a privit cu bărbia tremurând.

— Vă promit că o să ne distrăm bine, le-am spus cu o voce mai blândă.

— Mda…

— Vreţi să vă uitaţi la un DVD în seara asta? am propus ca să schimb subiectul şi ca să dovedesc că totuşi era vacantă.

I

— Nu, mă duc în camera mea, mi-a răspuns Joachim fără să se uite la mine, apoi s-a întors către fratele lui: Vii?

Ernest l-a ascultat şi l-a urmat, aruncându-mi o privire tristă peste umăr. Am lăsat capul în jos oftând.

— Mami, m-a strigat Violette cu glas mic. Eşti supărată?

— Nu, nu-ţi face griji. Vrei să te duci şi tu să te joci în camera ta?

— Cu tine!

— Bine, du-te, vin şi eu.

S-a dat jos de pe canapea şi a ţopăit până la mine ca să-mi dea un pupic. Preţ de câteva secunde m-am refugiat în blândeţea ei inocentă. Apoi a dispărut. *Yanis, unde eşti*? *Am nevoie de tine. Nu o să reuşim dacă nu îţi dai seama ce este pe cale să se întâmple în mintea copiilor tăi*. Am clătinat din cap, supărată, şi m-am dus să mă alătur fiicei mele în lumea prinţeselor.

Violette a adormit repede în timp ce îi citeam o poveste. După aceea am aşteptat ora 22: 00 ca să declar

2

stingerea, neavând curajul să-mi înfrunt fiii înainte. La ora aceea eram sigură că vor fi calmi. Într-adevăr, totul

s-a petrecut fără niciun ţipăt, dar şi fără niciun cuvânt la adresa mea. După ce am închis uşa camerei lor, m-am simţit tare singură. Preferând să nu mai umblu de colo-colo prin apartament, am hotărât să mă duc la culcare. Am luat o revistă de pe măsuţa joasă; asta va face să-mi treacă timpul până la sosirea lui Yanis. Aveam vreo câteva vorbe să-i spun. Ar face bine să nu mai întârzie mult, nervii mei deja erau destul de întinşi. Ce făcea? Ar fi putut totuşi să dea un telefon sau să răspundă la mesajele mele. Doar nu era mare lucru!

Tocmai mă aşezasem în pat când am auzit uşa de la intrare trântindu-se cu zgomot. Asta ar mai lipsi, să mi-i trezească! M-am rezemat de tăblia patului şi mi-am încrucişat braţele. El a urcat scara fluierând.

— Vera, eşti acolo?

Unde ai vrea să fiu?

— Mda, am mormăit.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama cum a zburat timpul.

A traversat camera, cu zâmbetul pe buze şi m-a sărutat pe frunte, după aceea a intrat în baie fără să se oprească din vorbit:

— Astăzi a fost greu, demolarea este aproape terminată. A fost genial! Brusc, i-am propus lui Tristan să treacă pe-acolo astă-seară ca să-şi dea seama. Dacă i-ai fi văzut faţa…

Le-am văzut pe cele al copiilor tăi.

— Pe scurt, l-a apucat ameţeala şi pe mine m-a cuprins un râs nebun! După aceea ne-am dus să bem un pahar în barul de alături şi până la urmă am rămas să mâncăm ceva…

Am încetat să-l mai ascult. Oricum nu mai înţelegeam nimic din ce spunea, pentru că începuse să se spele pe dinţi, cu o încrâncenare de neînţeles, de altfel. A sfârşit prin a face un plonjon pe pat ca să se culce. A stins lumina fără să-şi dea seama că stăteam încă în capul oaselor, deloc gata să dorm. Mi-am încordat şi mi-am relaxat mâinile ca să nu explodez. Relaxarea lui mă exaspera.

— Sunt frânt. Îţi promit că mâine-seară mă întorc mai devreme. Şi nu-ţi face griji, duc copiii la şcoală.

La asta nu mă aşteptam! A încercat să mă facă să mă întind. M-am opus.

— Haide, mi-a spus pe un ton jucăuş, ridicându-mi cămaşa de noapte.

— Yanis… copiii au rămas în vacanţă de astăzi, i-am spus rece.

A sărit şi a aprins din nou veioza de pe noptieră.

— Cum am putut să uit asta? Ce tâmpit sunt!

L-am privit chiorâş.

— Tu o spui. Am încercat să te sun! N-ai văzut?

— Mi-am uitat telefonul în garsonieră. Vera, nu ştiu… îmi pare rău…

Şi-a trecut mâna prin păr.

— I-am anunţat…

— …că nu plecăm…

— Da. Şi a fost foarte greu, mai ales pentru Joachim, era foarte furios… Nici Ernest nu era în toane bune, iar Violette nu a înţeles cu adevărat de ce fac tărăboi fraţii ei, dar era tristă.

S-a ridicat de tot.

— Fiction connection in barul de alături şi până la urmă am rămas să mâncăm ceva…

Am încetat să-l mai ascult. Oricum nu mai înţelegeam nimic din ce spunea, pentru că începuse să se spele pe dinţi, cu o încrâncenare de neînţeles, de altfel. A sfârşit prin a face un plonjon pe pat ca să se culce. A stins lumina fără să-şi dea seama că stăteam încă în capul oaselor, deloc gata să dorm. Mi-am încordat şi mi-am relaxat mâinile ca să nu explodez. Relaxarea lui mă exaspera.

— Sunt frânt. Îţi promit că mâine-seară mă întorc mai devreme. Şi nu-ţi face griji, duc copiii la şcoală.

La asta nu mă aşteptam! A încercat să mă facă să mă întind. M-am opus.

— Haide, mi-a spus pe un ton jucăuş, ridicându-mi cămaşa de noapte.

— Yanis… copiii au rămas în vacanţă de astăzi, i-am

spus rece.

A sărit şi a aprins din nou veioza de pe noptieră.

— Cum am putut să uit asta? Ce tâmpit sunt!

L-am privit chiorâş.

— Tu o spui. Am încercat să te sun! N-ai văzut?

— Mi-am uitat telefonul în garsonieră. Vera, nu ştiu… îmi pare rău…

Şi-a trecut mâna prin păr.

— I-am anunţat…

— …că nu plecăm…

— Da. Şi a fost foarte greu, mai ales pentru Joachim, era foarte furios… Nici Ernest nu era în toane bune, iar Violette nu a înţeles cu adevărat de ce fac tărăboi fraţii ei, dar era tristă.

S-a ridicat de tot.

114

Imediat ce a sunat ceasul, Yanis a sărit în picioare. De parcă ar fi fost treaz de ceva timp şi aştepta semnalul ca să se ridice din pat.

— Fac un duş repede şi mă ocup de copii.

Am scos capul de sub pătură, cu ochii pe jumătate închişi, şi l-am văzut luând nişte blugi şi un tricou curat din dressing. Pe urmă a venit să mă sărute înainte să se închidă – asta a fost impresia mea – în baie.

— Mai rămâi puţin în pat.

Şi a dispărut. Ce-l apucase? Nu pregătindu-le micul dejun copiilor va repara lucrurile în privinţa lor şi nici într-a mea. Cât despre mine, nu schimba mare lucru că mai câştigam cinci minute din programul meu de dimineaţă, n-aveam de gând să ajung mai devreme la serviciu. După ce baia a fost liberă, m-am dus şi eu, dar, spre deosebire de cum se întâmpla de obicei, duşul nu m-a relaxat. Nu mă simţeam bine şi nu reuşeam să-mi dau seama de motivul acestei proaste dispoziţii. Evident, greşeala lui Yanis din ajun, furia copiilor nu erau străine de starea mea de spirit, dar în străfundul meu ştiam că mai era ceva, fără ca totuşi să îmi dau seama ce anume. Când, puţin mai târziu, am coborât scara, am fost întâmpinată de râsetele şi strigătele

de bucurie ale copiilor. Şterseseră atât de repede totul cu buretele?

— Mami! a strigat Ernest aruncându-se pe mine.

— Ce se întâmplă?

— Nu mergem la centru!

A plecat înapoi spre bucătărie în fugă.

— De ce? am întrebat.

6

I-am îmbrăţişat pe Joachim şi pe Violette şi m-am uitat la Yanis. Avea un zâmbet larg pe faţă.

— Îi iau cu mine toată ziua, de dimineaţă o să fim la garsonieră, iar după-amiază, vizită pe şantier la meşterii noştri care promit, mi-a spus, vizibil mândru de el.

A bătut palma cu băieţii.

— Nu sunt sigură că…

Yanis mi-a luat faţa în mâini.

— O să petrecem o zi frumoasă toţi patru. Vorbele tale de aseară m-au făcut să înţeleg cât de mult îmi lipseau copiii… aşa că, îmbinăm utilul cu plăcutul. Şi, în plus, vor şti ce fac în fiecare zi.

Tonul ultimei fraze a fost clar mai sec; nu-i plăcuse aluzia mea că nu munceşte atât cât spune. *La naiba*, *ce încurcătură*. Mi-a dat drumul şi s-a dus să-şi pună o cafea; am întâlnit privirea lui Joachim. Am înţeles că ziua petrecută în compania tatălui său nu va fi de ajuns ca să-l calmeze şi că nu era străin de ceea ce-mi trecea prin cap. Fiul nostru cel mare era uneori cam perspicace pentru vârsta lui. În cele din urmă, m-am aşezat lângă ei. Micul dejun era un moment important în familia noastră, vorbeam, râdeam, ne mângâiam. Dar în dimineaţa aceea m-am simţit mai mult spectatoare; nu simţeam că iau parte la ce se întâmpla. Ciuguleam din felia cu unt, beam cu înghiţituri mici din cafea ascultându-i cum vorbeau despre ce vor face împreună. Deşi era în continuare reţinut, Joachim nu putea să nu fie cuprins de entuziasmul general şi mă bucuram pentru el. Copiii au sărit în sus de bucurie când Yanis le-a promis că o să le cumpere o cască de şantier. Ernest şi Jojo au început să alerge prin

apartament, Violette aplauda strigând: „Mulţumesc, tati”. Eram sigură că aveau să se simtă minunat, fiindcă Yanis avea să transforme totul într-un loc de joacă pentru ei. Atunci ce mă reţinea? De ce eram incapabilă să iau parte la bucuria lor? De ce simţeam un ghem în stomac?

Când am ieşit cu toţii din apartament, îmi ţineam în continuare dinţii încleştaţi. Maşina era parcată în apropierea staţiei de metrou, aşa că i-am însoţit. Pe drum, Yanis *t / r* mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o tare. Eu nu-i scăpăm din ochi pe copii, care mergeau în faţa noastră pe trotuar, povestind.

— Tot mai eşti supărată? m-a întrebat Yanis.

L-am privit; avea o expresie neliniştită. Ce făceam? Să-l acopăr cu reproşuri nu era cu siguranţă o soluţie.

— Nu, pur şi simplu mi-e capul în altă parte.

— Mi-ar plăcea să ştiu unde-ţi este capul tău cel frumos…

— Nu prea departe…

— Dacă mâine petrecem o seară în doi, o să-mi spui unde este?

— Poate> i-am răspuns pe un ton maliţios, fără să mă pot stăpâni.

Nu suportam să ne certăm sau să nu fim de acord. Deşi bombăneam mereu, nu-mi plăceau certurile.

— O să fie bine, Vera. Îţi promit!

— Ai mai spus-o. Hai, ştergeţi-o, profitaţi de ziua asta! Ajunseserăm la maşină. M-am întors către copii.

— Veniţi să vă pup, le-am spus.

M-au îmbrăţişat cu toţii şi m-am simţit puţin mai bine. Apoi Yanis m-a luat şi el în braţe.

— O să mă mai suni să-mi spui ce faceţi? l-am întrebat.

— Evident!

L-am sărutat repede şi m-am îndreptat spre metrou, ascultându-le râsetele. Da, aveau să petreacă o zi

8

minunată, iar copiii aveau să se bucure din plin. La urma urmei, asta era ceea ce îmi doream, nu?

Pe parcursul zilei, Yanis m-a făcut părtaşă la toate momentele importante trimiţându-mi mai multe fotografii; copiii desenând în garsonieră, copiii cu căştile, copiii cu cutii de compot de mere în mână la intrarea în şantier. Într-una dintre poze am crezut că-l zăresc pe Tristan. Inima mi s-a strâns; Yanis petrecea mai mult timp cu acest bărbat, despre care îmi vorbea mereu şi pe care nu-l văzusem decât de două ori, decât cu mine.

Când am plecat de la serviciu seara, l-am sunat pe Yanis înainte să cobor la metrou.

— V-aţi distrat bine, din câte am văzut, i-am spus imediat ce a răspuns.

— Ne-am distrat grozav! Ne-ai lipsit. Am fi preferat să fii aici… Ţi-au plăcut fotografiile?

— Da, mulţumesc! A fost şi Tristan?

— Copiii îl adoră! Nici nu-ţi închipui!

— Cu atât mai bine! Ce faceţi acum? Vrei să vin să-i iau?

— Mă gândeam că mai degrabă ai putea să ni te alături şi să petrecem seara toţi cinci în garsonieră.

— Super! Fac nişte cumpărături şi vin!

Nu m-am grăbit să ajung la garsonieră. La urma urmei, nimic nu mă zorea. Copiii nu mă aşteptau, erau cu Yanis, care profita de compania lor, lucrând în acelaşi timp. Iar eu aveam ocazia să hoinăresc ca să-mi golesc mintea. Ultimele douăzeci şi patru de ore mă epuizaseră moral. Va trebui să-mi revin, nu puteam să sar pe Yanis la cea mai mică greşeală; trebuia să fiu corectă cu el, eu fusesem cea care-l împinsese să treacă pe cont propriu.

O

Nu puteam să mă supăr pe el nici pentru vacanţă – tot eu fusesem cea care-i propusese să nu plecăm – şi nu era răspunzător pentru atitudinea lui Charlotte. Trebuia cu orice preţ să-mi regăsesc starea mea de spirit obişnuită: să trăiesc din plin fiecare zi, fără să-mi bat capul. Mereu funcţionaserăm astfel, mai ales eu. Într-un final am grăbit pasul: voiam să-i revăd, aveam nevoie să fiu cu ei. În plus, era frumos şi destul de cald, vom putea să luăm nişte

gustări şi poate chiar să cinăm în curtea clădirii. Cu câţiva ani în urmă, aranjaserăm o măsuţă şi nişte scaune pliante din metal în faţa porţii. Ca şi acasă, şi întotdeauna bucuros, Yanis se ocupa de lucrările din clădire; începuse din adolescenţă, de pe vremea când locuia cu părinţii săi şi continuase când modificase garsoniera. Mutarea noastră şi plecarea părinţilor lui la un azil de bătrâni nu schimbaseră nimic; copiii noştri puteau să profite de curte, iar micile noastre petreceri estivale nu făceau nimănui probleme. M-am oprit la un băcan italian din cartier şi la brutărie; aproape mi-am golit cârdul de cumpărături. Aveam să facem sandvişuri cu mezeluri fine şi brânzeturi, iar copiii aveau să ronţăie grisine, aşteptând să se încălzească pizza de casă. O masă de vacanţă. La vreo cincizeci de metri de garsonieră, prin ochelarii de soare am zărit în depărtare, venind spre mine, o siluetă întunecată. Când m-am apropiat, l-am recunoscut pe Tristan. Probabil Yanis îi propusese să ni se alăture, şi asta nu prea mă mira… Mica dezamăgire pe care am simţit-o s-a risipit, nu-mi păsa că va veni şi el, principalul era să fim toţi cinci. Făcusem bine să cumpăr o cantitate mai mare de alimente pentru cină. Mergeam unul către altul; el a schiţat un zâmbet când m-a recunoscut şi mi-a făcut un mic semn la care am răspuns dând din cap, fiindcă aveam mâinile ocupate cu plasele de cumpărături. Am ajuns prima în faţa clădirii. S-a grăbit să mă prindă din urmă.

— Te salut, Vera! a spus luându-mi plasele.

— Mulţumesc! Şi eu, Tristan! Mă bucur să te revăd! L-am sărutat scurt pe obraz. Apoi am deschis poarta, continuând:

— Era timpul, totuşi.

— Nu te deranjează că voi fi şi eu? Eşti sigură?

— Nu…

— Tati! a zbierat Ernest în momentul în care am intrat în curte. Mami vine cu Tristan!

— Scuză-mă, i-am spus acestuia.

Am alergat spre cei trei copii ai mei care veneau în goană. Aveam nevoie să-i simt. Violette mi-a sărit în braţe,

Ernest mi s-a agăţat de picioare şi Joachim s-a rezemat de mine.

— Ce primire, dragii mei! Păreţi în formă!

Au început să vorbească toţi trei în acelaşi timp, povestindu-mi într-o hărmălaie asurzitoare aventurile de peste zi. Nu înţelegeam niciun cuvânt din ce-mi spuneau, dar fericirea lor mă încărca cu energie. Violette s-a uitat în spatele meu cu un zâmbet care se voia timid, dar care nu era deloc aşa.

— Eşti bine, prinţesă mică? a întrebat-o Tristan. Fiica mea şi-a dat ochii peste cap de mulţumire.

— Şi voi, băieţi? a continuat.

Yanis a ieşit din garsonieră şi a ajuns lângă noi din trei paşi, fără să mă scape din ochi, cu un zâmbet larg pe buze. Fără să-i spună nimic lui Tristan, m-a sărutat pe gură. Am închis ochii şi am oftat de uşurare.

— Eşti bine? m-a întrebat la ureche.

— Da, ai avut o idee bună pentru astă-seară.

Mi-a făcut cu ochiul şi s-a îndreptat spre Tristan.

— E grozav că ai venit! i-a spus bătându-l cu palma pe spate. Bun, să bem ceva!

Am izbucnit în râs.

— Lasă-ne să ne dezmeticim!

Am lăsat-o jos pe Violette şi mi-am amintit că Tristan avea încă plasele mele în mâini.

— Vrei să duc toate astea înăuntru? mi-a propus în clipa în care m-am îndreptat spre el.

I le-am luat.

— E în regulă, mulţumesc!

Treceam pragul garsonierei când Yanis mi-a spus:

— O să vezi, am pus şampania la rece!

— Cu ce ocazie? l-am întrebat privindu-l peste umăr.

— Fără vreo ocazie anume.

Intrând în încăpere, m-am abţinut să-i fac vreo observaţie când am văzut harababura care domnea acolo: nu era deloc din cauza copiilor, cu excepţia ambalajelor de bomboane, risipite ca pietricelele lui Tom Degeţel! Lângă frigider, am găsit chiar şi devize, foi mâzgălite cu notiţe şi

schiţe de planuri. Am făcut un teanc din toate şi le-am pus pe biroul la care se presupunea că lucrează Yanis. Apoi am lăsat în jos măsuţa de bucătărie fixată în perete ca să pregătesc gustările. Copiii au apărut pe neaşteptate lângă mine.

— Ce mâncăm în seara asta?

— Pizza, dar nu chiar acum! N-o să mâncaţi la şapte şi jumătate fix, doar e vacanţă!

Joachim mi-a zâmbit larg; părea mult mai relaxat decât în ajun. Ce uşurare!

— Duceţi-vă să vă jucaţi, pregătesc imediat gustările!

— Ce bine!

22

Au şters-o. Nu trebuia să-mi fac atâtea griji pentru ei; lucrurile mici le făceau plăcere şi totul mergea bine în familia noastră. Am găsit un pahar cu un rest de vin alb; Yanis începuse fără noi. Aveam să-l termin eu.

— Vera?

M-am întors spre uşă: Tristan stătea în prag.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc. Adică… da, stai. Poţi să-i spui lui Yanis să vină?

— Vorbeşte la telefon.

— Nu-i nimic, i-am răspuns cu un zâmbet. Dar intră! Am vorbit de una, de alta, căutând farfurii, tacâmuri, pahare. Am scos chiar şi paharele cu picior şi am pregătit un castron de cartofi prăjiţi pentru copii.

— L-au sunat de pe şantier? l-am întrebat.

— Cred că da.

După felul cum se mişca prin garsonieră, mi-am dat seama că venise des pe-acolo. Până la urmă, era oarecum ca şi cum ar fi fost mereu acolo, alături de noi. Simţeam că mă priveşte în timp ce-mi vedeam de treabă.

— Eşti sigură că nu te pot ajuta cu nimic?

— Da, stai liniştit.

I-am aruncat o privire. Deşi părea să se simtă în largul lui, uitasem cum apărea brusc în mijlocul nostru, cu costumele lui negre, chipul serios, manierele elegante şi

reţinute. Nu-l cunoşteam decât din poveştile lui Yanis. Privindu-l, mi-am dat seama dintr-odată că aveam lucruri să-i spun. Poate că asta era ocazia. Am lăsat ce făceam şi m-am apropiat de el. S-a dat doi paşi înapoi.

— Tristan, voiam să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut…

Şi-a aţintit privirea întunecată într-a mea.

— Mi se pare important să-ţi spun. Mulţumesc pentru Yanis… nu a fost niciodată atât de fericit.

S-a îndreptat spre uşă şi s-a uitat la Yanis care gesticula în curte, tot la telefon. La ce putea să se gândească? Aveam într-adevăr impresia că îşi cântărea fiecare gând, fiecare cuvânt.

— Ştii, a spus într-un târziu, după ceea ce mi s-a părut o eternitate, când văd ce a realizat deja şi cât suflet pune, nu am niciun regret. Am totală încredere în soţul tău, va reuşi. Sunt convins.

A respirat adânc. Apoi s-a întors din nou spre mine şi, cu un zâmbet pe buze, a continuat:

— Aş putea să-ţi întorc complimentul.

— Despre ce vorbeşti? l-am întrebat, încruntându-mă.

— Îl susţii pe Yanis. Ştiu, mi-a spus. Mi-a explicat că ai luat asupra ta toate celelalte treburi pentru ca el să se poată ocupa de munca lui. Aşa că, dacă reuşeşte, este în parte datorită ţie, eu nu sunt decât un sprijin. Aşadar, dacă investiţia în afacerea lui îmi va aduce beneficii într-o zi, îi voi mulţumi, dar îţi voi mulţumi şi ţie.

— Eu nu văd lucrurile chiar aşa, i-am răspuns, stânjenită.

A schiţat un zâmbet.

— Eram aproape sigur că-mi vei da un răspuns de genul ăsta. Voi doi faceţi o echipă foarte frumoasă.

— Hm…

— Tristan? ne-a întrerupt Violette.

M-am abţinut să râd când am văzut-o purtând o cască mult mai mare decât capul ei.

— Crezi că prinţesele poartă aşa ceva? l-a întrebat.

Tristan s-a aplecat spre ea.

— Tu eşti singura şi unica. Ceea ce te face preţioasă.

4

Violette a fost şi mai încântată. Şi atunci nu mi-am mai putut reţine râsul.

— Te pricepi s-o ai la degetul mic, i-am spus lui Tristan, după care m-am întors la pregătirile mele.

— Ai reuşit să-mi vrăjeşti fiica? a spus Yanis intrând în garsonieră, cu un zâmbet larg pe chip.

Tristan a râs şi el şi s-a ridicat. Yanis şi-a aruncat telefonul pe birou, în mijlocul hârtiilor şi s-a lipit de spatele meu. M-a sărutat pe gât.

— Mi-e sete, i-am spus.

— Şi mie! Să desfacem şampania aia!

Luând platoul cu gustări, am ieşit în curte urmată de copii, în timp ce bărbaţii se ocupau de conţinutul paharelor noastre.

La nouă şi jumătate, eram încă în curte, dar începeam să coborâm tonul. Violette tocmai adormise pe genunchii mei, iar băieţii se jucau înăuntru. Am mângâiat distrată părul fiicei mele, sorbind dintr-un pahar de vin rosé.

— Am petrecut o seară excelentă, am spus într-un târziu. Dar, Yanis, va trebui să-i culcăm pe copii.

— Într-adevăr, nu e weekend, iar mâine nu pot să-i iau cu mine. Aşa că vor merge la centrul de activităţi în aer liber. Dar voi încerca să-i ţin câteva zile până la concediul tău.

— Faci ce poţi, ziua de astăzi deja i-a bucurat, l-am liniştit cu un zâmbet larg pe buze.

Mi-a dat la o parte cu delicateţe o şuviţă de păr de pe faţă.

— Dar tu, Tristan? îţi iei concediu?

— Am o casă pe coasta normandă, mă voi duce acolo în august. E convenabil, pentru că pot să ajung repede la Paris dacă este nevoie.

— Îţi iei şi fetele?

— În mod normal, da, dacă reuşesc să le conving că două săptămâni cu mine pot fi amuzante. Crede-mă, nu

este uşor!

Râdea, dar vocea îi era învăluită de tristeţe.

— Dar probabil că-şi doresc să petreacă timp cu tatăl lor.

— Dacă aş fi un pic mai amuzant şi aş avea o viaţă mondenă, le-ar plăcea mai mult! mi-a răspuns râzând. La vârsta lor au nevoie de mai mult decât clubul Mickey sau o îngheţată mâncată pe dig după cină. Şi, pentru că nu le văd prea des, am tendinţa să nu le acord prea multă libertate.

— Te-ai gândit ce-o să faci cu ele? l-a întrebat Yanis.

— Absolut deloc! Dacă ai idei, te ascult!

— Promit că o să mă gândesc.

Musafirul nostru s-a bătut pe coapse şi s-a ridicat.

— O să vă las să vă întoarceţi acasă.

— Mda, e timpul să mergem, a fost de acord Yanis. S-a ridicat şi el şi a luat paharele. Apoi s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe frunte.

— Să nu te mişti, ne ocupăm de tot.

A fost plăcut să stau jos şi să-i văd pe soţul meu şi pe noul său cel mai bun prieten debarasând. Au strâns resturile de la cină vorbind şi râzând. Tristan intrase în vieţile noastre atât de uşor şi de natural; îmi venea greu să cred că-l cunoşteam abia de două luni. L-am auzit pe Joachim spunându-i că studiază trombonul; probabil se simţea foarte în largul lui cu el. Fiul nostru cel mare se apropia cu greu de cineva. îi cucerise într-adevăr pe copii; îmi plăcea asta şi mă liniştea într-un fel. Eram prea neîncrezătoare din fire.

Un sfert de oră mai târziu, Yanis încuia garsoniera, cu poşeta mea pe umăr. Fără să o trezesc pe Violette, care dormea în braţele mele, m-am ridicat, iar mica noastră trupă a ieşit din clădire. Tristan ne-a însoţit până la maşină.

— Mulţumesc mult pentru această seară, ne-a spus.

A oftat şi a zâmbit larg privindu-ne îndelung. Părea emoţionat, fericit în orice caz. Era greu să-i ghiceşti

gândurile, Tristan era un bărbat secretos, dar probabil că era extrem de singur, bănuiam asta. Părea că fiicele lui îi lipseau mai mult decât orice, în pofida a ceea ce spunea. Eram mulţumită că petrecusem această seară în familie cu el. A ciufulit părul băieţilor, apoi a mângâiat-o uşor pe cap pe Violette, înainte să-mi trimită un sărut.

— Să te întorci cu bine, i-am spus.

Apoi Yanis şi cu el şi-au luat rămas-bun, prilej cu care au schimbat două vorbe despre proiectul legat de concept store.

— Pe curând! ne-a salutat.

M-am instalat pe locul meu şi l-am văzut cum dădea să plece. În momentul în care maşina a pornit, l-am zărit pe Tristan întorcându-se în fugă spre noi.

— Aşteaptă, Yanis, poate că a uitat ceva.

Am coborât geamul în momentul în care a ajuns în dreptul nostru. S-a aplecat ca să poată să ne vorbească.

— Îmi pare rău că vă fac să întârziaţi, dar tocmai m-am gândit că am uitat să vă propun ceva.

— Da, te ascultăm, l-a încurajat Yanis.

— Ştiu că nu plecaţi în concediu din cauza serviciului, dar poate că veţi vrea să luaţi aer, chiar dacă doar într-un weekend prelungit. Casa mea din Normandia vă stă la dispoziţie în permanenţă. Am destule camere cât să găzduiesc un regiment. Ar fi păcat să nu profitaţi. Pot chiar să vă dau cheile dacă nu sunt acolo. Să nu ezitaţi. De acord?

Am rămas fără glas. Yanis i-a întins mâna şi i-a strâns-o tare.

— Uau, eşti incredibil! Nu spun nu. O să ne gândim serios la asta. Mulţumesc!

Tristan a zâmbit larg.

— Te rog, îmi face plăcere. Vera? m-a întrebat, cercetându-mă cu privirea. O să te gândeşti şi tu?

Autoritatea pe care o degaja mă impresiona.

— Da, am şoptit. Mulţumesc mult.

— Bine. Acum vă las să vă duceţi copiii la culcare!

A lovit uşor în portieră şi s-a îndepărtat. Yanis a

pornit maşina şi a intrat în coloană. Tristan ne-a făcut semn *i* şi cu mâna când am trecut pe lângă el.

— Este incredibil tipul, a spus Yanis.

— Sunt de acord cu tine, am şoptit.

— Tati! Mami! ne-a strigat Joachim. O să plecăm în vacanţă cu Tristan? *i* întotdeauna copiii aud când nu trebuie să audă.

— Câteva zile poate, voinicule, i-a răspuns tatăl lui.

Nereuşind să adorm, am încercat să stau cât mai nemişcată cu putinţă ca să-l las pe Yanis să doarmă. Se pare că n-a fost de ajuns, pentru că s-a întors spre mine şi m-a tras spre el.

— La ce te gândeşti?

— La o mulţime de lucruri.

— Adică?

— Munca ta, concediul nostru, Tristan… Nu ştiam că-i spuseseşi despre hotărârea noastră pentru această vară.

— O, probabil am spus-o în vreo discuţie, fără să-mi dau seama.

— Chiar te înţelegi bine cu el?

— În mod clar. Te deranjează?

— Nu, sigur că nu! Mă gândesc numai la conflictul de interese. Vreau să spun, e girantul tău la bancă… şi sunteţi prieteni…

— Mi-am pus această întrebare. Chiar i-am vorbit despre asta. Am lămurit lucrurile, nu le vom amesteca. Uite, şi în seara asta abia dacă am pomenit de şantier.

— Discutaţi chiar despre tot?

— Ca nişte ţaţe!

— Nu glumesc, Yanis!

M-am ridicat şi am încercat să-i cercetez chipul în întuneric. A aprins lumina şi m-a privit, cu capul pe pernă şi zâmbetul pe buze.

— Chiar dacă nu ar fi implicat în munca mea, tot aici am fi ajuns. A devenit repede prietenul meu! Oricum s-ar fi creat o legătură între noi. Adu-ţi aminte când a venit aici, când am mers la el…

Am oftat.

— Da, ştiu. Dar nu poate să nu mi se pară ciudat lucrul ăsta.

— N-ai încredere în el?

— Ba da… nu… Nu ştiu. Nu-l cunosc destul.

— Totuşi, pari să te înţelegi şi tu cu el.

— Nu pot să te contrazic, am fost de acord. Dar… propunerea lui de a merge să petrecem câteva zile în casa lui din Normandia… E prea mult dintr-odată!

— A jucat tare!

S-a ridicat în capul oaselor şi mi-a pus o mână pe obraz.

— Vera, încă n-am spus da. Şi dacă mergem, să ne gândim la copii, ar putea să le facă bine să petreacă vreo câteva zile pe plajă, şi ţie la fel, nu? N-o să-mi spui că nu te tentează?

Am scuturat din cap. Evident că avea dreptate.

— Ne-am fript cu Luc, a continuat.

— Şi închipuie-ţi că m-am ciondănit şi cu Charlotte.

A bombănit.

— Începe să mă calce şi ea pe nervi. Dar ştii, poate că mai există şi oameni drăguţi care nu caută să te înşele şi poate că Tristan este unul dintre ei.

— E greu de crezut, i-am spus cu voce mică. Dar ai cu siguranţă dreptate. Mă închid în mine, nu e bine…

— Întotdeauna am dreptate!

M-a sărutat mai întâi blând, apoi din ce în ce mai intens. Ştia cum să mă facă să mă relaxez şi să-mi aprindă dorinţa. M-a trântit pe spate şi a sărit pe mine.

— Să profităm de ocazie când se iveşte, de acord? Mereu am făcut aşa.

— Da.

— Eu încep acum, profitând de insomnia ta, mi-a spus, strivindu-şi buzele de ale mele.

t

Am uitat de întrebări şi de îndoieli.

8

Vera

12

Eram la capătul puterilor. La capătul capătului. La capătul nervilor. La capătul rezistenţei mele fizice. La capătul răbdării. Niciodată nu urâsem vara atât. Toată luna iulie alergasem între centrul de activităţi în aer liber pentru copii şi casă, mă ocupasem de treburile casnice şi de agenţia de voiaj unde am fost singură în cele trei săptămâni de concediu ale colegei mele. Şi acasă eram singură! Rezistasem doar agăţându-mă de speranţa că voi putea să am câteva momente de respiro în concediu. Dar când am intrat în concediu, n-am avut deloc parte de odihnă: copiii nu uitaseră promisiunea legată de o mulţime de activităţi care să compenseze faptul că nu plecam nicăieri. În fiecare zi mă blestemam pentru că spusesem acele vorbe nefericite: am hoinărit de dimineaţa până seara. Leneveala, interzisă. Din cauza oboselii, nu deschideam ochii când Yanis se trezea în zori ca să plece la muncă, dar era întotdeauna unul dintre copii care avea grijă să mă trezească sărind pe patul nostru. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că poate fi atât de greu. Aproape că aşteptam cu nerăbdare reînceperea serviciului şi a şcolii. Mă enervam din nimic, ţipam la copii, incapabilă să-mi gestionez nemulţumirea, furia tot mai mare faţă de Yanis, care nu mai era aproape niciodată acolo. Certurile cu Charlotte nu-mi diminuau iritabilitatea. Scuza că trebuie să mă ocup de copii mi-a permis să mă eschivez de la întâlnirile noastre la prânz. Dar de câte ori o sunam să anulez, se lua de Yanis, îmi reproşa că fac prea mult pentru copii. Bombăneam, ea mai punea paie pe foc vorbindu-mi de Luc, eu mă enervam atunci şi mai mult ca să mă apăr împotriva durerii de a-mi fi îndepărtat fratele; ea ofta nemulţumită când aveam proasta inspiraţie de a rosti numele lui Tristan şi închideam telefonul furibundă. În orice caz, nu putea să înţeleagă că uneori pur şi simplu nu ai posibilitatea să-ţi faci timp pentru tine. Şi din fericire nu ştia că viaţa noastră socială se rezuma la numeroase cine în compania lui Tristan, altfel şi-ar fi ieşit din pepeni! Era în stare să-mi facă o criză de gelozie. În pofida rezervelor mele în privinţa lui Tristan, trebuia să mărturisesc că era

plăcut să mă învârt pe lângă oameni noi, asta ne lărgea orizontul. Şi să fim clari: avea meritul de a fi amabil cu noi şi de a nu ne face niciun reproş în legătură cu stilul nostru de viaţă. Fără a mai pune la socoteală că nu înceta să-l împingă pe Yanis să meargă tot mai departe şi să nu-şi interzică nimic. Dar ceva mai puternic decât mine mă făcea să rămân neîncrezătoare, devenise o a doua natură. Oricine se apropia de soţul meu putea să-i facă rău într-un fel sau altul. Luptam în fiecare zi împotriva nevoii mele de protecţie, amintindu-mi că era băiat mare şi că era complet stupid să gândesc aşa. Nu mai abordam problema cu el, n-ar fi înţeles şi nu voiam să-l necăjesc inutil. Fiindcă şi el era epuizat. Chestiunile neprevăzute, mai mult sau mai puţin grave, legate de şantier se înmulţeau; reuşea întotdeauna să rezolve problema, dar cu ce preţ! Capacitatea lui de muncă mă impresiona. Eram într-adevăr uimită de ceea ce soţul meu era pe punctul să construiască, în pofida dificultăţilor şi a consecinţelor asupra familiei. Grijile mele păreau neînsemnate în comparaţie cu ceea ce întreprindea; deodată, mi-am păstrat toate reproşurile, toate neliniştile pentru mine. Se ocupa direct de vânzarea la domiciliu pentru alţi clienţi, neputându-se mulţumi cu un singur contract. Întocmea dosare, alcătuia planuri de urgenţă. Spiritul lui combativ începea să dea roade; semnase deja două contracte şi mai avea altele în aşteptare. Mereu tot atâtea motive bune să bem şampanie. Destindea atmosfera aducând sărbătoare în viaţa noastră. Şi, în plus, asta îmbunătăţea situaţia. Ceea ce mă supăra era să-i văd paloarea, el care era întotdeauna bronzat. Slăbise şi musculatura căpătată pe şantiere şi de care era atât de mândru se topea văzând cu ochii. Nu mai avea cearcăne în jurul ochilor, ci pungi! Se schimba, dar această oboseală nouă nu făcea decât să-i sporească farmecul şi îl făcea şi mai atrăgător în ochii mei. Când venea în pat seara, ne mulţumeam cu un sărut din vârful buzelor, nu aveam putere să facem mai mult. Dar râdeam de asta, promiţându-ne să recuperăm când ne vom linişti, eram pur şi simplu fericiţi să fim împreună, îmbarcaţi într-

o mare aventură.

În seara aceea eram prăbuşită pe canapea, păream o stafie. Nu aveam pe mine decât ceva uşor, ca să pot face faţă caniculei. Toate ferestrele erau deschise, fiindcă aerul era înăbuşitor. Copiii fuseseră agitaţi toată ziua, cerându-l pe tatăl lor, bombănind împotriva mea şi a activităţilor mele *stupide*. Oricum, chiar dacă i-aş fi dus la Mickey, ar fi zis că e egal cu zero! Mă exaspera că erau atât de nerecunoscători. Cina se desfăşurase printre ţipete, aproape că mă durea gâtul. Se instalaseră toţi trei în camera băieţilor ca să se uite la un desen animat pe tabletă, ceea ce mi-ar fi oferit un scurt moment de linişte dacă n-ar fi negociat atât ce program să aleagă. Nu aveam veşti de la Yanis, era aproape ora nouă, speram că totuşi nu va mai întârzia mult. Cu o seară înainte se întorsese târziu. Şi în zilele din urmă, la fel. Oftam, uitându-mă la telefon, bosumflată. În clipa în care mă pregăteam să-l sun ca să-l cert, s-a deschis uşa de la intrare. Am avut impresia că era şi mai încovoiat decât în ultimele seri, chipul îi era grav, ca să nu spun îngrijorat. M-am certat imediat că gândisem astfel.

— Hei! l-am strigat. Cum merge? Nu pari prea bine.

S-a întors spre mine, a zâmbit văzându-mi postura languroasă şi s-a apropiat târându-şi cu greu picioarele. Atitudinea lui m-a liniştit, văzusem deja răul acolo unde nu era. Ajuns în faţa canapelei, s-a prăbuşit lângă mine şi şi-a pus faţa pe sânii mei. I-am trecut mâna prin păr şi am scos resturi de var. A ridicat capul.

— Salut!

S-a întins şi m-a sărutat. M-am încruntat.

— Iar ai mâncat bomboane aromate?

— Sunt dependent.

— Găseşte altceva, urăsc asta!

A râs. Apoi s-a încordat când i-a auzit pe copii urlând în cameră. Am oftat.

— Aşa au fost toată ziua? m-a întrebat Yanis.

— Ei, asta încă-i bine, i-am răspuns ridicând din sprâncene.

— Fir-ar al dracului! Aşa nu se mai poate!

S-a ridicat de pe canapea şi a făcut un efort să se târască până la camera lor, a cărei uşă a deschis-o brusc.

— Potoliţi-vă şi nu mai zbieraţi! a ţipat la ei.

Asta i-a redus la tăcere. Avusese întotdeauna tendinţa să-i încurajeze şi să facă gălăgie împreună cu ei; foarte rar ridica tonul la ei, trebuia ca într-adevăr să îl aducă la capătul răbdărilor. În cazul de faţă, mă îndoiam că în seara aceea două minute fuseseră de ajuns ca să-l facă să-şi iasă din pepeni. Deoarece continua să le reproşeze că nu sunt cuminţi, că-mi distrug concediul, că nu sunt niciodată mulţumiţi, am simţit că în curând o să fie vina lor dacă era vreo problemă pe şantier, aşa că am hotărât să intervin. Cu toate acestea, Dumnezeu ştie că m-aş fi lipsit bucuroasă. Numai că aici mergea într-adevăr prea departe. Când am ajuns în pragul camerei, am cuprins scena cu privirea, îngrozită; Yanis, livid, cu broboane de sudoare pe frunte, Ernest şi Violette cu lacrimi mari curgându-le pe obraji şi Joachim cu privirea lui albastră prevestind furtună şi cu o mână protectoare aşezată pe umărul surioarei lui.

— Bun, haideţi, în pat acum! am intervenit. Tati este obosit.

Şi mami la fel…

— Dar, mami!

Am ridicat mâna.

— Stop! Niciun *dar*, Jojo! Te rog! Fiul meu m-a fulgerat cu privirea.

— Am să-i culc eu, mi-a spus Yanis.

— Nu, nu, mă ocup eu de asta, i-am răspuns dându-l la o parte. Du-te să faci un duş, o să-ţi prindă bine. E o căldură îngrozitoare. Nu e bine pentru starea ta psihică.

— Mda.

Apoi s-a uitat la copii, cu un aer îmblânzit, dar trist.

— Noapte bună! le-a spus.

În pofida reticenţei lor, l-au lăsat să-i îmbrăţişeze. După ce tatăl lor s-a făcut nevăzut, au răsuflat de uşurare. Mi-a frânt inima faptul că se simţeau uşuraţi că Yanis plecase. I-am împins uşor, dar cu hotărâre spre baie.

Spălatul pe dinţi a avut loc într-o tăcere deplină până în momentul în care Violette a cedat:

— De ce e tati rău?

Simţeam că asta se va întâmpla până la urmă. M-am lăsat pe vine în faţa ei.

— Tati nu e rău, nu vreau să spui asta.

M-am întors spre fraţii ei.

— E valabil şi pentru voi. S-a înţeles? Tati e obosit, ca şi mine de altfel. Ştiu că nu este uşor pentru voi, dar facem ce putem.

Au lăsat capul în jos. Am culcat-o mai întâi pe Violette, care şi-a băgat degetul în gură şi şi-a frecat păpuşa de nas, cu ochii mari încă plini de lacrimi. Mi-a cerut mai multe mângâieri decât de obicei înainte să mă lase să plec. Am închis încet uşa, neliniştită şi mai ales tristă. I-am găsit pe băieţi cu braţele încrucişate, stând unul lângă altul la picioarele paturilor suprapuse. La fel de bosumflaţi ca şi mine.

— Faceţi-mi loc.

S-au dat la o parte fără chef şi am putut să mă aşez între ei.

— Bun! Dacă nu vreţi să vă culcaţi, puteţi să vă jucaţi sau să citiţi. Cu condiţia să nu aud un sunet. Promiteţi?

— Da, mami, mi-au răspuns în cor.

— Am să vin la voi imediat.

I-am sărutat pe păr, apoi i-am lăsat în pace. Yanis era în bucătărie, în şort, cu bustul gol, încă ud după duş.

Î

Tocmai îşi desfăcuse o bere. Din trei înghiţituri a băut-o, după care a mai desfăcut una.

— Vrei şi tu?

Fără să-mi aştepte răspunsul, mi-a întins una. M-am dus lângă el ca să pregătesc cina şi am înghiţit o gură de bere.

— Ţi-e foame? l-am întrebat.

— Nu, nu prea.

— Vrei salată grecească?

— Nu contează, e foarte bine orice.

Cu sticla în mână, s-a rezemat de tocul ferestrei deschise.

— Iartă-mă că am ţipat la copii, mi-a spus după mai multe minute de tăcere. N-ar fi trebuit să mă iau aşa de ei.

— Sunt neascultători, nu te contrazic, şi eu mă enervez destul de mult pe ei… dar tu ai fost un pic cam dur.

— Sincer, Vâra, nu ştiu cum te descurci cu ei toată ziua.

— N-am de ales. Refuz să petreacă tot restul verii la centrul de activităţi în aer liber, doar pentru confortul meu.

— Şi îţi sunt recunoscător pentru asta.

M-am dus lângă el. M-am strecurat între picioarele lui şi, după ce l-am mângâiat pe piept, i-am trecut braţele pe după gât. El m-a luat de mijloc.

— Ştiam că va fi greu în aceste două luni, i-am spus. Dar este pentru o cauză bună.

Şi-a lăsat berea pe pervaz şi mi-a atins uşor obrazul cu mâna.

— Am vorbit azi cu Tristan la telefon.

Am ridicat din sprâncene, fără să înţeleg ce legătură avea Tristan cu discuţia despre copii.

— Da, şi?

— Mi-a repetat propunerea de a merge câteva zile la el.

— Ce i-ai răspuns?

— Că o să vorbesc cu tine în seara asta.

— Nu ştiu ce să-ţi spun… Nu prea-mi place.

Revenirea în forţă a neîncrederii.

— N-am fost niciodată nişte profitori… Măcar o dată putem să ne alegem cu ceva…

Remarca lui mi-a smuls un zâmbet.

— Este weekendul de 15 august, luni e zi liberă, nu va fi nimeni pe şantier. Mâine e vineri, o să trec pe-acolo dimineaţă devreme ca să las totul în ordine şi după aceea plecăm. Patru zile cel mult, trei zile şi jumătate, pentru

asta, zău, nu ni se va putea reproşa că suntem nişte paraziţi!

Era gata să sacrifice două zile de muncă pentru noi.

Ştia cum să se revanşeze. Dar eforturile lui îmi făceau >

bine, trebuia să recunosc asta.

— Văd că te-ai gândit la toate!

— Cu toată sinceritatea, dacă nu m-aş fi purtat ca un ticălos cu copiii, nu m-aş mai fi gândit la asta. Dar trebuie să luăm o pauză, mi se pare obligatoriu. M-am uitat la starea vremii, o să fie înăbuşitor la Paris tot weekendul şi foarte frumos pe coasta normandă.

Am oftat adânc evitându-i privirea. Eram prinsă în cursă, nu puteam să-i spun nimic, doar dacă voiam să-i vorbesc despre paranoia mea. Care mi se părea din ce în ce mai ridicolă!

— Preferi să caut altceva? mi-a propus.

— Ar fi stupid… mai ales dacă am fi la cincizeci de metri de casa lui!

— Tu ai spus-o. Şi apoi este o ocazie să-l cunoşti mai bine pe Tristan, asta o să te liniştească.

38

Cu un zâmbet zeflemitor pe buze, a ridicat o sprânceană. Se îndoia de ceva.

— Oh, nu-ţi face griji, n-am nevoie să fiu liniştită!

— Haide, zău! Crezi că n-am văzut ce faţă ai făcut…

— Dar nu…

Am izbucnit amândoi în râs. Soarta ne era pecetluită; plecam la Tristan.

9

Vera

Plecare în grabă. Ambuteiaj pe Al3. Copiii plini de entuziasm pe bancheta din spate a Volvo-ului nostru. Yanis, cu ochelari de soare pe nas, o mână pe volan, zâmbet larg pe buze. Eu, cu picioarele goale pe tabloul de bord. Până aici totul era normal. Mai puţin starea mea de stres. Eram neliniştită; mi-era teamă că vor face copiii vreo prostie la Tristan acasă, că n-o să se poarte cum trebuie, mi-era

teamă să nu fiu total încolţită, nervoasă şi să-l împiedic pe Yanis să profite de aceste câteva zile de evadare şi să nu-l fac să regrete că a luat o pauză. Îmi era atât de teamă să nu mă simt rău. Şi eram îngrozită de ideea că voi descoperi că, în realitate, Tristan era un ticălos. Regretam că nu spusesem da la propunerea lui Yanis de a căuta o cameră, aşa cum făceam de obicei; nu vom avea niciun moment în familie, doar noi cinci, ca să ne reîncărcăm bateriile şi să ne regăsim. Pe scurt, era panică generală. Am tresărit când Yanis mi-a pus mâna pe picior şi m-a mângâiat.

— O să petrecem momente plăcute, îţi promit!

Am oftat şi m-am străduit să-i zâmbesc.

— Da, cu siguranţă.

M-a lovit uşor cu degetul în frunte.

— Relaxează-te! Stai, am o idee.

A făcut câteva manevre şi a ieşit de pe autostradă. Copiii au urlat, eu i-am zis că e nebun. El a râs în hohote, mândru de ideea lui; ne-a dus pe drumuri de ţară, spunea că nu ne grăbim şi că pajiştile normande puteau fi locul unor aventuri bucolice. Apoi a pus cântecul lui de vacanţă, cântecul lui fetiş: *Sunny* de Marvin Gaye. A început să cânte aruncându-mi ocheade seducătoare şi în cele din urmă am cedat şi am început să cânt cu el: *Sunny, thank you for the sunshine bouquet… Sunny; thank you for that smile upon your face. Sunny, thank you that gleam that flows with grave. You're my spark of nature's fire. You're my sweet complete desire. Sunny one se true, I love you…*

Să-l simt atât de fericit, atât de relaxat mi-a ridicat brusc moralul. Apoi a dat sonorul mai încet şi a aruncat o privire în spate.

— E rândul vostru, copii!

I-am privit şi eu. Şi i-am surprins chinuindu-se să scoată dintr-o ascunzătoare un pachet mare.

— E pentru tine, mami!

Am luat pachetul cu mâinile tremurânde.

— Ce-i asta?

— Deschide-l! Doar nu era să uităm tradiţia ţinutei lui

mami pentru vacanţă!

— O, nu! au răspuns copiii.

M-am chinuit să-mi reţin lacrimile de emoţie. Şi trebuia cu orice preţ să nu-i mai fac reproşuri. Yanis îşi făcuse timp să-mi ofere ţinuta mea de vacanţă. Impusese acest obicei în primul concediu de după naşterea lui Joachim. Mă consideram urâtă, grasă, bombăneam spunând că n-am nimic cu care să mă îmbrac în concediu. Şi în ajunul plecării noastre, venise cu braţele încărcate de plase. După aceea, în fiecare an, colinda magazinele ca să găsească *rochia* în care voia să mă vadă.

— Grăbeşte-te, mami! mi-a spus Violette. Vreau să văd rochia de prinţesă!

Am deschis gura larg văzând acea mică minune: o rochie *pin-up* din anii ’50 cu pătrăţele albe şi roşii.

— Unde ai găsit-o?

— Secret…

— Dar crezi că ne putem permite?

— Nimic nu este prea frumos pentru tine!

M-am aruncat pe el şi l-am sărutat pe obraz, cu braţele pe după gâtul lui.

— Ştii că sunt la volan?

— Şi ce dacă? Te iubesc.

Mi-a făcut cu ochiul. Am pus rochia pe bord, după care mi-am scos tricoul.

— Nu poţi să aştepţi până ajungem? m-a întrebat Yanis, prăpădindu-se de râs.

— Nici vorbă!

Mi-am aruncat şortul şi am reuşit, contorsionându-mă, să-mi trag rochia pe mine. După ce mi-am făcut nodul la ceafă, am lăsat în jos oglinda de la parasolar şi, scoţându-mi ochelarii de soare, m-am privit în ea. După aceea am reuşit să-mi pun un picior peste celălalt şi am stat dreaptă trăgându-mi umerii în spate şi scoţând pieptul înainte. Apoi m-am întors spre Yanis cu un zâmbet strengăresc.

— Te împinge la crimă, a şoptit. O să zboare repede diseară rochia ta. Deja îmi vine să te duc în pat!

M-am aplecat din nou spre el şi l-am sărutat pe obraz.

— Şi eu, închipuie-ţi.

S-a răsucit, cu zâmbetul pe buze şi m-am îndepărtat de el.

— Copii! Mami este o vedetă.

M-am întors înspre ei.

— Eşti foarte frumoasă, mami.

— O, ce prinţesă!

— Mulţumesc, dragilor!

Drumul de vacanţă era în sfârşit drum de vacanţă. Aveam sentimentul că mă regăseam şi că familia noastră se regăsea şi ea. Gata cu fricile! Am pus din nou cântecul lui Yanis şi am cântat amândoi cât ne-a ţinut gura.

Era trecut de şapte seara când am ajuns la Cabourg. Întârziaserăm atât de mult pe drumuri, că Yanis mi-a dat telefonul lui ca să-i trimit un mesaj lui Tristan şi să-l previn că vom ajunge mai târziu decât prevăzuserăm. A răspuns spunându-ne că poarta va fi deschisă, să intrăm fără ezitare. Yanis a găsit imediat casa. Înainte să ies din maşină, am verificat ţinuta copiilor. Fără să fie nevoie să-i dădăcesc, stăteau cuminţi, chiar dacă simţeam că aveau mare nevoie să se descarce şi să-şi dezmorţească picioarele. Trupa pe care o alcătuiam cu toţii a ieşit din maşină şi a spart liniştea care părea să domnească în curtea vastă. Casa părea imensă de afară şi destul de austeră. Am simţit fiori pe şira spinării. Era o casă tipică pentru zona aceea; paiante, mai multe etaje, trepte care duceau la terasa din faţa casei. Obloanele erau în parte închise. Dacă aş fi trecut pe lângă ea, mi-aş fi spus că era goală de o bună bucată de vreme, aproape abandonată; ajungea să te uiţi la grădina în paragină. Ernest şi Joachim l-au urmat pe Yanis când s-a apropiat de scara mare care ducea la intrare. Eu am rămas lângă maşină, luptând împotriva unui val de nelinişte; nu eram obişnuiţi cu un astfel de loc. Violette a ţopăit până la mine şi şi-a strecurat mânuţa într-a mea. Am privit-o; era impresionată de casă şi nu tocmai liniştită. Mă fixa cu ochii ei mari speriaţi.

— Unde fac nani, mami?

— Nu ştiu, dar nu te îngrijora, vom fi lângă tine.

— E bine.

Dar eu o cunoşteam. Nu era bine deloc.

— Hei, salut, Tristan! a strigat Yanis.

Am ridicat ochii spre casă: gazda noastră cobora scara cu zâmbetul pe buze. Imediat am remarcat că nici în concediu nu era cu mult mai relaxat decât la Paris. Probabil nu ştia că există pantaloni scurţi şi tricouri. Doar privindu-l mi se făcea cald, cu pantalonii lui din stofă, cămaşa cu mâneci lungi numai puţin suflecate şi mocasinii din picioare. I-a strâns mâna lui Yanis.

— Aţi călătorit bine? ne-a întrebat. Aţi avut dreptate să nu vă grăbiţi.

M-am apropiat şi eu, trăgând-o pe Violette de mână. Trebuia să audă „prinţesă mică" pentru a se linişti.

— Bună, Vera, eşti bine?

— Da, bună! Mulţumesc că ne-ai primit, i-am răspuns uitându-mă la casă.

— Nu vreau să aud mulţumiri.

A coborât privirea în jos către Violette, care stătea tot agăţată de rochia mea, apoi s-a lăsat la nivelul ei.

— Prinţesă mică, te supără ceva?

— Casa ta e mare. El a râs uşor.

— Poate că nu ştii, dar şi eu sunt tată, am două prinţese mai mari. Le-am întrebat dacă poţi să stai în camera lor.

— A, şi vor?

Tristan i-a zâmbit cu duioşie.

— Da, au spus că da. Poţi chiar să te deghizezi ca ele, dacă vrei.

— Adevărat?

— Vrei să vii să vezi?

Ea a ridicat chipul spre mine.

— Am voie?

— Sigur că da.

În prima clipă a luat mâna lui Tristan fără să o lase pe a mea; era ciudat. Dar în cele din urmă s-a îndepărtat

de mine.

— Mai întâi îi ajut pe tati şi mami să vă care lucrurile, i-a spus el.

Violette a dat din cap. Tristan s-a ridicat în picioare. I-am şoptit un mulţumesc, iar el mi-a zâmbit. Yanis a venit la noi şi am descărcat maşina toţi trei în timp ce copiii explorau grădina. Soţul meu a profitat ca să-i ofere cutia cu vinuri pe care i-o luase de dimineaţă, în timp ce era la cumpărături pentru rochia mea. Apoi Tristan ne-a invitat în casă. Am descoperit un hol la intrare mai mare decât livingul nostru, unde ne-am lăsat bagajele la picioarele unei scări centrale din lemn. Vizita a continuat printr-un salon gigantic, apoi o sufragerie care comunica direct cu bucătăria, de asemenea imensă. Încăperile aveau puţin mobilier; totul era sobru, cu strictul necesar ca să trăieşti acolo, fără nimic personal; se vedea bine că Tristan venea rar. Lucru care părea foarte ciudat, mai ales după ce descopereai impresionanta vedere a mării. Uşi mari de sticlă şi un bovindou în living dădeau într-o terasă acoperită care se întindea pe toată lungimea casei. Era de ajuns să cobori câteva trepte ca să ajungi la o altă grădină, mai mică decât cea prin care trecuserăm, dar şi ea abandonată. Dădea spre dig şi plajă.

— Ei, şmecheriile! a exclamat Yanis. Cine te auzea credea că ai o amărâtă de cocioabă, dar de fapt este o vilă de bogătaşi!

Tipic pentru Yanis! Am ezitat dacă să-mi dau ochii peste cap sau să izbucnesc în râs. Tristan rămânea imperturbabil.

— Ştii, nu este meritul meu, i-a răspuns cu rezerva lui obişnuită. A fost a familiei mele.

I

Yanis s-a apropiat de el.

— Serios, nu-mi bat joc de tine. Am rămas pur şi simplu cu gura căscată şi sunt foarte recunoscător că ne inviţi câteva zile în casa ta. Ştii exact ce ne trebuie în acest moment.

— Ţi-am spus deja, ar fi o prostie să nu profitaţi. Iar

mie îmi face plăcere! Vreţi poate să vă vedeţi camerele? a propus adresându-se copiilor.

I-a luat pe toţi trei, iar eu şi Yanis i-am urmat, schimbând priviri şi zâmbete impresionate şi complice în acelaşi timp. Totuşi, casa aceea mă făcea să nu mă simt în largul meu, fără să pot spune motivul; dar aveam un ghem în stomac de când ajunseserăm. Totul mi se părea vechi, sumbru, ca şi cum o umbră ar fi planat deasupra capetelor noastre. Doamne, o luam razna! Marea scară din lemn cernit scârţâia sub paşii noştri. La fel şi parchetul pe holul de la etaj, când băieţii au început să fugă. Tristan ne-a anunţat că vom sta toţi la primul etaj, el însuşi având camera acolo, etajul al doilea nefiind folosit. Cele două camere ale copiilor vor fi în faţa camerei noastre şi vom împărţi baia. Imediat ce Joachim şi Ernest au intrat într-a lor, au început să sară pe paturi.

— Potoliţi-vă! le-am spus. O să rupeţi ceva.

— Nu-ţi face griji, Vera, m-a întrerupt Tristan. Paturile au mai văzut şi altele!

N-am apucat să-l întreb ce voise să spună, pentru că a luat-o de mână pe Violette ca să-i arate camera ei de prinţesă. Ea a făcut ochii mari. Iar eu am înghiţit în sec. Două paturi gemene, vechi, din lemn alb, cu capătul sculptat, prevăzute cu plăpumi din puf şi perne dintr-o ţesătură subţire imprimată ocupau o parte a spaţiului, restul era acoperit de păpuşi şi, în apropierea ferestrei încadrate de perdele din voal de un roz patinat, se găsea o măsuţă de toaletă cu oglindă. Cu siguranţă era o cameră de prinţesă, dar puţin cam învechită şi deprimantă, Frumoasa din pădurea adormită totuşi…

— Ai văzut, mami?

— Da, scumpa mea. O să te simţi bine aici, camera noastră e chiar lângă a ta.

Puţin mai târziu, după ce am desfăcut bagajele, am coborât, în timp ce Yanis se juca în grădină cu copiii, închizând uşile camerelor noastre, am remarcat că de câteva minute casa era foarte tăcută. Am mers pe culoarul întunecat şi groaza a pus iar stăpânire pe mine. M-am

simţit aproape uşurată când am ajuns la parter. Eram pe cale să mă ţicnesc, mi-era frică de tot! Am ajuns în living din ce în ce mai nedumerită de linişte. Am mers până la uşa de sticlă, care era deschisă: nimeni în grădină.

— Unde s-or fi dus toţi? mi-am spus în şoaptă.

— Pe plajă.

Am sărit ca o nebună şi am scos un ţipăt când am auzit vocea lui Tristan în spatele meu. M-am răsucit imediat. Stătea pe canapea, cu o carte în mână. Dată fiind penumbra din jurul lui, m-am întrebat cum de reuşea să citească.

— Iartă-mă, te-am speriat.

— Nu, nu, nu-i nimic, am răspuns cu răsuflarea tăiată. A lăsat cartea din mână, apoi s-a ridicat şi s-a apropiat de mine fără să facă zgomot.

— Sunt acolo, jos.

S-a aşezat în spatele meu şi şi-a trecut un braţ peste umărul meu.

— Uite, mi-a spus, arătând cu degetul un punct pe plajă. Am zâmbit când am văzut în depărtare silueta lui

Yanis alergând în toate părţile. Îţi venea să te întrebi cine se dezlănţuia mai mult, tatăl sau copiii? M-aş fi simţit bine să alerg împreună cu ei, cu picioarele goale pe nisip. Imposibil: datoria mea de musafir mă chema…

— Vrei să te ajut să pregăteşti cina? i-am propus îndepărtându-mă de el.

A zâmbit din colţul buzelor.

— Du-te la ei, mă descurc.

— Nu, stai, de ajuns că ne găzduieşti, n-o să te ocupi şi de mese, asta-i sarcina mea.

— Am comandat cina pentru seara asta, mă rog… pentru noi trei. Mă duc în câteva minute s-o iau. Mă gândeam doar să te întreb ce le-ar face plăcere copiilor.

— Eşti drăguţ că te gândeşti la ei. Dar nu trebuie să-ţi baţi capul. Ai paste?

— Paste alfabet, bineînţeles!

Am râs împreună cu sinceritate, ceea ce m-a relaxat.

— Unt şi ketchup? am mai spus.

— Se găsesc, chiar şi şuncă.

— Ei bine, atunci problema e rezolvată.

— Nu-ţi pierde vremea cu mine, cred că te aşteaptă, mi-a spus aruncând o privire spre plajă.

I-am adresat un zâmbet larg.

— Mulţumesc mult. Pe mai târziu.

N-am mai aşteptat. Am coborât scara, am trecut de portiţă şi am traversat digul. Când am ajuns pe plajă, mi-am scos sandalele. Mi-am înfipt degetele în nisip şi am savurat senzaţia. Am început să alerg către familia mea, strigându-i în acelaşi timp. Mă simţeam mai bine, cu chef să profit de acele câteva zile, să zâmbesc şi să râd, în pofida atmosferei ciudate din casă. Yanis m-a văzut şi a alergat spre mine. Când ne-am întâlnit, m-a luat de talie şi m-a învârtit în aer. După ce în sfârşit m-a lăsat jos, a făcut un semn cu mâna în direcţia digului. Am privit peste umăr; Tristan era pe terasă. I-a răspuns înainte să dispară în întunericul din living.

Într-adevăr, Tristan fusese inspirat în privinţa cinei şi pregătise un imens platou cu fructe de mare. Nu mai mâncasem de foarte mult timp aşa ceva. Gazda noastră se destindea văzând cu ochii pe parcursul serii; până atunci mă temusem că ne va primi cu o figură rigidă, cam ca un şef de sală; cu el, totul părea aranjat aproape la milimetru. Şi era exact pe dos. L-a lăsat pe Yanis să invadeze bucătăria; „Sunt regele maionezei de casă”, îi spusese că să-l convingă să îl lase. Am profitat de ocazie ca să-i culc pe copii. Contrar a aceea ce-mi închipuisem, Violette nu a făcut prea multe mofturi ca să se urce în pat, cu condiţia să las uşa camerei ei deschisă, ca şi pe-a noastră. Condiţie de înţeles. Când am coborât din nou, crustaceele aşteptau pe masă pe un platou, iar bărbaţii nu scoseseră vesela specială. Totul îţi inspira voie bună. Fără a mai pune la socoteală că la acest tip de mese, împărţi, serveşti în aceeaşi farfurie, mănânci cu degetele. Invariabil, asta sparge gheaţa şi creează legături. Am început într-o bună dispoziţie generală; copiii erau în pat, primele pahare destinseseră atmosfera. Dacă Tristan voise să joace cartea

sincerității, n-avea să fie dezamăgit de mine. Când era vorba să iau o moluscă sau să rup piciorul unui crab, aveam două mâini stângi. Drept dovadă, moluscă a zburat şi a traversat masa ca să cadă doi metri mai încolo pe parchet. O tăcere fără sfârşit s-a lăsat în jurul mesei. M-am prefăcut ruşinată, încercând să nu râd. Yanis a cedat primul: a râs aşa de tare că a trebuit să se ridice de la masă ca să se calmeze. Tristan l-a urmat.

— Îmi pare rău, a reuşit să spună până la urmă Yanis, printre sughiţuri. Soţia mea nu ştie să se poarte!

— Hei, nu râde de mine, nu putem să fim pricepuţi în toate! i-am răspuns veselă.

— Nu spune asta, Vera, m-a întrerupt Tristan. Eşti plină de viaţă! Şi-apoi, e nevoie de o oarecare îndemânare ca să faci una ca asta.

— Bun, terminaţi amândoi! în loc să vă luaţi de mine, mai bine mi-aţi turna un pahar de vin.

Muscadetul curgea în valuri, iar sticlele se goleau ca prin magie. În mod stupid, îmi intrase în cap ideea că Tristan nu ţinea la băutură, că în orice caz n-ar putea să ţină pasul cu Yanis; nu se potrivea cu imaginea serioasă pe care mi-o făcusem despre el până atunci şi eram categoric plină de prejudecăţi. Dimpotrivă, soţul meu găsise un tovarăş pe măsură. Tristan a luat de altfel o sticlă, gata să mă servească, numai că era goală.

— Nu te mişca, ştiu drumul, i-a spus Yanis. Direcţia pivniţă!

O

A început să se îndepărteze, apoi a revenit. A luat spărgătorul de nuci de pe masă şi i l-a întins lui Tristan.

— Îţi dau un sfat. Acum, că ea s-a dedat la moluşte, va vrea crab. Te las să preiei ştafeta cât timp mă duc după vin, rupe-i un picior, altfel va provoca un accident şi îţi va picta pereţii cu suc.

Am scos limba la el, după care m-am întors spre Tristan. A aşteptat ca Yanis să se facă nevăzut ca să atace bestia. M-a cuprins un râs nebun cu lacrimi – numeroasele pahare de vin alb făcându-şi din ce în ce mai mult simţit

efectul –, căci vecinul meu de masă nu părea mai priceput decât mine.

— Avem probleme? am râs de el.

— Este infernală chestia asta, mi-a răspuns, strângând cleştele cu toată puterea. Parc-ar fi de piatră.

Degeaba se chinuia, nu reuşea şi era gata să se rănească la mâini. Yanis se întorcea deja fluierând. Când a văzut cât de puţin progresase Tristan, a clătinat din cap râzând.

— Nu vă descurcaţi fără mine! Dă-mi! i-a cerut lui Tristan.

— Curaj! i-a spus acesta înciudat.

Yanis a profitat de ocazie ca să se dea mare, şi-a încordat muşchii antebraţelor şi cu o lovitură a rupt cleştele crabului sub privirile admirative ale lui Tristan.

— Cine este cel mai tare?

Seara a continuat în această atmosferă. Când au mai rămas doar câteva alge şi puţină apă de mare în platou, m-am ridicat şi m-am târât cu picioare de vată şi mintea înceţoşată de aburii alcoolului până la canapea, unde m-am prăbuşit, cu burta gata să-mi explodeze. Bărbaţii au curăţat câmpul de bătălie, râzând copios, vorbind de cele câteva legături pe care Tristan le avusese după ce se despărţise de mama fiicelor lui. Au venit lângă mine, amândoi cu paharele în mână. Yanis l-a umplut din nou pe-al meu şi mi l-a dat. L-am luat ca să-l pun imediat pe măsuţă; ştiam că, dacă l-aş fi băut, ar fi fost paharul cel mai periculos. Cel care răscoleşte stomacul, care te face să ameţeşti când te întinzi în pat, cel care te face să-ţi petreci noaptea cu capul deasupra closetului. Trebuia neapărat să vorbesc, ca să nu mă las copleşită de senzaţia de ameţeală.

— Până la urmă, Tristan, l-am întrebat, fetele tale au venit? Cum a fost? Te-ai descurcat?

Privirea i s-a pierdut câteva clipe în gol.

— E drăguţ că mă întrebi, mi-a spus în cele din urmă cu un zâmbet care mi s-a părut puţin trist.

— Nu, e normal. Părea că te supără.

Ne-a spus că găsise soluţia ideală pentru a-şi face

fetele fericite şi a petrece puţin timp în compania lor; le propusese ca prietenele lor cele mai bune să vină să stea vreo câteva zile la ele.

— Eşti curajos, să ai în grijă patru adolescente! am exclamat.

— Ce de drăgălăşenii în plus, a adăugat Yanis.

— Şi-au văzut de treaba lor toate patru. Eu n-aveam decât grija meselor şi să mai arunc câte un ochi la ce făceau. A fost un pariu câştigat; doar auzul mi-a fost puţin afectat, că trăncăneau întruna, dar cât am fost singur cu Marie şi Clarisse au fost mult mai cooperante şi-au vrut să-şi petreacă timpul cu bătrânul lor tată. A fost o ocazie să ne apropiem, să râdem din nou împreună, să discutăm despre situaţia noastră şi să revenim asupra

divorţului, am putut să le fac să înţeleagă unele lucruri. A fost într-adevăr grozav!

Discreţia lui era înduioşătoare, se simţea că-şi iubea fetele mai mult decât orice, chiar dacă probabil uneori era stângaci cu ele. Voinţa lui de a face bine mă emoţiona profund.

— Aşadar, eşti fericit? l-am întrebat.

Şi-a aţintit privirea într-a mea, apoi a aruncat un ochi către Yanis înainte să arboreze unul dintre eternele lui zâmbete în colţul gurii.

— Într-adevăr, am putea să spunem asta. A trecut foarte mult timp de când n-am mai petrecut o vară aşa de frumoasă.

— Ei bine, o nouă ocazie să ciocnim! a declarat Yanis ridicând paharul.

Deşi eram ameţită, am remarcat o oarecare nervozitate la el: continua să vorbească, să spună glume, dar se frământa, bea şi mai repede decât de obicei, frângându-şi degetele. Am pus imediat atitudinea lui pe seama obiceiurilor de fost fumător. O seară ca asta era tipic genul de ocazie care-l putea face să o ia de la capăt, el care, înainte, ar fi fumat ca o locomotivă de dimineaţa până seara. În acelaşi timp, nu aveam nimic de zis, lucrul

acesta mă irita la fel ca pe el. Aveam de altfel tot mai multe îndoieli şi eram sigură că cedase; tuşea, pastilele mentolate erau tot atâtea indicii ale unei posibile recăderi. I-am prins privirea şi am făcut ochii mari; a înţeles perfect că-l observasem şi mi-a făcut cu ochiul. Simţeam bine că Tristan ne privea, întrebându-se cu siguranţă ce complotam în tăcere. Acum, că mesajul fusese transmis, puteam să mă duc la culcare, dacă voiam ca a doua zi dimineaţă să am mintea limpede. Nimic mai rău decât o mahmureală, cu copiii care sar pe pat!

— Eu urc, nu mă mai pot ţine pe picioare, le-am spus ridicându-mă.

— Noapte bună! mi-a urat Tristan.

— Mulţumesc.

M-am apropiat de Yanis şi l-am sărutat, transmiţându-i un mesaj. A zâmbit cu buzele lipite de ale mele.

— N-o să întârzii, mi-a şoptit.

— Te aştept în pat…

Le-am făcut un semn cu mâna şi am început să urc scara, ţinându-mă de balustrada din lemn. Ajunsă la etaj, am respirat adânc şi mi-am consacrat ultimele puteri copiilor. Am trecut prin camerele lor; prichindeii mei dormeau buştean. Demachiindu-mă şi spălându-mă pe dinţi, am rămas atentă la cel mai mic zgomot, voiam ca Yanis să vină repede. Pentru că nu a venit, a trebuit să mă hotărăsc să traversez culoarul lung ca să ajung în camera noastră. M-am dezbrăcat în grabă şi m-am băgat imediat sub cearşafuri. Nu eram liniştită în casa aceea şi am lăsat o lumină aprinsă. Şi am aşteptat, luptându-mă să-mi ţin ochii deschişi. Somnul probabil că a câştigat, căci m-au trezit sărutările şi mângâierile lui Yanis. Mesajul fusese înţeles. M-a dezbrăcat de pijama şi am făcut dragoste îndelung şi în tăcere. După aceea m-a luat în braţe şi a tras cearşaful peste trupurile noastre goale.

— Iartă-mă că am urcat atât de târziu, a şoptit.

— Nu e grav, dat fiind modul în care m-ai trezit. Este exact ce voiam.

— Dormi la loc.

4

— Poate că ar trebui să mă duc să văd ce fac copiii, mai ales Violette.

— Nu te îngrijora, dorm, am verificat şi am lăsat uşile deschise.

Următoarele două zile s-au scurs neaşteptat de bine. Toată familia a petrecut mult timp pe plajă ca să profităm de aerul liber. Fiecare minut în compania tatălui lor le făcea bine copiilor. Savuram fiecare zâmbet al unuia sau al altuia când Yanis îi lua în braţe sau pe umeri. Chiar dacă era pentru o cauză bună, întoarcerea avea să fie dificilă, simţeam asta. Yanis urma să uite de noi pentru şantierele lui. Dar tot era mai bine decât nimic. Tristan se retrăgea discret ca să ne lase în familie şi profitam cât puteam de acele clipe de fericire. Era foarte egoist din partea mea, când el ne primea cu amabilitate în casa lui, în timpul vacanţei. Dar în adâncul meu ştiam că aveam nevoie de asta. Alteori apărea ca prin magie şi foarte adesea unul dintre copii îi striga, atunci când cobora la plajă, să ni se alăture. De altfel atunci nu prea părea în elementul său; niciodată nu a venit în slip şi nici nu s-a descălţat. Asta îl uimea pe Yanis care, dacă ar fi putut, şi-ar fi petrecut viaţa în picioarele goale. Tristan îşi găsea mereu timp să se intereseze de castelele de nisip ale copiilor şi chiar să participe la construirea lor. Era de asemenea foarte atent cu Yanis şi cu mine; dorind să profităm de pauza noastră, ne-a propus chiar să aibă grijă de copii ca să ne permitem să petrecem puţin timp singuri, fără să uite să ne facă să-i promitem că nu ne vom simţi vinovaţi. Eu n-am spus nu la plăcerea de a-l avea pe soţul meu doar pentru mine câteva ore, ştiind că micuţii erau bine şi în siguranţă cu gazda noastră, atât de binevoitoare. La modul general, era uşor să locuim împreună cu Tristan, firesc chiar. Nu eram adepţii vacanţelor în comun, dar cu el era diferit. Nu-ţi venea să crezi că era prima vacanţă pe care o petreceam împreună. Râdeam şi discutam sincer, mereu îndemnaţi de paharele de vin pe care Yanis găsea o plăcere răutăcioasă

să ni le servească la gustări şi la mese. Asta îmi dădea ocazia să-l cunosc mai bine pe Tristan şi mai ales să fiu total liniştită în privinţa lui. Cum putusem să fiu atât de neîncrezătoare? în străfundul meu eram uluită de relaxarea lui, el care, din câte ştiam, era un om de afaceri ocupat, nu se lăsa invadat de muncă în concediu. Dacă Yanis putea să-l ia drept model pe viitor, nu ar fi rău. Nimic nu-l deranja pe Tristan: imediat ce le ceream copiilor să facă mai puţină gălăgie când eram în casă sau în grădină, el mă liniştea. îi invadam spaţiul intim fără ca el să comenteze în niciun fel, amintindu-mi fără încetare că puteam să-i las pe copii să facă exact ceea ce voiau. Deşi casa încă mă speria puţin, aceste trei zile îmi făceau tare bine, corpul mi se elibera de toată tensiunea acumulată în săptămânile precedente. Luam în sfârşit distanţă faţă de grijile care în ultimul timp mi se păruseră de neînlăturat.

Plecam a doua zi dimineaţă, Yanis hotărâse să mai rămânem o seară ca să evităm aglomeraţia. Trebuia doar să se trezească în zori ca să poată fi pe şantier pe la opt şi jumătate. După o ultimă baie în mare, am pornit împreună spre casă. Ca la fiecare întoarcere de la plajă, Tristan ne aştepta pe terasă, cu gustările gata pentru toată lumea, chiar şi pentru copii, care s-au năpustit la cartofii prăjiţi şi paharele cu suc de rodii.

— Hei! i-am certat când s-au dus să se joace în grădină. Cum se spune?

— Mulţumim, Tristan! au răspuns în cor.

Am ciocnit toţi trei.

— Apa e foarte bună, ar fi trebuit să vii să faci baie cu noi! i-a spus Yanis.

— Puţin cam rece totuşi, am completat.

Remarca mea i-a smuls un zâmbet lui Tristan.

— Mai am timp să profit de ea, stau aici până la sfârşitul săptămânii.

Am întâlnit privirea lui Yanis. îl simţeam frustrat de acest miniconcediu. Şi eu eram, dar mă convinsesem că era mai bine decât nimic. Eu, care la plecare nu voisem să vin! Ar fi fost chiar o mare prostie!

— Sunteţi siguri că nu vreţi să mai rămâneţi? ne-a întrebat Tristan.

— Nu că n-aş vrea, i-a răspuns Yanis. Mai ales pentru copii şi pentru Vera. Dar am treabă, trebuie neapărat să fiu pe şantier mâine-dimineaţă.

L-am luat de mână.

— Nu-ţi face griji pentru noi. Am profitat din plin. Acum trebuie să mă duc să fac bagajele.

Am oftat, fără să-mi dau seama.

— Vera, mi-a spus Tristan. Dacă vrei să rămâi cu copiii, nu e nicio problemă. Şi pot să vă duc la Paris vineri seara.

Cu gura căscată, am întors brusc faţa către el. Îmi zâmbea amabil.

— Hm… păi…

— Ai face asta? l-a întrebat Yanis, fiindcă eu nu eram în stare să spun ceva.

— Dacă-ţi spun! îmi face plăcere şi, repet, ar fi o prostie să nu profitaţi. Dar voi decideţi, bineînţeles. Vera, nu spui nimic?

Am căutat privirea lui Yanis. Eram uluită de generozitatea lui Tristan, dar mă simţeam pierdută, neştiind ce să fac.

— Rămâi dacă vrei, mi-a spus Yanis. Mă înnebuneşte să vă ştiu închişi între cei patru pereţi ai apartamentului până la sfârşitul verii, prefer să vă distraţi în continuare. Am văzut prea bine cât de greu a fost pentru voi înainte să plecăm. Vrei?

Am scuturat din cap ca să-mi revin. I-am văzut pe copii alergând în grădină, fericiţi, rumeni în obraji. Sigur că le era bine acolo, dar fără Yanis… mi se părea imposibil.

— Tristan, îţi mulţumesc din inimă, este minunat, i-am spus încet, dar nu pot să-l las pe Yanis să se întoarcă singur, fără noi la Paris. Facem cum am stabilit.

— Dar, Vera! E o prostie! s-a revoltat Yanis.

I-am strâns mâna, pe care nu i-o lăsasem, zâmbindu-i.

— Am luat o hotărâre, îţi jur, nu mă deranjează să mă întorc la Paris!

M-am ridicat.

— Hai, vă las.

Am auzit un pufnet de nemulţumire al lui Yanis, care m-a făcut să râd.

Zece minute mai târziu, înjuram singură. Cum putuserăm să facem o asemenea harababură în lucrurile noastre în atât de puţin timp? Mă depăşea. Incapabilă să separ hainele curate de cele murdare, am început să-mi spun că o să le înghesui pe toate la nimereală în valiză şi o le spăl când ajungem acasă. În orice caz, numai asta îmi mai rămânea de făcut ca să mă distragă de la urletele copiilor. M-a cuprins apatia. M-am aşezat încet la picioarele patului respirând greu. Am auzit paşi pe culoar.

— Eşti supărată? m-a întrebat Yanis intrând în cameră. Am întors faţa către el; avea un zâmbet pe buze. S-a aşezat lângă mine şi m-a tras în braţele lui.

— Nu pari prea încântată să faci bagajul.

— Aşa e…

— Atunci de ce nu vrei să rămâi? M-am lipit şi mai mult de el.

— Nu vreau să te las să te întorci singur şi nu vreau să stau fără tine. Urăsc asta!

— Şi eu…

S-a desprins de mine ca să mă privească în ochi şi mi-a dat la o parte o şuviţă de păr.

— Uite ce e, Vâra, eu o să lucrez tot sfârşitul de săptămână, am rămas în urmă din cauza acestor câteva zile de pauză, dar nu regret că am venit, ne-a făcut bine la toţi cinci.

— Copiii sunt fericiţi să fie cu tine, le lipseai. A oftat adânc.

— Şi voi mie, dar din nefericire, n-o să mă vedeţi prea mult pe acasă, voi fi plecat tot timpul. O să vă fie mai bine dacă rămâneţi în casa asta mare cu acces direct la plajă încă trei zile, decât închişi la noi acasă.

— E adevărat, dar…

M-a sărutat uşor pe buze şi şi-a frecat nasul de al meu.

— Nu-mi place să fiu departe de voi. Dacă aş fi putut să rămân, aş fi făcut-o. Crede-mă.

— Ştiu, am şoptit.

— Atunci rămâi? a spus încetişor. Pentru mine…

Nu aveam niciun motiv să mai fac nazuri. Şi apoi nu erau decât trei zile, nu era sfârşitul lumii. Toţi vom câştiga astfel; Yanis va putea să lucreze fără să mă aibă pe cap bombănind, copiii vor profita de plajă şi, cu puţin noroc, nu-mi voi petrece timpul certându-i. Asta îmi va permite să-mi reîncarc bateriile în perspectiva întoarcerii. Am dat din cap. Yanis mi-a zâmbit blând.

— E bine pentru voi, sunt mulţumit. Tristan ne salvează vara.

— Este adevărat, ce ne-am face fără el? Dar… nu suport să stau departe de tine…

— Regăsirea noastră va fi cu atât mai frumoasă.

M-a sărutat, i-am răspuns la sărut.

— Atunci să-i anunţăm pe copii, am murmurat. Şi pe salvatorul nostru!

Copiii au sărit în sus de bucurie când au auzit vestea; era atât de bine să-i văd fericiţi şi asta mă împiedica să am regrete.

— Mulţumiţi-i lui Tristan, le-am cerut.

Au alergat la el şi i-au sărit în braţe. Reacţia lor a părut să-l emoţioneze în mod deosebit. Rareori îl văzusem *t* zâmbind atât de expresiv. Chiar şi chipul de obicei atât de auster i s-a îmblânzit. M-am apropiat şi eu.

— Lăsaţi-l să respire! le-am spus râzând celor trei ştrengari ai mei.

I-au dat drumul în cele din urmă şi s-au dus la Yanis.

— Invitaţia ta este într-adevăr foarte generoasă. Îţi mulţumesc.

— Te rog, e plăcerea mea.

I-am zâmbit.

A

— În schimb, ai să mă laşi să intru în bucătărie, iar asta nu se negociază.

A râs. Iar eu m-am dus direct să pregătesc cina. Nu conta dacă dădeam impresia că fug. Yanis nu s-a dezlipit de mine toată seara, m-a ajutat cu masa, cu copiii, a stat lângă mine la cină, nu ca în serile precedente când se aşeza în celălalt capăt al mesei. În ce mă priveşte, am asigurat spectacolul cu bună dispoziţie. Dar inima nu-mi era veselă, mă cuprinsese o melancolie adâncă.

Mă străduiam să nu-l jignesc pe Tristan, care nu era vinovat.

— Bun, unii mai şi muncesc mâine! a declarat Yanis când beam o cafea decafeinizată pe terasă.

S-a ridicat, iar Tristan a făcut la fel.

— Mulţumesc pentru sejur! Ţi-i încredinţez.

— Poţi să te bazezi pe mine.

— De asta ţi-i las! Ne vedem vineri când mi-i aduci înapoi.

Apoi Yanis m-a luat de mână. I-am aruncat o privire lui Tristan.

— Noapte bună!

— Pe mâine, Vera!

I-am sărutat amândoi pe copii, care dormeau profund. Yanis a întârziat mai mult decât mine, le-a şoptit vorbe de alint la ureche. Îşi dădea seama că nu-i va vedea timp de trei zile, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Când ne-am dus în pat, m-a tras spre el şi m-a strâns cu putere.

— Promite-mi că vei profita, chiar dacă nu sunt aici.

— Nu o să stric totul.

— Dacă ai nevoie de ajutor cu copiii, cere-i-l lui Tristan. îi are la degetul mic.

— Mă descurc.

— Ştiu, dar aş vrea să te odihneşti totuşi puţin.

— Totul o să fie bine, nu-ţi face griji. Doar că o să ne lipseşti, o să-mi lipseşti…

— Şi voi mie. O să profit ca să muncesc ca apucatul şi, vineri seară când veţi sosi, vă voi aştepta acasă şi vom petrece weekendul fără să ne despărţim nicio secundă.

— Promiţi?

— Evident…

— Atunci îmi convine, i-am spus şi l-am sărutat pe gât.

10 Vera

Volvo-ul nostru tocmai se făcuse nevăzut. Cauciucurile scrâşniseră pe pietriş, în pofida precauţiilor lui Yanis, care voia să evite trezirea întregii case la şase dimineaţa. Degeaba încercase să mă împiedice să mă scol în acelaşi timp cu el, nu cedasem. Drept rezultat, eram pe terasa din faţa casei, cu ochii plini de lacrimi, îngheţând. Am intrat, îmi era prea frig. Nu folosea la nimic să stau acolo; era deja departe. Să merg cu picioarele goale pe dalele din ciment ale holului şi apoi ale bucătăriei nu prea m-a ajutat. Am pus în chiuvetă ceaşca de cafea a lui Yanis şi mi-am mai turnat una, ca să mă duc s-o beau aşezată pe taburetul de lemn din faţa ferestrei. Am privit plaja fără s-o văd. De altfel nici nu era mare lucru de văzut, în afară de un bătrân trezit cu noaptea-n cap şi câinele lui la fel de bătrân. Peisajul nu mă impresiona deloc astăzi. Mintea îmi hoinărea: mă gândeam la copii, care dormeau încă şi a căror primă întrebare va fi: „Unde-i tati?”, fiindcă somnul îi făcea să uite lucruri. Mă gândeam şi la Yanis, singur în maşină, probabil făcându-şi griji în legătură cu ceea ce îi vor rezerva următoarele zile pe şantier. Pe cât de trist părea cu o seară în urmă că ne lasă, pe atât de vesel plecase în dimineaţa aceasta, cu gândul deja departe de noi, departe de mine. Aveam inima grea, nu puteam să nu mă întreb de ce întoarcerea la Paris fără noi părea aproape să-l bucure. Ce făceam eu aici? în casa prietenului binefăcător al lui Yanis, fără Yanis, cu copiii noştri. Situaţia mi s-a părut complet absurdă, la limita grotescului. În acelaşi timp, asta era, acceptasem să rămân, împinsă de dorinţa de a profita încă puţin de plajă. Oricum, trebuia să mă gândesc la copii, să-i las să-şi continue vacanţa. Nu exista niciun motiv să iasă rău, nici pentru noi, nici pentru Yanis, singur până la sfârşitul săptămânii, doar era băiat mare. Am auzit un zgomot la uşă.

— Bună dimineaţa, Vera! Sper că nu te-am speriat.

Am privit peste umăr şi l-am văzut pe Tristan, cu părul încă ud după duş, în pragul bucătăriei. Un parfum special a invadat încăperea. Remarcasem că intensitatea parfumului lui era mereu aceeaşi, indiferent de oră.

— Bună dimineaţa, Tristan! îmi pare rău dacă te-ai trezit din cauza plecării lui Yanis.

— Deloc, eram treaz deja. A plecat?

— Da.

A înaintat în încăpere.

— E cafea fierbinte, dacă vrei.

Mi-a zâmbit. Apoi eu am continuat să contemplu plaja, care tot nu mă interesa prea mult.

— Îţi mai pun?

Era chiar în spatele meu, cu cafetiera în mână.

— Da, mulţumesc.

M-am răsucit pe scaun şi l-am urmărit cu privirea. S-a rezemat de chiuvetă, cu ceaşca în mână.

— Te-ai trezit cu noaptea-n cap? m-am mirat.

Nu sunt un mare somnoros. Dar tu, de ce nu te-ai dus să te culci la loc?

— N-am avut chef, i-am răspuns, înainte să-mi cobor privirea.

S-au scurs câteva minute fără să rostim niciun cuvânt.

— Vera, nu mă supăr dacă nu eşti bine dispusă. Am ridicat surprinsă privirea spre el.

— Din câte am înţeles, foarte rar v-aţi despărţit tu şi Yanis. Ai dreptul să fii tristă.

— Ne citeşti ca pe o carte deschisă, i-am răspuns râzând uşor.

A

— Îmi mai rămân încă multe de aflat! La ce chestii drăguţe te-ai gândit pentru azi?

— La nimic extraordinar. Castele de nisip şi baie în mare!

— Ai să-i faci fericiţi.

— De asta sunt aici.

— Dacă vrei să mergeţi mai departe, nu ezita să iei

maşina mea.

Gata să-i mulţumesc încă o dată pentru ceea ce făcea pentru noi, m-am oprit o clipă. Rezervele mele faţă de el au revenit la suprafaţă. *Neîn credere, când pui stăpânire pe noi…*

— De ce eşti aşa de generos cu noi?

Îmi scăpase fără să vreau, deja regretam. A venit, s-a aşezat pe taburetul din faţa mea, a lăsat ceaşca pe masă şi s-a sprijinit în coate, privindu-mă drept în ochi.

— Te deranjează?

Aveam să fiu sinceră. Dacă tot ajunsesem până aici, să spunem lucrurilor pe nume.

— Mă nedumereşte.

1<5

— N-ar trebui.

— A, da?

— Tu te-ai întrebat vreodată de ce simpatizezi cutare sau cutare persoană? Ai vreo explicaţie raţională pentru prietenia ta cu Charlotte? Nu mă înşel, cea mai bună prietenă a ta se numeşte Charlotte?

— Aşa este.

— Deci ştii de ce eşti prietenă cu ea? în afară de primele voastre amintiri.

— Nu, pur şi simplu aşa este.

— Ei bine, în cazul vostru, începând cu Yanis, în afară de faptul că l-am remarcat pentru competenţele lui profesionale, nu încerc să explic de ce mă înţeleg atât de bine cu el şi prin extensie şi cu tine. Vera, cred că nu-ţi dai seama cine sunteţi, mă simt foarte norocos că aţi intrat în viaţa mea.

Am coborât privirea, jenată de compliment.

— Asta nu-ţi explică generozitatea.

— Nu este generozitate. Este ceva normal. Afacerile mele cu Yanis sunt o investiţie, asta-i munca mea, care nu are nimic generos şi pe care nu o amestec cu restul. Cât despre casă, sunt norocos s-o am, ce e suspect în a-i face pe prieteni să se bucure de ea? Tu n-ai face la fel în locul meu?

I-am evitat privirea.

— Da, ai dreptate. Îmi pare rău că am căutat nod în papură.

— Nu te scuza şi mai ales nu te simţi jenată că m-ai întrebat. Este mai degrabă sănătos, de fapt. Aş fi avut aceeaşi reacţie ca şi tine.

Mă simţeam chiar ca o idioată. În general, Yanis era specialistul întrebărilor stânjenitoare. Şi tocmai îi preluasem rolul cu brio când rămăsesem între patru ochi cu Tristan.

— Mai ai şi alte curiozităţi? m-a întrebat, cu un zâmbet de satisfacţie pe buze. Acum e momentul; copiii dorm încă, avem cafea şi sunt gata să-ţi răspund.

S-a ridicat, a luat cafetiera şi a mai turnat cafea pentru amândoi. Apoi s-a aşezat la loc.

— Serios? Toate întrebările pe care le am?

— Păstrează câteva pentru mai târziu, vom discuta şi în zilele următoare.

— OK, o să încep uşor. Spune-mi povestea acestei case. Ştiu doar că este a familiei tale.

— Eşti isteaţă, împuşti doi iepuri deodată, casa şi familia mea.

Mă credea mai inteligentă decât eram de fapt. Nici măcar nu mă gândisem că asta îmi va permite să aflu informaţii despre originile lui.

— Rişti să fii dezamăgită, nu e nimic interesant.

— Lasă-mă să hotărăsc eu asta.

Am aflat că era cel mai mic dintre patru băieţi. Casa în care ne petreceam vacanţa le aparţinea. Doar el o folosea, toţi ceilalţi mutându-se în Sud. Estima că face parte din clasa norocoşilor; părinţi înstăriţi, dar severi, care îi crescuseră în cultul reuşitei şi al muncii asidue, studii la cele mai bune şcoli private, vacanţe pe malul mării cu curse de veliere şi partide de tenis obligatorii. Aflam în sfârşit de unde avea acele maniere şi stilul de modă veche. De fapt, nu hotărâse niciodată mare lucru el însuşi, viitorul îi fusese trasat de către părinţi.

— E teribil să fii odraslă de bogătaşi, s-a ironizat el

cu zâmbetul pe buze. Este plictisitor şi provoacă aproape tuturor o frumoasă criză pe la patruzeci de ani.

— Nu sunt de acord cu tine. Vezi tu, că eşti fiu de bogătaşi sau de muncitori, de oriunde ai veni, criza de la patruzeci de ani îţi bate la uşă! Uită-te la Yanis!

I-a apărut zâmbetul în colţul gurii.

— Dezvoltă.

— Sunteţi asemănători, voi doi. Căutaţi împlinirea prin voi înşivă, aveţi nevoie de provocări, să vă dovediţi vouă şi altora că puteţi să reuşiţi singuri.

— Şi asta-i rău?

I

— Nu sunt în măsură să-ţi fac morală. Te înţeleg, nu contează ce te-a motivat atunci. Dacă aş crede că e rău, nu l-aş susţine pe Yanis. N-am să-ţi ascund că nu este uşor în fiecare zi, dar merită osteneala.

Cu zâmbetul pe buze, a clătinat din cap. Apoi s-a uitat pe fereastră câteva secunde, înainte să mă privească din nou.

— N-am avut acelaşi noroc ca Yanis.

I

Voi cădea pradă curiozităţii.

— Adică?

— Spre deosebire de tine, fosta mea soţie nu a suportat să-mi schimb serviciul, nici să mă schimb eu. Una nu merge fără cealaltă. O schimbare în carieră nu este lipsită de consecinţe asupra vieţii de familie. Pe scurt… foarte repede totul s-a transformat într-un şir continuu de reproşuri şi de neînţelegeri de o parte şi de alta, iar fetele începuseră să sufere serios din cauza conflictelor noastre permanente. Până la urmă am plecat.

— Îmi pare rău…

— Să nu-ţi pară, astăzi este o poveste veche. Cuplul vostru nu are nicio legătură cu cel pe care îl formam cu ea.

Sosirea zgomotoasă a copiilor ne-a întrerupt. Mi-am promis să reiau firul acestei discuţii interesante, chiar dacă tulburătoare. Yanis se schimba deja, era clar. Dar până unde va merge?

Când ne-am întors seara de la plajă, l-am găsit pe Tristan vorbind la telefon pe terasă; ne-a făcut cu ochiul. I-am împins pe copii spre scară, ca să nu-l deranjeze. I-am băgat pe toţi trei în cadă. Ceea ce, dacă mă gândesc mai bine, nu a fost poate cea mai bună soluţie, căci baia s-a transformat curând în piscină. Se stropeau râzând, uneori chiar urlau. Brusc, s-a făcut linişte când m-am trezit cu un jet de apă în cap. S-au uitat la mine cu ochii mari, întrebându-se ce pedeapsă vor avea de îndurat. Am izbucnit în râs şi am luat parte la bătălie. Cu atât mai rău pentru rochia mea estivală udă, care nu mai ascundea nimic din formele mele! Voi şterge apa mai târziu. Am reuşit totuşi să-i dau cu gel de duş şi cu şampon.

— Vera?

— Da, Tristan, am răspuns întorcându-mă spre uşă.

El a băgat capul şi a zâmbit sincer când a văzut scena, privindu-ne cu atenţie pe toţi patru. Am roşit când mi-am dat seama că trebuie să fi fost aproape goală după bătaia cu apă.

— Dacă ai nevoie de baie, va trebui să vii mai târziu.

— Nu, e-n regulă. Am venit doar să-ţi spun că Yanis vă sărută, pe tine şi pe copii.

— Ah, am spus ridicându-mă încet. Tu…

— Vorbeam cu el despre şantier.

Eu nu primisem decât un mesaj de dimineaţă în care îmi spunea că ajunsese cu bine la Paris. În rest, fusese de negăsit toată ziua.

— E bine?

— Aleargă peste tot, dar pare în formă. O să te sune în seara asta.

— Mulţumesc că mi-ai spus.

— N-ai pentru ce.

Începuse deja să se îndepărteze pe hol când l-am reţinut.

— Tristan, stai! Pot să-ţi cer o mică favoare? S-a întors spre mine.

— Orice vrei.

— Pot să las copiii cu tine până curăţ dezastrul şi fac

un duş liniştită?

Privirea i-a căzut pe copii înainte să se întoarcă la mine. M-a scrutat din cap până-n picioare. Încremenisem.

— Ştiu, sunt la fel de udă ca şi cum aş fi făcut duş, dar…

— Cu plăcere! Copii, vă aştept în salon!

Apoi a dispărut. Le-am pus repede pijamalele şi i-am condus până la scară, făcându-i pe fiecare să promită că vor fi cuminţi şi-l vor asculta pe Tristan. Când am auzit ciripitul lui Violette care cerea să fie prinţesă mică, am alergat până în camera noastră şi am luat telefonul. M-am aşezat pe pat şi l-am sunat pe Yanis. Mi-a răspuns robotul: *„Eu sunt. Păi… hm… am mai puţin noroc decât Tristan. A făcut pe mesagerul… Voiam să te aud şi să ştiu cum îţi este… Te sărut, pe mai târziu’4. Am închis, cu* inima din nou grea. Îmi lipsea şi mă simţeam părăsită.

Toată seara am stat cu ochii pe telefon. Copiii fiind în formă, am preferat să-i ţin cu mine. Tristan a devenit un adevărat erou în ochii lui Joachim când i-a arătat colecţia lui de viniluri de jazz. I-am ascultat distrată vorbind despre muzică şi trombon şi i-am ţinut ocupaţi pe cei mici cu un joc. Violette a adormit în cele din urmă rezemată de mine, iar lui Ernest au început să i se închidă ochii.

— Joachim, mergem la culcare.

— Nu, mami, vreau să mai stau cu Tristan. E aproape la fel de bun ca tati la muzică!

I-am zâmbit cu drag.

— E târziu.

— Nu-ţi face griji, voinicule, i-a spus Tristan. Continuăm mâine.

— Serios? l-a întrebat fiul meu cel mare, cu ochi scânteietori.

A

— Îţi promit! l-a asigurat, ciufulindu-i părul. Joachim a venit la mine. Am luat-o pe Violette în braţe şi m-am întors spre gazda noastră.

— Nu mai cobor. Pe mâine. Noapte bună!

— Mulţumesc, şi ţie la fel.

I-am zâmbit, apoi am urcat, înconjurată de cei trei copii.

Când m-am strecurat în aşternut, am încercat din nou să dau de Yanis. După numeroase apeluri, a răspuns în sfârşit. Nu părea nerăbdător să mă audă.

— Eşti în pat? m-a întrebat.

— Da.

— Mă gândeam că ai să mă suni la ora asta.

M-am abţinut să-i amintesc că el era cel care trebuia s-o facă.

— Cum ţi-a mers astăzi?

— Foarte bine!

— Tristan mi-a spus că ai alergat mult. Am încercat să dau de ţine de mai multe ori. Ai probleme la şantier?

— O, nimic neobişnuit. Merge. Am o grămadă de chestii în derulare.

— E totul bine acasă?

— Nu sunt acolo.

— De ce? Şi unde eşti, atunci?

— La garsonieră, e mai bine. Aşa nu pierd timp. Bun… spune-mi de copii. Tristan mi-a zis că v-aţi dus la plajă. Mi-a trimis o mulţime de poze cu voi.

Prima noutate, nu ştiam nimic. Pe de altă parte, îmi era ruşine, mie nu-mi trecuse asta prin cap. Ce bine că se gândise Tristan. I-am povestit ce părea să ştie deja. îl auzeam umblând prin garsonieră, bând ceva ce bănuiam că este o bere, ascultându-mă în acelaşi timp, cel puţin aşa speram. Apoi a început să caşte.

— Du-te să te culci, eşti frânt.

— Nu te contrazic. Îmi pare rău… Dar tu ai să reuşeşti să adormi?

— Nu ştiu.

I

— Încearcă…

— Da… Te sărut. Mă suni mâine-dimineaţă când te *i* trezeşti?

I

— Nu, am să te las să dormi. Profită. Vorbim mai

târziu.

Nu voiam să pună capăt convorbirii noastre. Dar părea deja departe.

— Yanis, încă aud muzica noastră în gând, i-am şoptit.

Am avut impresia că-i cerşesc dragostea.

— Şi eu. Somn uşor.

Am crezut că simt un zâmbet în vocea lui. Dar a închis. M-am uitat la telefon secunde lungi, cu un ghem în stomac. În cele din urmă am stins lumina şi m-am înfăşurat în cearşaf. îl simţeam departe de mine, nu-mi plăcea asta. Era pentru prima oară când aveam acest sentiment de abandon din partea lui, nu ne lăsase niciodată undeva fără să fie constrâns să o facă. Ai fi zis că era mulţumit că nu se împiedică de noi; niciodată nu avusese atât de puţine să-mi spună, să-mi povestească despre cum îi fusese ziua, când i se întâmplau atâtea lucruri. Tot gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că îmi vorbea din ce în ce mai puţin despre şantier. Înainte nu era zgârcit cu amănuntele. Bine că fuseseră copiii acolo, iar Tristan putea să mă asigure de existenţa viitorului concept store, altfel aş fi fost în stare să mă îndoiesc că există cu adevărat. Cu toate acestea, ştiam că, dacă se purta aşa, era doar din cauza amplorii proiectului şi a faptului că avea mintea în altă parte. Deveneam paranoică şi mă simţeam teribil de singură. Trebuia să-mi revin cu orice preţ. Eram atentă, pândind cel mai mic zgomot din casă. M-am sucit şi răsucit în pat, incapabilă să găsesc o poziţie comodă, incapabilă să mă las dusă de val, incapabilă să nu mă mai gândesc. Dar mai ales incapabilă să adorm fără să simt prezenţa lui Yanis alături. Puteam număra pe degetele de la o mână dăţile când nu dormiserăm împreună. Am închis ochii, gândindu-mă la el, cu siguranţă ghemuit pe canapeaua din garsonieră, probabil era deja în ţara viselor, complet îmbrăcat, cu o bere pe jumătate băută rămasă pe măsuţa joasă. Deşi imaginea nu era atrăgătoare, numai la ea mă gândeam încercând să-mi găsesc şi eu liniştea, încercând să nu iau în seamă faptul că el nu avea nevoie de mine ca să

adoarmă. Visarea mea cu ochii deschişi a fost tulburată de paşi pe scară, parchetul care a scârţâit, apoi uşa de la baie care s-a deschis, s-a închis, s-a redeschis şi s-a reînchis după câteva minute. După aceea s-a auzit uşa de la cameră. Tristan se culca şi el. Măcar nu eram singură în căsoaia aia. Într-un fel asta m-a liniştit, în pofida situaţiei ciudate.

Am deschis ochii; habar n-aveam cât era ceasul. Dormisem pe locul lui Yanis, strângându-i perna în braţe. După cât eram de obosită, trebuie să fi fost foarte devreme. M-am întors, încă la căldură în aşternuturi, spre fereastră, şi am observat, surprinsă, razele soarelui deja sus pe cer strecurându-se prin obloane. Deodată, m-am întors spre uşă. Închisă! M-am panicat: copiii! Am aruncat cearşafurile, am sărit din pat şi am deschis cu zgomot uşa strigându-i. Niciun răspuns. Am intrat ca o nebună în camera lor. Paturi goale. Am coborât scara câte patru trepte odată şi am ajuns cu răsuflarea tăiată în bucătărie.

— Ce-ai păţit, mami?

Cei trei copii ai mei stăteau la masă, cu ciocolata caldă sub nas, în faţa unui coş cu croasanţi şi gogoşi.

— Ştii ce-am făcut, mami? Am fost la brutărie cu Tristan! au continuat fără să îmi lase timp să zic ceva.

— Bună dimineaţa, Vera! mi-a spus Tristan.

Umerii mi-au căzut şi mi-am trecut mâna prin părul ciufulit.

— Bună dimineaţa! am şoptit.

S-a apropiat de mine, cu o expresie uşor întristată.

— I-am auzit când s-au trezit, am urcat şi, pentru că nu era niciun semn de viaţă din partea ta, mi-am permis să-ţi închid uşa camerei ca să te las să dormi. Şi mi-am zis că le-ar face plăcere un astfel de meniu la micul dejun. Sper că nu este nicio problemă.

— Nu… dar nu mă aşteptam să dorm până atât de târziu.

— Probabil aveai nevoie. Îţi torn o cafea?

— Mulţumesc mult pentru tot!

M-am aşezat pe un taburet lângă copii. M-am

dezmeticit în mai puţin de treizeci de secunde, căci Violette, căţărându-se pe genunchii mei, a tras de bluza de la pijama care s-a lărgit peste măsură; m-am pomenit cu sânii aproape goi! Mi-am aranjat ţinuta cu viteza luminii. Cu obrajii în flăcări la gândul la ce ar fi putut să zărească Tristan, mi-am luat ceaşca fără să-i arunc nicio privire. El s-a aşezat pe acelaşi loc ca în ajun, rezemat de chiuvetă, şi a început o nouă discuţie pe teme muzicale cu Joachim. Muşcând dintr-un croasant, am vorbit cu Ernest şi cu Violette. Apoi a sunat mobilul lui Tristan; când a văzut numele apelantului, a zâmbit înainte să răspundă. Ceva mai puternic decât mine m-a făcut să ciulesc urechea.

— Luăm micul dejun, i-a spus persoanei de la celălalt capăt şi a izbucnit în râs. Da, ţi-o dau.

Mi-a întins telefonul.

— E Yanis, tocmai te-a sunat.

— Oh, mi-am lăsat telefonul în cameră. Alo!

— Ai dormit până târziu?

— Aşa se pare.

— În orice caz, nu regret deloc că ai rămas! Tristan se ocupă bine de voi.

I-am aruncat o privire acestuia, care mă fixa.

— Aşa este. Şi tu, ai dormit bine?

— Am reuşit câteva ore, mi-a fost de ajuns. Sunt pe şantier de azi-dimineaţă de la şapte.

— De ce aşa devreme?

— Am multă treabă.

Copiii şi-au dat seama că tatăl lor era la telefon şi au început să se bată care dintre ei să-i vorbească. Dintr-odată nu mai reuşeam să schimb două vorbe cu el.

— Yanis, ţi-i dau.

Nu am auzit răspunsul, mobilul mi-a fost smuls din mână. Cei trei copii au pălăvrăgit cu el unul după altul, sfârşind prin a spune orice doar ca să pară interesanţi. După un moment, am hotărât să intervin:

— Gata, acum spuneţi-i la revedere lui tati.

Fără chef, Violette mi-a dat telefonul, apoi a coborât de pe genunchii mei şi s-a dus să stea bosumflată. O

jignisem pe mica prinţesă!

— Mă încântă să ştiu că sunt bucuroşi, mi-a spus Yanis. Vezi că aveam dreptate, le face bine să mai rămână câteva zile în plus. Iar ţie îţi permite să dormi.

— Da…

În fundal se auzea un vacarm îngrozitor.

— Trebuie să închid. Am oftat.

— Deja?

— Am o întâlnire foarte importantă, o să-ţi povestesc când voi şti mai multe. Voiam doar să vă aud înainte. Vorbim diseară. Te sărut, distrează-te bine astăzi.

Închisese deja. Ce-l apucase?

— Vera? E totul bine? m-a întrebat Tristan. Cufundată în gânduri, nu-mi dădusem seama că între timp copiii plecaseră din bucătărie. Nu mai rămăsese decât el.

— Da, da, e bine… îmi fac griji pentru Yanis, asta-i tot.

— De ce?

Am băut o înghiţitură de cafea înainte să-mi aţintesc privirea într-a lui.

— Mi-ai spune dacă ar avea probleme, vreau să zic, probleme serioase pe şantier?

A ridicat din sprâncene, nedumerit.

— Ştiu că nu se potriveşte cu ce-mi spuneai ieri, că nu le amesteci pe cele două, dar am impresia că Yanis îmi ascunde ceva, nu-mi iese asta din cap. Nu este ca de obicei.

— Nu te îngrijora. Yanis munceşte ca un nebun, vrea să reuşească. Are proiectul lui în sfârşit, ceea ce explică faptul că ţi se pare ciudat. Nu s-a mai aflat niciodată în situaţia asta. Ştiu că este greu, dar nu-ţi face griji. Nu poate să-ţi dea toate detaliile.

— Tu, care ştii toate secretele, mă asiguri că nu este nimic grav?

— După cunoştinţele mele, nu putea să meargă mai bine. Chiar îţi faci griji degeaba!

Asta ar fi trebuit să mă liniştească. La urma urmei

aveam de ales?

Joi seară. Peste douăzeci şi patru de ore vom fi acasă cu Yanis. Familia se va reuni, lucrurile vor reintra în normal. Vom putea să vorbim din nou altfel decât pe fugă la telefon, voi vedea în sfârşit cu ochii mei că totul e bine, că nu am de ce să-mi fac griji. Săptămâna viitoare voi relua cursa dintre centrul de activităţi în aer liber şi

I serviciu până la începerea şcolii, ca şi prânzurile mele cu Charlotte. În orice caz, aşa speram. Cum putuserăm să ajungem aici? Să nu mai fim în stare să ne înţelegem, să ne respectăm. Mi-era dor să râd cu ea, să mă confesez ei. Trebuia să fac orice ca să ne găsim un punct comun şi complicitatea noastră să revină. Aveam nevoie s-o aud. M-am dus într-un colţ al grădinii ca să-i telefonez.

— Salut! i-am spus veselă imediat ce a răspuns.

— Da' ştiu că nu te-ai grăbit! Mă întrebam dacă voi avea veşti de la tine!

Cine te împiedica să le afli?

— Ce primire! îmi place! Ştii cum e cu copiii vara… Uite, chiar mă gândeam la tine şi voiam să-ţi propun să vii la noi la masă sâmbătă seară. În plus, e mult timp de când nu l-ai mai văzut pe Yanis.

— E o idee, mi-a răspuns cam fără chef. Când începi munca?

— Luni.

— Ne…

Un pescăruş a trecut ţipând chiar pe deasupra mea şi a acoperit vocea lui Charlotte.

— Iartă-mă, nu te-am auzit. Ce ziceai?

— Aţi plecat în concediu până la urmă?

— Doar câteva zile.

— Ai fi putut să-mi spui! Unde sunteţi?

— Trebuia să plecăm doar în weekend, dar Yanis s-a întors fără noi ca să mai profităm puţin de aerul curat. Mă întorc mâine cu copiii şi cu Tristan.

Rostind numele lui Tristan, mi-am spus că fac o greşeală. Nu m-am înşelat:

— Pot să ştiu ce caută tipul ăla acolo? s-a răstit ea.

Agresivitatea ei era greu de suportat, cu atât mai puţin de înţeles. Am lovit cu piciorul într-o pietricică şi am început să mă plimb de-a lungul şi de-a latul grădinii.

— Ne-a invitat la casa lui de pe coasta normandă ca să avem ocazia să luăm puţin aer, am răspuns detaşată.

— Dacă aveaţi probleme, ar fi trebuit să-mi ceri mie ajutorul şi nu tipului ăstuia apărut de nu se ştie unde!

M-am oprit brusc.

— Ce tot spui? De ce crezi că avem probleme? Yanis e copleşit! Nu te face că nu ştii! m-am enervat, ridicând tonul. Nu înţeleg care e problema!

Nu ăsta e motivul, cu mine nu aţi plecat niciodată în concediu.

— Pe de altă parte, nici nu ţi-a trecut niciodată prin cap până acum! Care-i treaba, Charlotte? Te deranjează că avem şi alţi prieteni în afară de tine?

— Ei bine, da, închipuie-ţi! Sunt geloasă! Am impresia că este mai important pentru voi decât mine!

— Nu vorbi prostii! E simpatic şi nu ne judecă aşa cum fac unii. Nu ai exclusivitate asupra noastră!

— Nu spune vorbe mari, Vera!

— Ajunge! Voiam să ştiu cum îţi mai merge, să vorbim şi nu să ne certăm. Ştii ce-o să fac? O să-l invit la noi la masă sâmbătă, aşa îl vei cunoaşte şi te vei linişti. Şi poate, cine ştie, vei deveni prietena lui.

— Mai degrabă mor! Nici nu mă gândesc să vin dacă el este acolo!

Dar ce-a apucat-o? *O ia razna*, *pe cuvânt*!

— De ce?

— Pentru că n-am nimic de-a face cu acest tip! Nu mă interesează!

— Aşadar, îţi baţi joc de o parte a vieţii noastre! Nu-ţi mai suport reproşurile, lipsa de interes faţă de munca lui Yanis, criticile la tot pasul. Nu te mai recunosc. Ce-i cu tine? Ce-am făcut, la urma urmei?

Am auzit-o oftând adânc.

— Să mâncăm marţi împreună şi o să vorbim.

— Nu! N-o să scapi! Răspunde-mi! Vreau să ştiu ce se

întâmplă!

Un nou oftat.

— Ştii că întotdeauna am ţinut la Yanis, îl ador pe soţul tău, te face fericită, este un tată grozav pentru copiii voştri, dar a rămas şi un adolescent. Să nu spui că nu-i aşa!

— Nu te băga! Şi-apoi, sincer, venind din partea ta e ca şi cum ar râde ciob de oală spartă!

— Până acum asta mă făcea mai degrabă să râd, a continuat ea fără să se sinchisească de remarca mea. Atitudinea lui şi faptul că sunteţi cam visători nu aveau consecinţe. Astăzi lucrurile s-au schimbat. A acţionat ca un puşti capricios demisionând şi te trage şi pe tine după el. Iar tu nu vezi nimic! mai rău, îi ţii isonul!

— Taci! am ţipat. Cum poţi să spui asemenea lucruri despre el?

— Voiai să ştii ce-i cu mine, aşa că o să afli şi o să m-asculţi până la capăt. Îţi susţii soţul, e normal, dar susţinerea are limitele ei când se transformă în iresponsabilitate. O să vă bage într-un mare rahat! Mi-a spus fratele tău. Ştii cu adevărat ce-i cu şantierul lui? Şi ce să vezi, astăzi aflu că v-a lăsat, pe copii şi pe tine, cu un tip pe care abia îl cunoaşteţi! E complet nebun. Nu vreau să te văd prăbuşindu-te. Ştiu prea bine că, spunându-ţi ce am pe inimă de mai multe săptămâni, am să pierd prietenia ta. Cu atât mai rău, dacă am de ales, prefer asta tăcerii, nu m-aş ierta niciodată dacă nu te-aş preveni.

Am închis ochii şi am respirat ca să prind puteri; niciodată n-aş fi crezut că se putea întâmpla aşa ceva.

— Am să-ţi spun un lucru, Charlotte. Ai dreptate într-o privinţă. Ai pierdut prietenia mea. La revedere!

Am închis şi am strâns cu toată puterea mobilul în mână, încercând să-mi stăpânesc tremurul care mă scutura. Lacrimi mari mi-au curs pe obraji. Eram disperat de singură, eu şi Yanis eram disperat de singuri.

— Vera? l-am auzit pe Tristan în spatele meu.

Nici de data asta nu-l auzisem venind. Cum putea să fie atât de silenţios? Bine că era acolo. M-am ridicat şi m-

am şters iute pe obraji, neîndrăznind să-l privesc în faţă.

— Unde sunt copiii? l-am întrebat cu voce nesigură.

— Nu-ţi face griji. Mănâncă în bucătărie. Mi-am permis să îi duc departe de grădină.

— Mulţumesc. Mă duc la ei.

Cu capul plecat, am trecut pe lângă el şi am alergat să fiu lângă micuţii mei. Locul meu era lângă ei, şi nu încercând să salvez o prietenie stricată, pierdută, trecută.

— Ai plâns, mami? m-a întrebat Joachim îngrijorat, când m-a văzut venind.

— Nu, mi-a intrat praf în ochi, am minţit ocolindu-i privirea.

— Mami, m-a strigat din nou, cu vocea mai îngrijorată.

M-am aşezat lângă el la masă, i-am trecut mâna peste fruntea bronzată şi prin păr şi i-am adresat un zâmbet pe care îl speram blând şi liniştitor.

— Nu te îngrijora, Jojo al meu. Sunt lucruri de-ale oamenilor mari.

S-a ridicat şi şi-a lipit gura de urechea mea.

— N-o s-o mai vedem pe Charlotte, a şoptit. Ca şi pe Luc…

— E complicat, i-am răspuns. Hai, termină de mâncat.

M-a cuprins cu braţele, ca şi cum el ar fi fost adultul care consolează un copil.

— Nu contează, mami, rămânem toţi cinci.

M-am străduit să nu plâng. El s-a aşezat la loc. Joachim crescuse în timpul vacanţei, aşa se întâmpla în fiecare an, dar acum câştigase în maturitate, refuzam să mă gândesc dacă şi în gravitate.

— Ce-aţi zice de o îngheţată la desert? le-am propus mai veselă.

Zâmbetele lor erau antidepresivul meu. S-a auzit un concert de da-uri. Le-am pregătit câte o cupă, toţi trei mă înconjurau ca nişte puişori care aşteaptă hrana adusă în cioc de mama lor. După ce nu a mai rămas niciun pic de îngheţată, m-au ajutat să strâng fără să cârtească, cei mici

împinşi de la spate de fratele mai mare, care simţea că mama lui avea nevoie de asta. Când bucătăria a strălucit de curăţenie, i-am poftit să mă urmeze în camera mea de la etaj şi să se aşeze toţi trei pe pat. îi aştepta un cadou; tableta fusese ascunsă în fundul valizei pentru o cură mică de dezintoxicare; păreau să fi uitat până şi de existenţa ei. Când au văzut-o apărând, ochii le-au sclipit.

— Uite, v-o dau, dar vă descurcaţi, fără certuri, fără ţipete. Nu mă faceţi să regret, de acord?

— Promitem, mami!

— Să fiţi cuminţi, pe curând!

În living, Tristan stătea pe o canapea, cu o carte în mână. Pe măsuţă era o tavă cu două pahare de vin.

— Serveşte-te, mi-a spus fără să-şi ridice ochii din carte.

Nu am ezitat nici două secunde: îmi trebuia un întăritor. Mi-am scos încălţările şi m-am aşezat pe bancheta de la fereastră întinzându-mi picioarele. Mi-am băut vinul cu înghiţituri mici, privind marea. Soarele va dispărea complet în curând.

— Tristan! l-am strigat după minute lungi de tăcere.

— Da.

Am întors faţa spre el şi i-am întâlnit privirea curioasă aţintită asupra mea.

— Ai să regreţi până la urmă că ne-ai invitat.

— Nu cred.

— Eşti drăguţ, dar sincer, la modul brutal! i-am spus râzând, chiar dacă inima nu-mi râdea.

— Tu şi Yanis faceţi faţă unor probleme pe care le-am întâlnit şi eu. Iar copiii voştri sunt cu adevărat adorabili, aşa că nu te îngrijora.

Paharul meu era deja gol. Probabil şi-a dat seama pentru că s-a ridicat, a dispărut în bucătărie câteva clipe şi s-a întors cu o sticlă. A venit la mine şi m-a servit.

— Mulţumesc, am şoptit.

A profitat ca să-l umple şi pe-al lui, după care şi-a reluat locul pe canapea. Am privit lichidul, l-am mirosit înainte să beau o înghiţitură.

— Dacă nu ai fi aici, nu am avea alţi prieteni, am fi singuri, Yanis şi cu mine. N-ar trebui să-ţi spun asta, poate ai să te sperii şi ai să dispari şi tu peste noapte, am încheiat râzând.

— Nu conta prea mult pe asta, mi-a răspuns cu un zâmbet amuzat. Nu este genul meu. Acum serios, am auzit frânturi din discuţia ta. E totul în regulă? Era prietena ta Charlotte?

— Chiar ea. S-a aliat cu fratele meu… Mi-a spus nişte grozăvii despre Yanis, nu l-a luat niciodată în serios, ai zice că mereu l-a văzut ca pe un superficial, un ţicnit în care, de fapt, n-a avut niciodată încredere.

S-a aşezat mai confortabil pe canapea şi a băut puţin vin. Era prima oară când îl vedeam adoptând o postură nonşalantă, nu lipsită de eleganţă, de altfel. Era atât de uşor să mă confesez lui, era întotdeauna interesat, implicat, ca şi cum ceea ce-i povesteam era cel mai important lucru din lume. Şi-a pironit ochii negri într-ai mei.

— Poate că Charlotte este o femeie care se opune schimbărilor, vă vede evoluând, având noi perspective, reuşind… Asta pe unii îi sperie. Lasă timpul să lucreze, se va linişti. La fel şi cu fratele tău, când va vedea ce a izbutit Yanis să facă, se va simţi vinovat. Nu uita că l-am cunoscut, mi-a dat impresia unui om inteligent. Într-o zi va deschide ochii şi va vedea valoarea a ceea ce a pierdut.

— Mulţumesc că încerci să-mi ridici moralul, dar nu prea cred. Mi-am dat seama că e invidios, iar Charlotte e la fel! Imaginează-ţi că mi-a făcut o criză de gelozie pentru că petrecem câteva zile cu tine. A refuzat chiar să vă fac cunoştinţă! Nu înţeleg ce-i cu ea…

— Păcat, îmi pare rău, mi-ar fi făcut plăcere s-o cunosc… Dar, Vera, tu nu ai nimic să-ţi reproşezi, ai încercat să aranjezi lucrurile, să le faci loc în noua voastră viaţă.

Şi-a terminat paharul fără să mă scape din ochi; cu toate acestea îl simţeam departe, căzut pe gânduri. Nu mai întâlnisem niciodată un bărbat atât de liniştit, atât de

răbdător. Chiar dacă era lipsit de spontaneitate, trebuia să recunosc că Tristan îmi dădea un sentiment de linişte. Cu cât petreceam mai mult timp în compania lui, cu atât înţelegeam mai mult motivele care-l făcuseră pe Yanis să aibă încredere în el. Cât regretam că mă îndoisem de el!

— Îmi dai voie să fiu cinstit cu tine? m-a întrebat după câteva minute de tăcere.

— Bineînţeles! Cred că eşti singurul cinstit cu noi, aşa că te ascult.

A zâmbit.

— Viaţa voastră, orice ai crede, se schimbă, a început cu seriozitate. Yanis se schimbă. Tu te schimbi, Vera. În aceste momente faceţi o alegere, vă îndepărtaţi de persoanele care au contat enorm pentru voi, fiindcă nu vă mai înţelegeţi sau pur şi simplu fiindcă nu mai aveţi aceleaşi interese. Veţi întâlni oameni noi tu şi cu Yanis, mai ales tu. Asta nu schimbă cu nimic afecţiunea pe care o ai pentru vechii prieteni, nici pe a lor faţă de tine.

— Este dureros s-o spun, chiar şi s-o gândesc, dar mă îndoiesc din ce în ce mai mult de afecţiunea lor, în orice caz, în ultima vreme… am impresia că am fost trădată.

— E normal… Totul ar fi fost diferit dacă Luc i-ar fi dat mai multe şanse lui Yanis… dar, ştii, e omeneşte, şi lui i-a fost teamă că i se fură omul de bază… L-a făcut pe Yanis iresponsabil doar ca să-i pună în umbră talentul. O spun fără părtinire, dar câteodată, când ne simţim în pericol, facem orice ca să protejăm ce-am construit.

Am oftat şi m-am uitat din nou pe fereastră; era aproape noapte.

— Vera, pot să-mi permit o ultimă observaţie?

— Spune, te ascult, i-am răspuns, cu zâmbetul pe buze, din nou întoarsă spre el.

— Nu-ţi consuma energia, nici timpul ca să stai supărată pe ei, ţi-ai face rău degeaba. Mai bine profită de ceea ce trăiţi în acest moment şi de oportunităţile care ţi se oferă.

— Aşa am să fac, ai dreptate!

A doua zi, văzând chipurile strălucitoare ale copiilor,

fericiţi de vacanţa lor, fericiţi să-şi întâlnească tatăl peste câteva ore, gata să urce în maşină, mi-am spus încă o dată că Tristan avea dreptate şi că trebuia să profităm de această schimbare care ni se oferea. A ieşit din casă cu o singură geantă de voiaj, ale noastre fiind deja în maşină; îmbrăcase iarăşi ţinuta de om de afaceri sigur pe el, costumul şi cămaşa reveniseră. A încuiat şi a venit la noi.

— Instalaţi-vă, ne-a spus deschizând portbagajul.

Odată instalaţi, copiii păreau dispuşi să fie cuminţi. Măcar de-ar ţine. Am aruncat o ultimă privire spre casă, aproape că începuse să-mi placă austeritatea sa. Acele câteva zile fuseseră un răgaz destul de surprinzător, dar şi destul de agreabil. Ca şi cum şederea în acea clădire care mă îngrozise din primul minut reprezenta o întorsătură inevitabilă. M-am aşezat în acelaşi moment cu Tristan. Am schimbat o privire.

— N-ai uitat nimic? m-a întrebat el.

— Nu, am mai verificat o dată. Dar, sincer, mi-e jenă că nu am făcut un pic de curăţenie în urma noastră, măcar să fi schimbat cearşafurile…

— E în regulă, Vera. Vine mâine menajera.

A pornit motorul, care nu a făcut niciun zgomot. Maşina lui, un break negru cu geamuri fumurii, era un adevărat salon pe roţi. De îndată ce ne-am îndepărtat de casă, i-am trimis un SMS lui Yanis: „Tocmai am plecat, ar trebui să ajungem pe la zece jumate, abia aştept să te văd, mi-am pus rochia de vacanţă”. Voiam să-i plac de îndată ce mă va vedea şi pentru că experimentasem efectul rochiei *pin-up* asupra lui, îmi fusese uşor să aleg ce să îmbrac. Am primit un răspuns câteva minute mai târziu: „Foarte bună alegerea în privinţa rochiei pentru reîntâlnirea noastră… Mă pregătesc să dau o mare lovitură!!! Am să fac totul ca să fiu acasă la sosirea voastră, dar nu sunt sigur”. I-am cerut imediat mai multe explicaţii, dar n-a mai dat niciun semn de viaţă. Începeam să mă obişnuiesc cu asta…

În prima parte a traseului, Ernest şi Violette s-au uitat la un desen animat pe tabletă, iar Joachim, care se aplecase în faţă cât putuse de mult, discuta tot despre

trombon cu Tristan. îi ascultam privind peisajul, strângând telefonul în mână, aşteptând veşti de la Yanis. Apoi, încet-încet, vocile au devenit tot mai slabe în spatele maşinii, pentru a se stinge până la urmă complet. Am aruncat o privire: toţi trei dormeau.

— În sfârşit o să poţi conduce în linişte, i-am şoptit lui Tristan.

— E chiar pasionat, este incredibil. Mi-a spus că Yanis îl ducea în fiecare săptămână la cursuri.

— Da! Nu ştiu cum o să facem când va începe şcoala… Interesul lui pentru trombon şi pentru jazz vine de la Yanis, care l-a pus să asculte de când s-a născut.

— De ce? Nici eu, care sunt sever, n-am făcut asta cu fetele mele.

— A regretat întotdeauna că nu a studiat muzica în copilărie. Dintr-odată, visa ca unul dintre copiii lui să facă muzică. Cum Joachim a fost receptiv imediat şi a vrut să înveţe, îl încurajează. Şi în plus, cred că este ceva doar al lor, între tată şi fiu.

— Joachim mi-a mărturisit în secret că Yanis i-a promis c-o să-i cumpere într-o zi un instrument nou.

— Îşi vede interesul Jojo al nostru, am confirmat râzând. Dar e adevărat…

S-a lăsat din nou tăcerea. În pofida nerăbdării crescânde de a-l revedea pe Yanis, am început să picotesc şi eu. Nişte lumini portocalii pe pleoape m-au făcut să deschid ochii. Spre marea mea surpriză, tocmai trecuserăm de tunelul Saint-Cloud. Am zâmbit descoperind Parisul iluminat în noaptea care se întindea în faţa noastră. M-am îndreptat de spate şi m-am întors spre Tristan, chipul lui era serios.

— Iartă-mă că am aţipit.

Fără să mă privească, a zâmbit.

— Ai fi greşit dacă te-ai fi abţinut. Nu vorbesc în maşină.

— O să-l anunţ pe Yanis că sosim. Nu a răspuns.

— Am să încerc din nou mai târziu, am şoptit.

M-a cuprins ruşinea. Ce putea să facă la ora asta

târzie ca să-l împiedice să-mi răspundă? Ne uitase sau ce? Poate nu auzise pentru că pregătea apartamentul pentru întoarcerea noastră? Şi ce era lovitura aceea despre care îmi vorbise? M-am uitat în spate, copiii nu se mişcau, dormeau duşi.

În mai puţin de douăzeci de minute, Tristan s-a oprit în faţa blocului nostru.

— Am impresia că nu e nimeni acolo, a constatat el privind ferestrele întunecate.

— Într-adevăr, nu ştiu ce îl reţine. Bine, o să-i trezesc pe copii, i-am răspuns cu mâna pe centură, gata deja să sar din maşină.

Nu aşteptam decât un lucru: să urc cât mai repede în apartament ca să constat cu ochii mei că Yanis nu era acolo.

— Stai, mi-a spus el apucându-mă de braţ. Doar nu-ţi închipui că o să te las pe trotuar cu valizele şi copiii?

— O să mă descurc, i-am răspuns evitându-i privirea. Fără să ia în seamă remarca mea, a parcat puţin mai încolo de blocul nostru.

— Rămâi în maşină. Urc bagajele până la apartament şi mă întorc să vă iau.

— Dar…

— Nu, nu spune nimic.

Am luat a nu ştiu câta oară telefonul şi l-am sunat pe Yanis. Mesageria. Nu era cazul să mă enervez, avea cu siguranţă un motiv întemeiat. Când Tristan s-a întors, am coborât din maşină, am deschis portiera din spate şi i-am trezit cât mai blând cu putinţă pe copii.

— Am s-o iau eu pe Violette, iar tu te ocupi de băieţi, asta o să-mi trezească amintiri, a încercat el să glumească.

— Mulţumesc.

Cu ochii pe jumătate închişi, băieţii au coborât din maşină, bombănind. Fiica mea nici măcar nu i-a deschis; încrezătoare, s-a lăsat purtată de Tristan. Ne-am înghesuit cum am putut în lift; Joachim şi Ernest se ţineau pe picioare doar pentru că se rezemau de mine, iar eu pentru că mă sprijineam de Tristan. Bagajele ne aşteptau în faţa

uşii de la intrare.

Apartamentul era cufundat în penumbră; nu am aprins nicio lumina ca să nu-i trezesc şi mai mult pe copii. Era o căldură înăbuşitoare în casa noastră, probabil ferestrele nu fuseseră deschise toată săptămâna, ca şi cum locul ar fi fost părăsit. Nu mă simţeam bine în casa mea, în casa noastră. Mă sufocam. Lipsea Yanis. Dar unde era? Era insuportabilă situaţia. I-am târât pe băieţi până în camera lor, i-am ajutat să se dezbrace şi i-am băgat în pat. L-am găsit pe Tristan pe hol.

— Dă-mi-o, i-am spus întinzând braţele.

— Am s-o duc în patul ei.

— Mulţumesc, vino după mine.

A întins-o cu delicateţe pe pat şi m-a lăsat să mă ocup de ea; i-am scos fusta, sandalele şi am acoperit-o cu cearşaful.

IE

— Tati… unde-i tati? a mormăit Violette.

— O să vină curând. Ai să-l vezi mâine-dimineaţă. Dormi.

— Şi Tristan?

Am privit peste umăr, era în pragul uşii. S-a apropiat de pat.

— Să visezi frumos, prinţesă mică.

Ea a zâmbit cu ochii închişi şi s-a întors pe o parte, strângând în mână jucăria de pluş. Tristan a ieşit din cameră; l-am urmat după ce am lăsat un ultim sărut pe părul fiicei mele. Am închis încetişor uşa şi m-am întors în living, unde luminile fuseseră aprinse şi ferestrele deschise.

— Mulţumesc mult pentru ajutor, am şoptit. A ridicat din umeri.

— E normal, aşa se face între prieteni.

— Vrei să bei ceva, nu ştiu… o cafea, un pahar cu ceva… Se pregătea să-mi răspundă, când uşa de la intrare s-a deschis cu zgomot. Chiar înainte să-l văd, am zâmbit cu gura până la urechi. Yanis a năvălit înăuntru, cu şampania în mână, răsuflarea tăiată, chipul marcat de oboseală,

răvăşit, dar vesel. L-a bătut amical pe umăr pe Tristan care, surprins, s-a clătinat din cauza şocului, apoi a venit spre mine lăsând în trecere sticla. M-a ridicat în braţe şi m-a învârtit, iar poalele rochiei mi s-au rotit în jurul picioarelor.

— Mi-ai lipsit, mi-a spus.

— Ce primire!

— Ca să mă ierţi pentru întârziere, chiar dacă am o scuză bună: tocmai am semnat un nou contract. Asta se sărbătoreşte, nu?

— Serios? E fabulos!

Fără să mă lase jos, m-a sărutat pe gură. În pofida numeroaselor bomboane aromate pe care probabil le înghiţise înainte să vină, respiraţia îl trăda. Cocteil fatal: alcool şi… tutun. Flerul meu nu mă înşelase, începuse deja să sărbătorească. În cele din urmă m-a lăsat jos şi mi-am amintit că nu eram singuri; îmi voi regla conturile cu el mai târziu. Yanis m-a cercetat din cap până-n picioare, fără a uita să se oprească asupra decolteului.

— Chiar am ales foarte bine, mi-a şoptit la ureche, fără să se sinchisească de Tristan.

Iată, avea darul de a se face iertat şi de a mă sili să-mi pierd capul! Când îl vedeam fericit ca acum, nu mă lăsa inima să-i fac o scenă. Atitudinea lui distantă din cursul săptămânii era explicabilă, şi totul căpăta sens: se spetise muncind, voia atât de mult să reuşească, iar eforturile păreau să dea roade. Asta merita câteva sacrificii. O dată în plus mă înşelasem, el muncea ca un nebun, iar eu interpretam totul greşit văzând răul peste tot. S-a îndreptat spre Tristan şi i-a strâns mâna.

— Mă bucur că nu te-am ratat! Bei un păhărel cu noi? La urma urmei, e şi meritul tău!

— Nu, am să vă las să vă bucuraţi de reîntâlnire şi să sărbătoriţi în doi vestea cea bună!

— Nici vorbă să pleci ca un hoţ.

Câteva minute mai târziu, Yanis destupa şampania, care a curs pe jos, dar el nu şi-a făcut griji pentru stricăciuni şi a umplut cele trei cupe. Stăteam în picioare

în jurul blatului central ca să ciocnim şi mi se părea că toţi trei aveam un aer prostesc şi tonul pe care vorbeam suna ciudat de fals. Şampania avea un gust amar, nu prea îmi plăcea şi avea să mi se urce repede la cap. Eram împărţită între bucuria de a-l regăsi pe Yanis şi frustrarea că nu ajunsese la timp ca să ne întâmpine.

— Măcar putem spune că ai profitat de săptămâna ta de burlac fără copii! l-a felicitat Tristan.

— Asta-i clar, i-a răspuns Yanis trecându-şi mâna prin păr. Dar nu o să repetăm figura prea des, totuşi. Mi-au lipsit teribil.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Afacerile îţi merg, ăsta e un lucru bun.

A ridicat din umeri, apoi a arătat spre mine cu un semn din cap.

— Nu ţi-au făcut prea multe neplăceri?

Tristan mi-a adresat o privire complice; i-am zâmbit înainte să mă ghemuiesc în braţele lui Yanis. De ce rămăsesem la kilometri distanţă de el?

— Câtuşi de puţin, ba dimpotrivă. Eu îţi mulţumesc că ţi-ai lăsat familia cu mine, a fost plăcut să văd casa din nou plină de viaţă.

Din felul în care şi-a băut şampania până la fund, mi s-a părut ciudat de stânjenit.

— Acum vă las. Îmi iau fetele mâine-dimineaţă.

Îmi vorbise puţin despre asta, se părea că îi lipseau foarte tare.

— Luni avem o şedinţă de şantier cu tâmplarii, l-a anunţat Yanis. Ar fi bine să vii. În plus, se va discuta despre inaugurare şi, ca proprietar, ai încă un cuvânt de spus.

— Dacă zici tu, am încredere. Contează pe mine, voi fi acolo.

Yanis şi cu mine l-am însoţit.

— Să ajungi cu bine, i-am spus. Să ai un weekend plăcut cu fetele tale, profită de el. Poate le aduci o dată pe la noi, ar fi drăguţ să le cunoaştem.

Mi-a zâmbit, vizibil emoţionat.

— Da. Mi-ar face plăcere, o să organizăm ceva curând.

— Şi… Tristan… mulţumesc încă o dată pentru tot.

Am făcut cei doi paşi care ne despărţeau şi l-am îmbrăţişat cu afecţiune. Mă ataşasem de el, de acum făcea parte din familia noastră. Temerile mele se risipiseră. Şi-a lăsat mâna pe umărul meu.

— Îţi spun din inimă, suntem norocoşi că eşti prietenul nostru, i-am declarat cu sinceritate.

— Eu sunt norocos că l-am întâlnit pe Yanis.

M-am desprins de el şi i-am lăsat locul lui Yanis, care nu a ţinut cont de jena lui Tristan şi l-a strâns în braţe pupându-l pe obraz.

— Mulţumesc, prietene!

Tristan a afişat obişnuitul lui rictus în chip de zâmbet; era marca lui, începuse să-mi placă şi, mai ales, nu încercam să-l descifrez. S-a dat înapoi fără să înceteze să ne privească şi a deschis uşa.

— Ne vedem curând? ne-a întrebat, deodată neliniştit.

Cum putea să-şi închipuie contrariul?

— Sigur că da! i-am răspuns în cor.

Uşa de la intrare s-a închis în urma lui. Yanis şi-a pironit privirea pe mine. Nu ne-am scăpat din ochi în timp ce paşii lui Tristan se îndepărtau. Când pe casa scării a pus stăpânire o tăcere deplină, ne-am aruncat unul asupra celuilalt. Yanis m-a ridicat din nou, de data asta mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. L-am mângâiat pe faţă, pe păr, am încercat să-i scot tricoul, să-i ating pielea. Mâinile lui mi s-au strecurat pe sub rochie, pe coapse. Devorându-ne buzele, ne repetam cât de mult ne-am lipsit unul altuia. Apoi m-a rezemat de perete şi a întrerupt sărutul nostru. Mi-am apropiat faţa de a lui, voiam să mă sărute iar şi iar. Şi-a trecut mâna peste obrazul meu.

— Urcă, vin şi eu imediat. Vreau să-i văd pe copii înainte să mă ocup de tine.

— De acord, i-am răspuns prefăcându-mă bosumflată.

M-a lăsat jos şi a urcat pe scară. Înainte să-mi dea

voie să urc în cuibul nostru, mi-a furat un sărut.

— Grăbeşte-te, i-am spus.

— Vin imediat, m-a asigurat el lovindu-mă uşor cu palma peste fund.

Puţin mai târziu, eram în braţele lui, fără suflu, lipită de el. M-am ridicat şi mi-am lăsat bărbia pe abdomenul lui, iar el mi-a dat după ureche şuviţa rebelă, oftând cu zâmbetul pe buze. Greutatea resimţită în ultimele zile dispăruse; eram din nou împlinită, acum că familia se reunise. Copiii dormeau în paturile lor, în casa noastră, fără teamă de uşa închisă. Yanis şi cu mine tocmai făcuserăm dragoste cu pasiune în patul nostru, în camera noastră de la înălţime.

I

Totul reintrase în normal, chiar dacă nu pierduse timpul cât durase despărţirea noastră. Eram gata să mă las dusă de val, să mă las în voia întâmplărilor şi am hotărât o dată pentru totdeauna să-mi ţin bine ascunse neliniştile.

Am sărit din pat.

— Ce faci? m-a întrebat Yanis ridicându-se.

— Mă duc să aduc şampania!

Înainte să cobor, am deschis fereastra din acoperiş ca să intre aer proaspăt. Ajunsă jos, am luat sticla din frigider. Aveam deja un picior pe prima treaptă a scării când mi-a revenit cu repeziciune în minte cum se întorsese Yanis acasă. M-am oprit şi i-am scotocit prin buzunarele gecii de piele şi am găsit obiectul delictului. M-a aruncat cu cinci ani în urmă. Aceleaşi pachete subţiri de Marlboro roşu. Trebuia să-l conving să nu mai fumeze atât. În fine, înainte de a-i face reproşuri, o să fiu în stare să nu cedez şi eu?

— Ţigara de după, am declarat, întorcându-mă în cameră.

În pofida întunericului, l-am văzut pălind. Am râs şi i-am aruncat în faţă pachetul.

— Bine! Nu face mutra asta! Cum ţi-ai putut închipui că n-o să-mi dau seama mai devreme sau mai târziu?

A început să se agite, stânjenit.

— Iartă-mă… ştiu că nu e bine… dar vezi… cu stresul de la muncă, şantierul…

M-am cuibărit lângă el sub cearşaf şi i-am dat sticla, pe care a luat-o ca s-o pună pe noptieră. M-am strecurat în braţele lui şi i-am trecut distrată mâna peste piept: simţeam tensiunea pe care o emana corpul lui.

— Ei, n-o să fac mare caz! am încercat să-l liniştesc. Chiar dacă este totuşi foarte rău.

— Mda, ştiu. Dar… mi-ai scotocit în geacă?

— Scotocit e prea mult spus. Te deranjează? i-am zis ridicând capul.

— Nu… hm… sigur că nu…

— Yanis, duhneai a tutun de la o poştă când ai venit! Bomboanele nu au rezolvat nimic.

Şi-a trecut mâna prin păr, cu un zâmbet fals încurcat pe buze. Am izbucnit în râs.

— Dar eşti doar un puşti! N-am să te pedepsesc. Când aveai de gând să-mi spui?

— Niciodată.

S-a lungit peste mine şi a început să mă gâdile.

— Ia zi, pot să fumez una în pat?

— În niciun caz! mai bine bea un pahar. M-a sărutat, pe urmă mi-a dat drumul.

— Mă ierţi? Ştiu că sunt cel mai mare idiot. Văzându-l că trece atât de repede de la glumă la tonul cel mai serios, n-am putut să mă îndoiesc de sinceritatea întrebării lui.

— Bineînţeles că te iert, dar data viitoare când mai ai ceva să-mi spui, nu aştepta să descopăr singură adevărul! Bun, n-am adus şampania degeaba! Avem ceva grandios de sărbătorit! Când mă gândesc că ai clienţi noi… Povesteşte-mi! Vreau să ştiu tot!

Mi-a întins sticla, am băut o înghiţitură şi i-am înapoiat-o. Vedeam bine că era încă preocupat din cauza poveştii cu ţigara. Era complet aiurea să fie aşa de supărat pentru atâta lucru! Ai fi zis că-i era frică de mine! Trebuia să-l fac să zâmbească din nou, era obligatoriu.

— Îţi dai seama de ce ţi se întâmplă? A ridicat din

umeri.

— Ai câştigat pariul. Sunt aşa mândră de tine… Este extraordinar ce ai început să faci. Contractele curg, proiectul concept store îţi va aduce cu siguranţă şi altele…

— O, cine ştie… Vom vedea… nimic nu e sigur niciodată.

De ce atâta reţinere? De ce părea cu mintea aiurea? Asta simţeam, deşi destul de vag. Era prezent, fără să fie prezent. Era fericit, dar nu pe deplin.

— Ba nu, este absolut genial! Este cea mai frumoasă dovadă pe care puteai să le-o dai celor care nu credeau în tine. Mulţumesc că ne-ai făcut părtaşi la asta, că ne-ai inclus, pe copii şi pe mine în proiectul tău.

— Cine este cel mai tare?

Mi-a adresat un zâmbet irezistibil. Cu toate acestea, nu-mi era de ajuns; am avut impresia că se prefăcea, iar fricile mele au reapărut. Nu mai era acelaşi, îmi ascundea ceva.

11

Yanis

Tocmai închisesem fără zgomot uşa de la intrare şi mi-am lăsat fruntea pe ea oftând; nu voiam să trezesc pe nimeni. Era unu noaptea şi reuşisem să ajung în apartament fără să am un accident de motocicletă. Ca să nu tulbur apele în casă, îmi jucasem rolul de tată când începuse şcoala. Apoi foarte repede, începusem să fug de ei. Eram la începutul lui octombrie, dura de mai bine de o lună. Încă o seară în care făceam astfel încât să nu-i văd pe Vera şi pe copii. Nu voiam să le întâlnesc privirile şi să mă dau de gol.

După ce m-am descălţat, am intrat şi am aprins doar lumina din bucătărie, era de ajuns. Am deschis fereastra; aerul curat poate că mi-ar fi dat impresia că sunt mai puţin slinos. Mă simţeam murdar, împuţit. M-am agitat de colo-colo prin încăpere; privirea mi se oprea peste tot: pe ghiozdanele copiilor, pe poşeta Verei, pe trombonul strâmb al lui Joachim, pe pernele puse teanc pe canapea, pe fotografiile din vacanţă pe care ea le imprimase cu câteva

zile în urmă, pe jocurile Lego ale băieţilor, pe o diademă de prinţesă… Transpiraţia mi-a curs pe spate, mâinile mi-au tremurat. Toate aceste lucruri mici mă sfidau, îmi aminteau că eram pe punctul să distrug totul. Sticla de whisky de lângă televizor mi-a făcut cu ochiul; un pahar n-o să-mi facă mai rău. Şi-apoi, cine ştie? Poate că voi reuşi în sfârşit să adorm. Ca să mai amân un pic momentul întâlnirii cu ea, am fumat o ultimă ţigară la fereastră. Totuşi, trebuia să mă duc la culcare; Vera avea un soi de radar, era în stare să se trezească fiindcă nu mă simţea lângă ea în pat. Pe de altă parte, n-aş fi fost uşurat dacă ar fi coborât? M-ar fi văzut, m-ar fi întrebat de ce mă port aşa şi i-aş fi mărturisit în sfârşit totul. M-aş fi simţit mult mai liber. Înainte să urc scara, am trecut să-i văd pe copii în camerele lor; toţi trei dormeau liniştiţi. Aş fi dat orice să fiu în locul lor; prostioarele copiilor nu au consecinţe ca tâmpeniile adulţilor. Ajuns în camera noastră, m-am dezbrăcat fără zgomot. Ironia sorţii, de când mă prefăceam întruna, puteam fi foarte discret. M-am dus lângă Vera şi mi-am apropiat faţa de a ei; era senină, respira liniştit. Dumnezeule, ce frumoasă era! Cum puteam să-i fac asta? Ce era cu mine de o trădam în felul acesta? Cum era posibil ca ea să nu-şi dea seama de nimic? Avea atâta încredere în mine încât nu vedea răul pe care mă pregăteam să-l fac ei şi copiilor? M-am strecurat în cele din urmă în aşternuturi, rămânând pe partea mea. Să stau cât mai departe de ea cu putinţă. Numai că s-a declanşat afurisitul ei de radar:

— Yanis? a mormăit. Te-ai întors?

S-a lipit de spatele meu, trecându-mi braţul în jurul taliei. Nu meritam să mă atingă.

— E în regulă? Eşti mulţumit de cum ţi-a fost ziua?

Am strâns pumnii când m-a sărutat delicat pe spate şi m-a mângâiat pe piept cu insistenţă. M-am forţat s-o resping cu delicateţe.

— Foarte.

A oftat şi s-a întors pe partea ei.

— Ce bine! Culcă-te repede, cred că eşti frânt.

— În două minute am să dorm dus.

A adormit imediat la loc. Minciunile mele ţinuseră încă o dată; ea mă credea la garsonieră punând la punct planurile pentru viitoarele contracte ca să recuperez întârzierea pe care o avusesem peste zi, ocupat fiind să supraveghez finisajele la concept store. Realitatea era cu totul alta: eram într-adevăr la garsonieră, dar ca să trag la măsea, să încerc să uit în ce fundătură mă aflam, fără să avansez câtuşi de puţin. În pofida faptului că beam metodic, rămâneam lucid; mă îndreptam direct spre catastrofă. O păcăleam, dar nu pentru mult timp. Finalizarea proiectului legat de concept store îmi oferea scuza perfectă ca să fug de apartament, de ea şi de copii. Dar n-avea să dureze. Într-o săptămână, inaugurarea va avea loc. Atunci, era sigur; în seara aceea voi fi în văzul tuturor, şampania va curge în valuri, vor veni să mă vadă, mă vor lăuda, voi fi înconjurat de oameni, cum îmi promiseseră patronii concept store-ului, care intenţionau să mă prezinte lumii. Voi face frumos, voi face spectacol; pe scurt, tot ce se aştepta din partea mea. Cu riscul să fiu demascat. Cine va fi acolo? Cine se va deplasa ca să mă confrunte? La barul-restaurant de la parter, unde va avea loc evenimentul, toată lumea va vedea tejgheaua din zinc acaju de doisprezece metri pe care o desenasem sau palmierul care ţâşnea din mijlocul clădirii până la vitraliul din alaun care înlocuise acoperişul în totalitate. Spre marea mea fericire, clienţii mei aveau nebunia grandorii, răspunsesem aşteptărilor lor, şi asta din prima zi. Motiv pentru care semnaseră contractul de închiriere cu Tristan. În ultimele trei luni, se extaziau la fiecare vizită, cereau tot mai mult. Iar eu, ca ultimul prost, aruncam idee după idee, dând asigurări că nimic nu punea probleme, că totul era fezabil. Epatam, făceam pe grozavul… Dacă aş fi ştiut… îi făceam fericiţi, datorită mie vor reuşi, îmi repetau fără încetare. Eram incapabil să mă mulţumesc cu calitatea materialelor; imediat ce constatam că nu erau de lux, le schimbam, comandând altele mai bune. Dacă un meşter îmi propunea din mers o ameliorare garantând o lucrare şi

mai minuţioasă cu o sporire de salariu, eu spuneam: „S-a făcut”. Şi mai erau cei fără prea multe scrupule, care făcuseră o treabă de mântuială, cei pe care nu avusesem timp să-i supraveghez pentru că alergam peste tot, pentru că şantierul era uriaş şi singur nu puteam să gestionez totul. De mai multe ori trebuise să găsesc firme capabile să facă treaba la timp. Evident, asta costă mai mult. Depăşisem bugetul, banii dispăreau cu viteza luminii, fără să înţeleg cum. Succesul şantierului mă proteja, ascundea realitatea urâtă în care mă scăldam. Unii mă ghiciseră… Mă străduiam să mă port ca de obicei, să fiu acel Yanis pe care îl ştia toată lumea… Mă schimbasem totuşi mult… Devenisem regele combinaţiilor dubioase ca să evit să ajungă ceva la urechile Verei. Dimineaţa, imediat ce se întorcea cu spatele, debranşam telefonul fix din apartament, evitând astfel să găsească seara vreun mesaj pe robot. Telefonul meu era plin de apeluri ratate de la călăii mei, nici măcar nu le mai număram. O dată pe săptămână, după mai multe beri, îmi găseam curajul să le răspund şi să fac faţă. Ca să întârzii cât mai mult posibil momentul în care Tristan va fi pus la curent, inventam minciuni. Nu îndrăzneam să-mi închipui ce se va întâmpla când va descoperi adevărul. Cum puteam să-l trădez până-ntr-atât? Pe el, care îmi oferise totul pe tavă: prietenia lui necondiţionată, încrederea absolută. În fiecare noapte, priveam cum se scurg orele, storcându-mi creierii de tâmpit ca să găsesc soluţii; trebuia să-mi revin.

— Yanis! Yanis! Eşti cu noi?

Am ridicat capul. Privirea mea, cu siguranţă sticloasă şi injectată, a dat peste o Vera cu ochii larg deschişi, care în mod vizibil se întreba ce-i cu mine. Insomniile şi mahmurelile succesive începeau să se facă simţite cu adevărat.

— Poftim? am mormăit.

— Ai dormit azi-noapte sau ce?

— Mda… Ce voiai să-mi spui?

— N-ai uitat că diseară vine Tristan la cină?

— Sigur că nu! i-am răspuns, deşi uitasem complet. *Rahat*! Iar să mă prefac. Nu-mi lăsau niciun răgaz. Ea a încruntat din sprâncene, eu i-am zâmbit cum am putut.

— Mi-a fost teamă o clipă, a oftat. Cumperi tu vinul când te întorci de la muncă? Nu te deranjează?

Am rezerve în garsonieră.

— Da, da, mă ocup eu. Mai ai nevoie şi de altceva?

— Nu uita să-ţi iei costumul pentru inaugurare, s-a întors de la retuşat ieri.

Am înghiţit în sec la ideea că va trebui să mă folosesc de tot talentul meu de actor ca să nu mă trădez. Pentru că, mai presus de toate, trebuia să întreţin legenda; când Vera îmi sugerase să investesc într-un costum nou în vederea inaugurării ca să fiu la înălţimea evenimentului şi a clienţilor mei, nu găsisem nimic ca să mă eschivez. Ca să nu-i trezesc bănuieli Verei, alesesem unul dintre cele mai scumpe – fără să uit pantofii – şi mai ales noua rochie de prinţesă pe care i-o oferisem ei pentru aceeaşi ocazie. Iar eu continuam să mă afund tot mai mult.

— Aşa am să fac.

Am bătut din palme ridicându-mă şi mimând veselia.

— Copii, sunteţi gata?

Să-i las la şcoală dimineaţa şi să-l însoţesc pe Joachim la cursul de trombon erau ultimele lucruri pe care le făceam încă pentru familie. După întoarcerea din concediu, Vera nu-mi cerea aproape nimic altceva; hotărâse să se ocupe ea de treburile casei fără să se plângă, ca să mă scutească de tot. Iar eu o minţeam tot mai mult. Ca în fiecare dimineaţă, ne-a însoţit până la uşă, i-a sărutat pe copii, apoi s-a întors spre mine. M-a mângâiat pe obraz, zâmbindu-mi tandru.

A.

— Încearcă totuşi să nu întârzii prea mult diseară. Chiar arăţi destul de rău…

— Promit, fac ce pot.

Am sărutat-o în fugă pe buze şi i-am împins pe copii spre lift.

M-am străduit să-mi ţin promisiunea. Am deschis uşa

apartamentului la opt şi jumătate, cu o cutie cu sticle de vin sub braţ. Abia am pus piciorul în apartament că am auzit râsetele Verei şi ale lui Tristan. Rezervele Verei faţă de el mă deranjaseră, mai ales că nu înţelegeam cum putea să nu cedeze în faţa farmecului lui, a felului său de a vorbi. Vacanţa topise complet gheaţa dintre ei, asta era sigur. După ce ne certaserăm cu Luc şi Charlotte, ne treziserăm singuri, mai ales Vera. Nu din vina mea. Aşa că, să găsească un prieten atent şi binevoitor în Tristan nu putea decât să mă liniştească, cel puţin pentru moment.

Mâinile au început să-mi tremure. Am oftat adânc. Apoi mi-am făcut intrarea.

— Hei! Aţi fi putut să mă aşteptaţi să ciocnim împreună! Chipul Verei s-a luminat de un zâmbet larg şi a venit spre mine cu mersul ei săltat. M-a mângâiat pe obraz, ca de dimineaţă.

— Mulţumesc că ai venit devreme.

I

M-a sărutat.

— Aveam nevoie de asta, i-am şoptit.

Am lăsat jos cutia cu sticle de vin. Tristan a venit lângă mine, privind pe furiş spre cutie. După vacanţă, era în plină formă, mereu zâmbitor, entuziast, deschis.

— Ei bine, ia spune, a zis. Ceva de sărbătorit?

— Victoria.

Şi-a pironit privirea într-a mea. Siguranţa lui m-a speriat deodată.

— Eşti în linia întâi. Poţi să fii mândru de tine.

Vera a venit la spatele meu, mi-a cuprins talia cu braţele şi, ridicându-se pe călcâie, a reuşit să-şi pună bărbia pe umărul meu. Eram prins între ei doi, cei doi oameni pe care îi înşelam. Am întors uşor faţa spre Vera, care era gata să râdă.

— Când mă gândesc că încă n-am văzut ce înseamnă asta! i-a spus ea lui Tristan. Sunt geloasă!

— Ştii, nu mai am dreptul să pun piciorul acolo de aproape trei săptămâni, i-a răspuns el.

— Suntem în aceeaşi barcă!

— Numai pentru că sunteţi nişte invitaţi foarte speciali la inaugurare. Bun, mă duc să-i văd pe copii.

— Păi…

— Stai liniştită, o să fiu atent să nu-i agit înainte de culcare.

După cină, a urmat digestivul, adică o doză serioasă de whisky pentru mine. Înainte să mă aşez pe canapea lângă Vera, am deschis ferestrele pentru ca în sfârşit să trag un fum. Am întâlnit privirea invidioasă a soţiei mele. Ştiam că era greu pentru ea, dar nu eram în stare să renunţ din nou. Singurul lucru pe care îl făceam era ca acasă să mă abţin cât puteam.

— Voiam să vă întreb ceva pe amândoi… ne-a spus Tristan pe un ton grav. Cred că vă priveşte atât pe unul, cât şi pe celălalt.

— Te ascultăm, i-a răspuns Vera.

— Yanis, ai de gând să-l inviţi pe Luc la inaugurare? Am luat o înghiţitură zdravănă de whisky, apoi am tras din ţigară. De câteva zile lucrul ăsta îmi revenea în minte fără încetare. Tristan ştia să spună lucrurilor pe nume şi să-mi deschidă ochii în faţa realităţii. Ceea ce-mi plăcea era că Vera avea mereu legătură cu aceste discuţii, înţelesese că nu vom merge înainte unul fără celălalt, mai ales în această privinţă. Asta păstra o urmă de adevăr…

— Încă nu am luat o hotărâre.

Vera mi-a prins mâna într-a ei; am privit-o. Tristeţea şi neliniştea ei mi-au făcut rău.

— Nu ştiam că te gândiseşi la asta, a şoptit ea.

— Am preferat să nu-ţi spun nimic până când nu sunt sigur de mine. Dar sincer mă îndoiesc că vine.

— Nu crezi că resentimentele lui vor ceda în faţa curiozităţii? a continuat Tristan.

M-am ridicat şi m-am dus la fereastră.

— Nu ştiu ce să fac… nu e încă un pic cam devreme? I-am aruncat o privire Verei.

— Tu hotărăşti, n-am să-ţi forţez mâna. Sunt destul de speriată la ideea de a-l revedea, a spus ea.

M-am întors spre Tristan.

— Tu ce părere ai?

Şi-a terminat paharul, s-a ridicat, cu mâinile în buzunare şi a început să umble prin living, încet, cu un aer calm. Eram atât de epuizat, încât atitudinea lui calmă mă hipnotiza. Era bine că încă puteam conta pe judecata lui limpede.

— Yanis, în seara aceea va fi momentul tău de glorie, a spus într-un târziu. Ce rişti dacă-l inviţi? După părerea mea, nu cine ştie ce. Mai degrabă ai doar de câştigat.

— Ce vrei să spui?

A făcut cei câţiva paşi care ne despărţeau.

— Dacă îl inviţi, dovedeşti că ai şters trecutul cu buretele. Este o mână întinsă. Gândeşte-te puţin… într-o bună zi, ai să dai peste el din întâmplare sau vă veţi trezi concurenţi într-o licitaţie. Ai tot interesul ca în momentul acela lucrurile să fie lămurite, cel puţin să fiţi în termeni buni, fără să-ţi vină să-l iei la bătaie.

Şi-a însoţit ultima frază cu unul dintre zâmbetele lui *i i* ucigătoare. Mă cunoştea prea bine. Am râs.

— Arată-i că eşti pe picioarele tale, că-ţi asumi deciziile, noul tău statut şi că nu-i porţi ranchiună. Aşa stau lucrurile, am dreptate?

— Bineînţeles că da.

— Chiar dacă e normal să ai o reţinere să te afli din nou faţă în faţă cu el, nu uita că astăzi tu eşti şeful! E ceva care te sperie?

O, da… că toată lumea o să-mi cadă în cap în seara aceea.

— Ce să mă sperie? i-am răspuns, ridicând din umeri.

— Atunci, hai, invită-l. Nu vei avea niciun regret. Mă rog, asta-i doar părerea mea, nu mă priveşte. Dar, dacă aş fi în locul tău, asta aş face.

Totul părea atât de simplu cu el.

Săptămâna a trecut fără să am timp să dau înapoi. Cu atât mai puţin să găsesc o soluţie. Şi iată-ne în ziua respectivă. Afurisita de zi de care mă temeam încă din urmă cu două luni. Astăzi era iadul meu personal, moartea sub o furtună de aplauze şi valuri de şampanie. La sfârşitul

dimineţii, într-o stare de letargie – prima bere, dintr-o lungă serie, o băusem începând cu ora zece – şi după ce vomitasem deja de mai multe ori, am intrat în concept store. Zgomotul a avut efectul unei lovituri de ciocan în cap. În jurul meu era un furnicar, un balet neîncetat de oameni mişcându-se în toate părţile, ciocnindu-se, certându-se. Angajaţii terminau aşezarea mărfii printre ultimii meşteri. Stativele cu haine se deplasau pe lângă rezervoarele cu vopsea. Aşa era mereu, ultima tuşă va fi dată la sosirea primilor invitaţi. Făcea parte din joc, ar fi fost lipsit de farmec dacă totul s-ar fi sfârşit mai înainte. În faţa ascensorului de serviciu care deservea cele trei etaje era înghesuială. Specialiştii de la raionul de decoraţiuni ştergeau praful cu ajutorul unei cârpe preţioase de pe obiecte unele mai bizare decât altele, în timp ce un zugrav spăla pardoseala cu multă apă. Fetele – vânzătoare filiforme – se uitau cu dispreţ la cei în salopete de lucru, chiar dacă unele îşi vor încheia totuşi seara în patul unora dintre ei. Probele de microfon dirijate din spatele barului erau întrerupte de vacarmul maşinilor de găurit, se auzeau voci răstite la stânga, la dreapta. Baxurile de bere Kronenbourg stăteau lângă sticlele de şampanie Moet & Chandon. Ciocnirea culturilor. Ciocnirea mediilor. Iar eu eram ameţit, umblam prin mijlocul a toate astea, incognito sau aproape. Incognito pentru personalul concept store-ului, care nu va descoperi identitatea mea decât seara. Cvasinecunoscut pentru meşterii aflaţi încă la locurile lor, care mă fulgerau din priviri, ameninţându-mă foarte clar că vor trece la lucruri serioase. Fără să încerc să mă apăr sau să răspund prin aceeaşi agresivitate, m-am îndreptat spre scara centrală. Blestemata de scară care înghiţise mii de euro, scara aceasta de tip industrial din metal negru care se înfăşură în jurul unui trunchi de palmier. Urcând treptele, am lăsat să-mi alunece mâna pe balustrada rece. M-am agăţat de ea, doar asta îmi mai rămânea. Ajuns în vârf, m-am rezemat de balustradă. De acolo vederea ansamblului clădirii era magnifică. Dacă n-aş fi făcut prostii, aş fi putut să savurez ceea ce fusesem capabil să

fac: să conduc, să construiesc. Mi-aş fi spus că am un viitor, că voi putea să realizez visurile Verei şi ale copiilor. În loc să intru în concept store ca un zombi care se strecoară lipit de pereţi, aş fi intrat ca un stăpân. Aş fi strâns mâini, aş fi dat palme prieteneşti pe umeri, aş fi ciocnit cu ultimii meşteri. Ei mi-ar fi spus să fac un semn când voi avea nevoie, pentru că lor le place să muncească pentru mine.

— Aş fi făcut pe marele prinţ rezervând o cameră de hotel într-un palat ca să petrec acolo noaptea cu Vera. La prânz, l-aş fi invitat pe Tristan la un restaurant faimos ca să-i mulţumesc, l-aş fi eliberat de angajamentul lui faţă de bancă. Am simţit un gust amar; am înghiţit repede. Patronii mei mă reperaseră în ascunzătoare şi mă chemau propunându-mi să luăm masa împreună.

Ora 19: 00. Deja. Eram tot închis în baia de la noi de-acasă. M-am stropit pe faţă cu apă rece, iar vomitasem – resturile prânzului şi ce băusem după-amiază în garsonieră. Eram sigur că Vera nu înţelesese nimic, ea era deja gata şi dădea recomandări babysitterului. În pantalonii de la costum şi bustul gol, m-am sprijinit de marginea chiuvetei şi mi-am cercetat chipul; ochii albaştri ieşiţi din orbite, chipul slăbit, mai degrabă măsliniu decât mat. Am strâns pumnii şi venele de pe braţ mi-au ieşit în evidenţă. Va trebui să mă descurc în următoarele ore, să nu mă dau de gol şi să fac pe tipul sigur pe el, care reuşeşte ce-şi propune. Când de fapt nu voiam decât un lucru: să mă ascund într-un colţ şi să plâng ca un copil. Am auzit-o pe Vera strigându-mă ca de departe, era timpul să ies din ascunzătoare. Pe patul nostru, am găsit cămaşa albă pe care mi-o călcase, cravata neagră şi haina. Cinci minute mai târziu, am coborât scara, uimit că nu aud niciun zgomot; asta m-a distras de la gândurile mele. Dar nu pentru mult timp.

— Surpriză! au strigat copiii şi Vera.

Au desfăcut în faţa mea o pancartă uriaşă din hârtie pe care erau o mulţime de desene, unele mai colorate decât altele: „Bravo, tari!”, „Eşti cel mai bun!” şi un „Voi

auzi mereu muzica noastră în gând”.

— Tati! Tati!

Eram incapabil să reacţionez. *Aş vrea să fiu mort*.

— Yanis! Cucu! Nu spui nimic?

Am ridicat ochii speriaţi către ei patru. Vera era derutată de reacţia mea, simţeam, iar copiii la fel.

— E minunat, am reuşit să articulez. Am tuşit ca să-mi revin.

— Mulţumesc! Este cel mai frumos cadou care mi s-a făcut vreodată.

— Ne-am gândit că ai putea s-o pui în garsonieră, mi-a spus timid Vera.

Asta îmi va aminti că sunt doar un rahat

— Minunată idee! O pun de mâine. Veniţi încoace! Mi-am deschis braţele; copiii s-au aruncat pe mine, în jurul picioarelor, Vera s-a lipit de ei, i-am strâns cu putere ca să mă împiedic să urlu.

— Nu credeam că o să te emoţioneze atât de mult, a şoptit.

Am închis ochii cu putere, sărutându-i părul în care îşi prinsese un trandafir roşu; mirosea bine. A ridicat faţa spre mine şi mi-a zâmbit. Era strălucitoare, absolut magnifică, iar asta îmi sfâşia inima. Nu meritam nimic din toate acestea.

— Ar cam fi timpul să plecăm. Parcă vrei cu dinadins să întârzii!

Nerăbdarea şi entuziasmul ei ar fi trebuit să mă umple de fericire, să mă facă să mă simt mândru, dar erau ca un pumnal înfipt în inimă.

— Beau un păhărel şi mergem. A râs uşor.

— Nu cumva eşti stresat? Mi-am aţintit ochii într-ai ei.

— O să fiu cinstit cu tine. Sunt un ghem de nervi, o să fie plin de lume… Mi-e frică…

— De când e asta o problemă pentru tine? Tu adori lucrurile astea! Totul va fi bine!

— Ai dreptate.

M-am desprins de ei, i-am îmbrăţişat pe copii şi m-am

dus să-mi iau doza fără de care nu aş fi rezistat.

Când am ajuns, a trebuit să dăm din coate ca să străbatem mulţimea. Destul de impresionantă. Clienţii mei care veneau din lumea localurilor de noapte îşi mobilizaseră toată reţeaua pentru lansarea concept store-ului. Imediat ce am reuşit să-i găsesc, le-am prezentat-o pe Vera. Studiind-o din cap până-n picioare, fără nicio discreţie sau jenă, nu s-au zgârcit cu elogiile la adresa mea. I-am pus o mână posesivă pe talie bând primul pahar. Vâra făcea conversaţie, chiar dacă era stăpânită de curiozitate şi arunca priviri discrete în jurul nostru.

— Lipsim două minute, le-am spus, făcându-le cu ochiul.

Au râs şi m-au pus să promit că ne vom întoarce repede.

— Vino să faci un tur, i-am şoptit Verei la ureche.

— Pot să aştept, ai obligaţii. Toată lumea te vrea.

— Tu eşti prioritatea mea.

Am mai luat două cupe de pe tava unui ospătar care trecea pe-acolo. Apoi i-am arătat ansamblul concept store-ului, aprovizionându-mă în acelaşi timp cât mai discret posibil cu şampanie. Preţ de o clipă m-am lăsat ameţit de alcool, dar şi de reacţia ei, voind încă să cred sau mai degrabă să mă agăţ de iluzia că totul era perfect, aşa cum visasem. Vera rămăsese fără glas, privind în toate părţile, uluită de rezultat, începea fraze pe care nu le încheia. Nu era nevoie să vorbească; mândria i se citea pe faţă. Într-un anume sens, câştigasem pariul: soţul ei o lăsase cu gura căscată. Dar pentru cât timp încă? Prăbuşirea va fi şi mai cruntă. Se lipea de mine, se agăţa de mâna mea, mă săruta pe gât. Mă mândream cu soţia mea la braţ, toată lumea se uita la ea. Nimeni în afară de ea nu ar fi îndrăznit să poarte acea rochie neagră à la

Esmeralda şi să arboreze cu mândrie un trandafir roşu în păr. Degaja o senzualitate de care nu era conştientă. Şi nu avea ochi decât pentru mine. Iubirea ei fusese motorul reuşitei, dar şi al eşecului meu. Eram dezgustat că mă joc cu ea astfel, că profit în aşa măsură de

ceea ce-mi dăruia în clipa aceea. Ca şi cum aş fi înmagazinat cât mai mult din ea, din pielea ei, din parfumul ei, din ochii ei, ca să-mi amintesc în ziua când totul îmi va exploda în faţă. Fiindcă ştiam că asta se va întâmpla. Nu în seara asta – nimeni nu era atât de prost încât să strice petrecerea –, dar mâine, poimâine, în următoarele zile sau în următoarele săptămâni. Numărătoarea inversă începuse.

Am dus-o până sus, în ascunzătoarea mea. Voiam încă o dată s-o fac să viseze, să-i dau iluzia că eram stăpânii lumii. Ai lumii noastre. Fără să spună un cuvânt, a privit la ce se întindea sub picioarele noastre. După aceea a închis ochii, zâmbind pentru câteva secunde. Când i-a redeschis, a întors spre mine o privire împăienjenită şi o faţă radioasă.

— Bravo, a şoptit. Nici nu-ţi închipui cât sunt de impresionată! Sunt atât de mândră de tine… Şi aş vrea de asemenea să-ţi cer iertare.

Mai degrabă eu ar trebui să fac asta.

— De ce?

— Pentru că am bombănit în aceste ultime săptămâni. Nu înţelegeam de ce erai atât de absent, de distant.

Într-un fel mă liniştea că observase schimbările. Totuşi se abţinuse, nu spusese nimic. Noi, care ne promiseserăm să ne spunem întotdeauna totul, de-acum ne petreceam timpul ascunzându-ne sentimente, nelinişti, iar eu, evident, trădarea. Ne schimbaserăm teribil de mult…

— Când văd asta, îmi dau seama că era normal. Ai avut atâta presiune… Sacrificiul a meritat. Acum vei putea să răsufli un pic.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent la voi.

Era tot ce-i puteam spune ca să nu mă trădez. Întorsătura discuţiei era riscantă. Cum voi putea să rezist dacă va continua tot aşa?

— Nu-ţi face reproşuri în seara asta, Yanis. Dimpotrivă, bucură-te de victorie, sărbătoreşte-o!

M-a mângâiat pe obraz, s-a ridicat pe vârful

picioarelor şi m-a sărutat. Am strâns-o şi mai tare de mijloc, voiam s-o ţin mereu aşa lângă mine. M-am cufundat în sărutul ei, mi-am luat din el forţa necesară pentru a asigura în continuare spectacolul.

— Nu te mişca, mă întorc, am şoptit cu gura încă lipită de a ei.

Am coborât la etajul inferior ca să iau două cupe de şampanie, apoi am urcat repede înapoi la ea. Nu se mişcase şi continua să observe ce se petrecea jos.

— Uite cine a venit, a spus.

Am aruncat o privire şi l-am văzut pe Tristan în plină discuţie cu chiriaşii lui. Probabil s-a simţit privit, pentru că a ridicat capul şi ne-a adresat unul dintre zâmbetele lui în colţul gurii. Am înălţat cupa spre el. Vera s-a sprijinit de braţul meu.

— Spune-i să vină la noi, dacă vrei.

Am sărutat-o pe păr şi, cu un gest al mâinii, l-am invitat pe Tristan să urce. El a şoptit câteva cuvinte la urechile clienţilor mei, care s-au uitat la rândul lor spre noi şi mi-au făcut semne. Tristan a străbătut mulţimea fără dificultate, aveam impresia că era lăsat să treacă, atât de mult respect impunea. Bărbatul acesta era într-adevăr surprinzător, un adevărat cameleon. De obicei mai degrabă auster şi solitar, părea cât se poate de în largul său în această seară. Atât de în largul său, că l-am văzut chiar studiind atent o femeie pe care a întâlnit-o pe scară.

— Pare al naibii de in formă, a remarcat Vera râzând.

— Văd! Se ţine bine!

I

Când a ajuns sus, m-am dus spre el şi l-am îmbrăţişat.

— Yanis, este excepţional! m-a felicitat după ce i-am dat drumul.

— Mulţumesc! Vezi, a meritat să nu vii o perioadă.

— Mi-ai făcut un cadou frumos.

— Salut, Tristan! i-a spus veselă Vera. L-a sărutat pe obraz.

— Putem să fim mândri de el, a declarat. Ce zici?

S-a dus lângă el şi împreună m-au privit cu o complicitate vădită. S-a aplecat uşor spre el.

— Mândri e puţin spus! a adăugat ea.

Am izbucnit în râs ca să-mi maschez dorinţa de a urla la ei să tacă, pentru că nu meritam nimic din toate astea, nimic din iubirea Verei, din prietenia lui Tristan, din încrederea lor absolută în mine. Vera a venit şi s-a cuibărit în braţele mele.

— Dar, Yanis, mi-a spus Tristan, eşti aşteptat jos.

I-a arătat cu capul pe clienţii mei. Într-adevăr, mă chemau. O să fie o uşurare să mă îndepărtez de ei doi întrecându-mă în mondenităţi. Am sărutat-o pe Vera, apoi l-am bătut cu palma pe umăr pe Tristan.

— Ţi-o încredinţez, i-am spus, făcându-i cu ochiul. Am luat-o la fugă fără să mă uit înapoi. Pe scară m-am întâlnit cu un ospătar, căruia i-am şterpelit o sticlă de şampanie, ca să-mi simplific viaţa. Am ajuns

ea a arătat către intrare. În acelaşi timp am aruncat o privire în direcţia aceea. A fost ca şi cum aş fi simţit o gheară pe dinăuntru: Luc era acolo. Nu singur, era cu Charlotte. Aşadar, răspunsese invitaţiei mele. Am dat pe gât şi ultima picătură de şampanie şi m-am dus la soţia mea. Aveam nevoie de Vera şi de Tristan, nu era momentul să fac prostii. Trebuia să-mi joc rolul. Vera a oftat uşurată când m-a văzut venind spre ea.

— Am crezut că nu mai ajungi niciodată, mi-a mărturisit cu glas stins. De ce-a venit cu ea?

Mâinile îi tremurau, pe braţele goale i se făcuse pielea ca de găină. Am mângâiat-o pe obraz şi mi-am adâncit privirea într-a ei, fără să caut să mă eschivez.

— Habar n-am. Dar îi înfruntăm împreună.

— Yanis, ne-a întrerupt Tristan, nu uita de sfatul meu. Este o mână întinsă.

Cu ochii închişi, am oftat adânc.

I

— Ai să reuşeşti, a insistat. Tu eşti cel care a câştigat.

— Da…

Am constatat o dată în plus cât de multă încredere avea în mine. A aruncat o privire peste umărul meu, urmărindu-i cum mergeau prin mulţime.

— Pot să mă fac nevăzut înainte să apară ei, ne-a propus. Vreţi să vă las singuri?

— Nu!

Răspunseserăm într-un glas, Vera şi cu mine.

— O mână întinsă nu înseamnă împăcare. Rămâi cu noi, Tristan, am afirmat cu tărie. Nu ne vor îndepărta de tine.

— Yanis are dreptate, a continuat Vera.

Am sărutat-o pe obraz.

— Mă duc să-i întâmpin, e datoria mea. Staţi aici.

Mi-am terminat cupa, am lăsat-o din mână şi am pornit în direcţia fostului meu patron, dar cumnat încă. Cu un zâmbet larg pe buze, m-am dus înaintea lor. Şi unul, şi celălalt arborau un aer impasibil. Luc avea aceeaşi mină posacă, asta nu prevestea nimic bun.

— Salut, Luc! Mă bucur că ai venit! am exclamat întinzându-i mâna.

Mi-a strâns-o cu putere încercând să-mi prindă privirea. I-am evitat-o apropiindu-mă de Charlotte.

— Mereu la fel de superbă, i-am spus, sărutând-o pe obraz.

— Bună seara, Yanis! mi-a răspuns ea cu răceală. Vera nu se oboseşte să vină să ne salute.

— Nu începe, te rog, am întrerupt-o. Suntem aici ca să sărbătorim. Am insistat să vin în întâmpinarea voastră. Veniţi să bem ceva.

Fără să le las de ales, m-am răsucit pe călcâie şi i-am dus la Vera şi la Tristan, care păreau să discute cu însufleţire. El făcea totul ca s-o destindă şi îi eram recunoscător. Când m-a văzut venind, mi-a zâmbit. Şi după aceea a avut loc impactul. Scena era complet suprarealistă, de o parte Vera şi cu mine, de cealaltă, Luc şi Charlotte – ne priveam nu tocmai cu amabilitate –, iar în mijloc Tristan, foarte hotărât să facă pe arbitrul. S-a

înarmat cu cel mai frumos zâmbet al lui şi a înaintat spre Luc, întinzându-i mâna.

— Bună seara, Luc, încântat să te revăd!

— Tristan, i-a răspuns acesta sumbru.

Prietenul nostru nu s-a lăsat descurajat şi s-a întors spre Charlotte.

— Charlotte, mă bucur să te cunosc în sfârşit! Vera şi Yanis mi-au vorbit mult despre tine.

Ea a acceptat fără plăcere mâna pe care i-o întindea.

— Aş fi preferat să nu trebuiască să te întâlnesc vreodată. Am simţit-o pe Vera încordându-se, gata să treacă la atac; mi-a strâns cu putere mâna.

— Charlotte, te rog, i-a şoptit Luc, aplecându-se spre ea.

— Eşti o femeie de caracter, a reluat Tristan râzând. M-aş contrazice foarte bucuros cu tine în legătură cu interesul de a mă cunoaşte sau nu. Dar altă dată. În seara asta suntem aici, bănuiesc că şi tu, pentru a sărbători succesul prietenului nostru comun, Yanis. Să nu stricăm momentul.

Luc a clătinat din cap şi s-a îndreptat către Vera. Fratele şi sora s-au privit secunde lungi fără să spună un cuvânt. În cele din urmă el i-a vorbit cu blândeţe, aproape prudent:

— Bună seara, Vera, pari în formă.

— Şi de ce n-aş fi? Munca lui Yanis este în sfârşit recunoscută.

— Mă bucur că îţi merge bine.

S-a dat înapoi câţiva paşi. Charlotte şi Vera s-au sfidat din priviri. Îmi făcea rău să le văd aşa, pe ele care înainte erau atât de unite, atât de amuzante.

Am lovit-o uşor cu cotul pe Vera. A oftat înainte să deschidă gura.

— Bună, Charlotte!

Aceasta a înaintat şi a îmbrăţişat-o. Se pregătea să-i răspundă când Tristan, care dispăruse câteva clipe, ne-a întrerupt:

— Am găsit şampanie.

Le-a întins două cupe lui Luc şi Charlotte. Apoi s-a ocupat de Vera şi s-a apropiat de mine ca să mi-o umple şi pe-a mea.

— Mulţumesc, i-am spus cu un zâmbet.

— M-am gândit că ar putea fi de ajutor.

— Eşti cel mai bun!

Am izbucnit în râs amândoi ciocnind cupele. Dar nimeni altcineva nu a mai ciocnit. S-a lăsat tăcerea, care avea să devină repede apăsătoare. Mintea mea un pic cam ameţită de aburii alcoolului nu găsea subiecte de conversaţie, ştiam doar că trebuia să amân cât mai mult tema serviciului. Vera nu mă ajuta, privind cu ostentaţie aiurea. Cât despre Luc, ochiul lui de expert cerceta cu atenţie concept store-ul. Charlotte îl privea cu ostilitate pe Tristan. El îşi dădea seama de asta, dar părea să-l amuze. Siguranţa lui era dezarmantă, îl admiram: era în mod clar atacat, dar nu lua asta în seamă şi nu răspundea la nicio provocare. Ba dimpotrivă, a găsit un subiect comun:

— Cum merg cursurile de trombon ale lui Joachim? ne-a întrebat.

Vera a oftat uşurată, probabil tensiunea aceea era de nesuportat. Şi să vorbească despre copiii noştri era soluţia ca să se destindă.

— Îl pasionează la fel de mult. În ciuda instrumentului lui de proastă calitate, face progrese extraordinare.

— Aşa este, a completat Vera. De altfel, i-ar plăcea ca într-o zi să vii cu Yanis ca să-l asculţi.

Tristan a zâmbit larg.

— De când acceptă Jojo ca nişte străini să-l asculte cântând? a spus cu vocea gâtuită Charlotte.

Începea să devină de-a dreptul penibilă cu gelozia ei de doi bani.

— De când cineva este interesat de ceea ce face, i-am răspuns sec.

Charlotte şi-a dat ochii peste cap, exasperată.

— Cum a fost începutul şcolii? a întrebat-o pe Vera.

Luc m-a împiedicat să răspund sau măcar să particip

la discuţie. A reuşit să mă tragă deoparte, apoi s-a aşezat în faţa mea privind la dreapta, la stânga, apoi în jos şi în sfârşit plafonul cu vitralii. Apoi şi-a aţintit ochii pe mine, serios.

— Ai mers chiar mai departe decât proiectul tău iniţial.

Din nou m-a cuprins o stare de rău.

— M-am dezlănţuit! m-am umflat eu în pene.

A băut puţină şampanie, fără să mă scape din ochi.

— Într-adevăr, Yanis, putem să privim lucrurile din acest unghi. Probabil a trebuit să pui la bătaie multe idei ingenioase ca să câştigi pariul, dar ai reuşit.

— Mă ştii doar, sunt regele combinaţiilor!

— Uneori combinaţiile costă scump.

Ştia, înţelesese totul. Cum putusem să-mi închipui vreo clipă că nu va vedea catastrofa spre care mă îndreptam? Am simţit pământul căscându-se sub picioarele mele. O să mă termine, o să-mi dea lovitura de graţie în public, o să se răzbune pentru demisia mea din firmă. Mă înfuria la culme că citea atât de uşor în mine. Am înghiţit o gură de şampanie.

— Ai şi alte proiecte? a continuat.

Am ridicat cu îngâmfare din sprâncene.

— O grămadă. Şi tu, cum stai cu afacerile?

— O! mai puţin spectaculos decât tine, dar merge. De fapt, chiar am angajat pe cineva.

— Foarte bine!

— Ai grijă de tine, m-a sfătuit.

Apoi a aruncat o privire spre Vera.

— Şi de ea, te rog.

Am strâns din maxilare.

N-am nevoie de sfaturile tale, mă descurc foarte bine.

Ne descurcăm foarte bine.

A zâmbit trist.

— Dacă zici tu…

Mi-a întors spatele şi s-a apropiat de Charlotte.

— Să mergem, i-a spus la ureche.

Ea l-a privit cu drag. Charlotte se uita *cu drag* la Luc!

Alcoolul îmi dădea halucinaţii. Nu putea fi altceva.

— Da, să mergem, nu mai avem ce face aici, a fost ea de acord.

Am întâlnit privirea Verei, la fel de speriată ca mine.

— Pe curând! ne-a salutat Luc. îmbrăţişaţi-i pe copii din partea mea.

— Vera, când e cazul, dă un semn, a scuipat Charlotte cuvintele, fără să dea impresia că ar crede sau că ar vrea asta.

— Mda, bine.

Amândoi s-au mulţumit cu un semn al capului către Tristan.

— La revedere, Charlotte, a fost o adevărată plăcere să te cunosc. Luc, succes în continuare!

Au plecat fără un cuvânt în plus. Luc şi-a pus o mână pe talia lui Charlotte.

— Vezi ce văd şi eu? a şoptit Vera.

— Şi-au ascuns bine jocul. Să facă ce vor, nu ne priveşte.

— Ai dreptate.

I s-a adresat lui Tristan.

— Îmi pare rău pentru comportamentul lor faţă de tine.

— Nu te scuza pentru ei. Nici tu, nici Yanis nu sunteţi responsabili. Ceea ce mă îngrijorează este ceea ce a putut Luc să-ţi spună, a adăugat, adresându-mi-se. Te-a pus la colţ, nu?

— A încercat să afle informaţii despre viitoarele mele contracte şi a ţinut să-mi spună că a găsit pe cineva care să mă înlocuiască la firmă.

— Logic. Cea mai bună apărare este atacul.

— Şi cum te simţi? m-a întrebat Vera, îngrijorată.

— Ştii ce? am răspuns dându-i la o parte de pe frunte o şuviţă rebelă. Mă doare-n cot! Este ultima dintre grijile mele! Să mai bem un pahar înainte să plecăm!

12 Vera în urmă cu doar şase luni, înainte ca Yanis să fie pe cont propriu, înainte ca totul să-mi scape din mâini, înainte să nu mai înţeleg nimic, seara aceasta ar fi fost una

normală. Astăzi cina era un veritabil eveniment, eram toţi cinci la masă. Yanis ne onora cu prezenţa. Mă rog, mai degrabă aparent, căci nu deschidea gura decât ca să-şi înghită afurisitul de vin. Mă străduiam cât puteam să-i distrag pe copii de la dispoziţia proastă – de-acum obişnuită – a tatălui lor. Deşi erau dezorientaţi, încercau încă să-i atragă atenţia. Dar asta dura de ceva timp. Până la încheierea proiectului legat de concept store luasem totul asupra mea, nu spusesem nimic, convingându-mă pe mine însămi şi încercând să-i conving şi pe copii că purtarea lui cât se poate de ciudată era din cauza stresului. Credeam că totul va reveni la normal după acea seară. Trecuseră deja două săptămâni şi fusese o adevărată reuşită din punct de vedere profesional. Dar acasă situaţia continua să se deteriorareze. Proastei dispoziţii i se adăuga acum o pasivitate, o moleşeală pe care nu i-o ştiam. Părea că se târăşte, că nu mai face nimic, că nu mai are chef de nimic. Nu-l văzusem niciodată aşa.

Încercam să-l fac să vorbească, să spună ce-l apasă, se eschiva mereu răspunzând că totul merge bine, că nu e nicio problemă, că e pur şi simplu copleşit şi epuizat de muncă. Cu toate acestea, simţeam că era altceva. Doar privindu-l în timpul cinei, vedeam că nu îi era bine; nu mânca, mulţumindu-se să se joace cu furculiţa.

— Tati? l-a strigat timidă Violette.

— Ce-i? i-a răspuns fără să se uite la ea.

— Poţi să-mi citeşti o poveste în seara asta, te rog? Mi-am ţinut respiraţia. Yanis a ridicat privirea din pahar şi s-a uitat la ea. A avut o grimasă care ar fi putut trece drept zâmbet. De ce se simţea atât de rău, atât de trist? Aveam în permanenţă impresia că ar fi preferat să se afle în altă parte. Şi serile pe care le petrecea, chipurile, în garsonieră, erau dovada. Cum puteam să cred că lucra acolo când nu-mi mai vorbea de niciun contract, de niciun proiect?

— Nu în seara asta, sunt obosit. Poate mâine, dacă sunt aici.

Nici măcar asta nu mai putea sau nu mai voia să facă. Mi s-a strâns stomacul. S-a ridicat cu paharul în mână şi s-a dus să deschidă fereastra. Ochii mari ai lui Violette s-au umplut de lacrimi.

— Nu fi supărată, scumpa mea, am să-ţi citesc eu povestea.

Am surprins privirea pe care Joachim i-a adresat-o tatălui său, ochii îi erau adevărate mitraliere.

— Nu, mami, a intervenit autoritar. Eu am să i-o citesc. Am strâns pumnii, supărată că se ajunsese aici.

— Mulţumesc, puştiule. Terminaţi-vă iaurturile, pe urmă mergem în pat.

Am simţit mirosul de fum de ţigară şi am sărit de pe scaun.

— Ce faci, Yanis? Ai putea să aştepţi măcar până se duc la culcare ca să-ţi aprinzi ţigara! Sau îţi cer prea mult?

— OK! E în regulă, nu te enerva.

Şi-a stins ţigara în scrumiera de pe pervaz şi s-a dus în living. Am strâns masa, prea furioasă ca să spun ceva. După aceea am plecat cu copiii, fără ca el să schiţeze cel mai mic gest că ar vrea să mă ajute să-i culc. După ce s-au spălat pe dinţi, ne-am instalat toţi patru în patul lui Violette, iar Jojo ne-a citit; mi-am reţinut cu greu lacrimile. Când a terminat, Violette l-a îmbrăţişat în chip de mulţumire.

— Mami, crezi că pot să mă duc la tati? m-a întrebat Ernest. N-o să se supere?

Până şi micul nostru ştrengar începea să se teamă de reacţiile lui Yanis.

— Mă duc eu, băgaţi-vă în pat, mă întorc cu el.

Va trebui să se mişte. Ce se întâmpla cu familia noastră? Nu mai înţelegeam nimic.

— Yanis! l-am strigat.

— Mda… a mormăit el.

— Copiii tăi ar vrea să vii să le spui noapte bună. Sau poate te deranjează?

— Vin.

S-a ridicat cât era de mare de pe canapea, de parcă

ar fi fost un efort supraomenesc, şi a venit spre mine târându-şi picioarele. Brusc, s-a oprit şi şi-a scos din buzunar telefonul mobil, care vibra. S-a uitat la ecran cu mâna tremurându-i.

— Cine te sună la ora asta? am întrebat, apropiindu-mă de el”.

— Nimeni.

A închis telefonul de parcă l-ar fi ars, l-a băgat repede în buzunar şi a trecut pe lângă mine, fără un cuvânt sau un gest. În timp ce le ura somn uşor copiilor, am rămas nemişcată, cu inima ţăndări, mi-era rău, înghiţeam aerul cu senzaţia că mă sufoc. îi auzeam vocea: cea a unui necunoscut.

— Te aşteaptă, mi-a spus câteva minute mai târziu îndreptându-se spre bucătărie.

L-am urmărit cu privirea şi l-am văzut luându-şi paharul şi punându-şi un whisky. Încă unul. Sigur, Yanis avusese mereu un apetit mare, dar de mai bine de-o lună exagera. îi spusesem că ar trebui să bea mai puţin, dar mă trimisese la plimbare. Cu paharul în mână, s-a oprit în faţa ferestrei de la bucătărie, şi-a aprins o ţigară şi a privit în depărtare. Dădea atât de mult impresia că voia să fie în altă parte! în orice caz, nu cu noi. Dar mă forţam să nu cred ceea ce-mi trecea prin minte, ceea ce mă obseda, să nu cred ceea ce era pe punctul să ni se întâmple. Nu nouă. Imposibil. Şi totuşi…

— Mami!

Copiii mei mă salvau. Am început iar să respir, ca şi cum aş fi ieşit din nişte ape tulburi şi adânci, înainte să mă duc la ei.

Mă culcasem de mai bine de două ore când a venit Yanis în cameră. Doar după zgomotul paşilor lui am ştiut că se clătina. S-a dezbrăcat pe întuneric şi s-a prăbuşit pe pat. După o bună bucată de vreme, când simţeam că încă nu dormea, m-am întors spre el. Cu chipul încordat, fixa tavanul. Aşa era în fiecare noapte.

— Spune-mi ce nu este în regulă, am şoptit.

— Nimic, Vera, ţi-am spus deja. Lasă-mă să dorm.

S-a întors cu spatele la mine, ca în fiecare noapte după inaugurare. Am întins mâna spre el, voiam să-l ating, să mă cuibăresc în braţele lui, ca să mă liniştească, să mă încălzească, să-mi spună că mă înşelam, că deveneam paranoică. Aşteptam să-mi spună: „Nu, nu e nimeni altcineva. Cum poţi să-ţi închipui aşa ceva?” Să-mi mai spună şi că încă auzea muzica noastră în gând, să mă îmbrăţişeze, să mă mângâie, să facă dragoste cu mine. Erau săptămâni de când nu mă mai atinsese. Nu mai împărtăşeam decât săruturi şi întotdeauna la iniţiativa mea. Fugea de atingerea mea. Ai fi zis că-l dezgustam. Mâna mi-a căzut fără să-l atingă măcar. Primele mele îndoieli apăruseră în seara aceea blestemată, accentuându-mi indispoziţia pe care o simţisem când ne lăsase singuri în vacanţă. Inima mi se strânsese dureros când îl văzusem umflându-se în pene în mijlocul tuturor acelor oameni pe care nu-i cunoşteam, îl văzusem vorbind cu femei splendide, le făcea să râdă, le fermeca, le servea cu şampanie. Iar ele îl devorau din priviri pe Yanis al meu, pe soţul meu. Tristan îşi dăduse seama de starea mea, făcuse totul ca să mă liniştească, dar nu reuşise, chiar şi el mi se păruse destul de derutat de atitudinea lui Yanis. În seara aceea atât de multă lume se învârtea în jurul lui ca să-l felicite, să-l cunoască, unii ca să-şi exprime dorinţa de a colabora cu el. Începeam să-mi spun, fără să reuşesc să accept asta, că se pierduse în mijlocul a toate acestea. Poate că uitase cine era şi descoperise că voia şi mai mult. La urma urmei, lupta lui crâncenă pentru independenţă începuse prin muncă. După mai mult de patru luni, se gândea poate să-şi schimbe total viaţa, să se debaraseze de familia lui. Criza de la patruzeci de ani era poate pe cale să-l transforme total. Faptul că ar fi putut să-şi pună mâinile pe un alt trup decât al meu mă făcea să-mi vină să urlu de durere şi am muşcat perna. În fiecare zi îmi promiteam să îl prind între patru ochi, fără să se mai eschiveze. Frica mă împiedica, eram îngrozită la ideea că voi descoperi că intuisem corect, pentru că în adâncul meu ştiam că nu putea să fie altceva. Nimic altceva nu putea să

fie destul de grav ca să explice o asemenea schimbare de atitudine. Mă simţeam atât de singură, nu puteam vorbi cu nimeni.

Am avut nevoie de mai mult de două zile ca să mă hotărăsc să formez acel număr de telefon. Am profitat de pauza de prânz ca să sun. A răspuns după primul apel.

— Da, a spus.

— Ă a… bună, Tristan, Vera sunt. Iartă-mă dacă te deranjez.

— Bună, Vera, tu nu mă deranjezi niciodată. Ce s-a întâmplat?

— L-ai văzut pe Yanis în ultimul timp?

— Am reuşit să-l zăresc alaltăieri, pare foarte ocupat. De ce?

— Păi… nu, nimic… de fapt…

— Ce se întâmplă?

— Cum ţi s-a părut?

— În formă, chiar dacă puţin nostalgic după finalizarea poiectului, mai puţin entuziast, dar în afară de asta pare să fie bine. Mă rog, aşa cred… E vreo problemă?

— Nu, nimic, n-ar fi trebuit să te deranjez cu asta.

— Vera, ştii că poţi să-mi spui orice. Simt că eşti îngrijorată. Putem să ne vedem dacă preferi să nu vorbeşti la telefon.

— Nu, nu. Totul e bine. Pe curând!

Fără să-i las timp să răspundă, am închis. Fusesem o proastă să îl sun; lupii nu se mănâncă între ei. Tristan era singurul prieten al lui Yanis, nu l-ar fi trădat niciodată. Nu-mi mai rămânea decât un lucru de făcut, să-mi adun curajul, să mă pregătesc pentru ce era mai rău şi să am o discuţie sinceră cu Yanis. De când mi-era frică să-i vorbesc soţului meu? Era jalnic.

Ceva mai târziu, spre sfârşitul zilei, când mă ocupam de o clientă, telefonul meu a început să vibreze fără încetare. Aruncam întruna priviri înspre geanta de la picioarele mele, ca şi cum mi-ar fi spus cine mă suna astfel. Un presentiment rău a pus stăpânire pe mine. Până

la urmă am cedat.

— Iertaţi-mă, i-am spus clientei, colega mea o să se ocupe de dumneavoastră. Lucille!

— Da.

— Poţi să te ocupi de doamna, te rog?

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu încă, i-am răspuns, scotocind în geantă.

Mi-am găsit telefonul, care suna din nou; era de la şcoală. De ce sunau? Era joi, ziua cursului de trombon al lui Joachim. Ar fi trebuit să fie plecaţi de mult.

— Alo!

— Bună ziua, doamnă.

— S-a întâmplat ceva cu copiii? am întrebat direct.

— Soţul dumneavoastră nu a venit să-i ia.

M-am ridicat dintr-un salt de pe scaun.

— Poftim? am urlat. Nu se poate!

Mi-am înhăţat haina.

— Îmi pare rău, dar sunt în faţa mea şi aşteaptă. Soţul dumneavoastră nu este de găsit. Programul se încheie în curând, am preferat să vă anunţ.

— Aţi făcut bine. Spuneţi-le copiilor că vin. Cât de repede pot.

Am închis şi am dat ocol biroului. Lucille m-a întrebat:

I

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, trebuie să plec, e vorba de copii.

Am plecat lăsând uşa agenţiei larg deschisă. Am alergat ca o nebună pe stradă către metrou, am împins pe toată lumea, picioarele mele abia atingeau asfaltul, parcă aş fi căzut într-un puţ fără fund. Am încercat să dau de Yanis, dar nu a răspuns. I-am lăsat un mesaj în grabă: „Unde eşti? Copiii, ai uitat de copii?!”

O oră şi jumătate mai târziu, împingeam uşa apartamentului, cu Violette încă plângând în braţele mele, Ernest agăţat de mâna mea, cu chipul răvăşit de supărare. Joachim, desfigurat de furie, s-a uitat la cutia trombonului – Yanis ar fi trebuit să vină să-l ia după-amiază –, l-a apucat

şi l-a lovit cu picioarele. Ceea ce a înteţit plânsul lui Violette şi frica lui Ernest, care s-a ascuns şi mai mult după picioarele mele.

— N-am să mai cânt niciodată, mami! a ţipat. Am terminat-o cu muzica!

A dispărut în camera lui trântind uşa. Aş fi vrut să fac ca el, să mă ascund şi să încerc să uit. Dar voi înceta să fac asta, Yanis era pe punctul să ne distrugă căsnicia, nu-l voi lăsa să ne distrugă şi copiii. Că avea o amantă era problema mea; Joachim, Ernest şi Violette nu vor plăti pentru asta. Yanis putea să mă facă pe mine să sufăr, nu pe ei.

— Mami, unde-i tati? m-a întrebat Violette.

Am sărutat-o pe frunte, neştiind ce să-i răspund. Trebuia să-mi revin pentru ei, era datoria mea de mamă.

— Ne-a uitat? a continuat Ernest. Nu ne mai iubeşte?

— Ba da! Vă va iubi mereu, trebuie să fi avut vreo problemă la serviciu, atâta tot.

I-am dus direct în baie, la duş. Joachim a refuzat să iasă din ascunzătoarea lui. L-am lăsat în pace, era prea mare ca să pot să inventez o minciună pentru el. Mi-am folosit puţina energie care îmi mai rămăsese ca să îi amuz pe Ernest şi pe Violette, făcându-i să se gândească la altceva, stropindu-i cu apă, gâdilându-i. Degeaba, nu renunţau la mina tristă, neliniştită. Ascultau cel mai mic zgomot din apartament, aşteptând mai mult decât orice ca tatăl lor să apară dintr-un minut într-altul, să-i ia în braţe, să le spună că-i iubeşte mai mult decât viaţa lui. După ce şi-au pus pijamalele, i-am instalat în faţa televizorului, am pregătit cina şi m-am închis în baie. Nu voiam să mă audă. Am început prin a-l suna încă o dată pe Yanis, fără rezultat. Nu am lăsat mesaj. Apoi am sunat la administratoare şi am întrebat-o dacă fata ei era liberă să stea cu copiii. Va veni la noi într-o oră. Fără speranţa că va răspunde, l-am sunat din nou pe Yanis. Robotul: *„Tot eu sunt. Nu te întoarce în seara asta, ne vedem la garsonieră”*. Stând pe capacul vasului de toaletă, am respirat greu, tremuram din cap până-n picioare, îmi era îngrozitor de frig, eram epuizată.

Mi-am trecut mâinile peste faţă şi am ieşit din ascunzătoare. Ernest şi Violette stăteau lipiţi unul de altul pe canapea, era prima dată când nu îi vedeam certându-se pe telecomandă, aş fi dat orice ca să se tragă de păr zbierând. Am bătut la uşa camerei lui Joachim. Niciun răspuns.

— O să intru, Jojo.

L-am găsit aşezat la birou, cu teancul de partituri rupte, nu mai rămăsese nimic din ele. M-am aşezat pe patul lui Ernest.

— Poţi să faci o pauză de la cursurile de trombon şi să le reiei când o să vrei.

— Nu!!

— De ce?

— Lui tati nu-i pasă. Am respirat adânc.

— Mie îmi pasă. Şi pot să te duc la cursuri dacă vrei.

— Tu lucrezi.

— Am să mă descurc.

— Fără tati nu vreau.

Îi vedeam umerii mişcându-se în ritmul respiraţiei sacadate.

— Vino şi stai lângă mine, Jojo.

Cu capul plecat, s-a ridicat şi m-a ascultat. L-am tras spre mine şi ne-am aşezat mai confortabil, rezemaţi de pernă. S-a ghemuit în braţele mele.

— N-am să te mint, nu ştiu unde este tati. Dar am să-l găsesc, vreau să aflu ce s-a întâmplat. O să vină Caroline să stea cu voi astă-seară.

A ridicat spre mine o faţă speriată.

— De ce? Nu pleca, mami!

— Mă duc să văd dacă tati este la garsonieră şi după aceea mă întorc, promit. Dar nu vreau să mă aştepţi ca să te culci. Bine?

A dat din cap.

— Am să-ţi cer ceva, dragul meu Jojo. Am nevoie de tine, am nevoie să mă ajuţi cu fratele şi cu sora ta. Şi ei sunt foarte trişti şi îngrijoraţi. Ştiu că nu este drept şi îmi pare rău.

L-am găsit aşezat la birou, cu teancul de partituri rupte, nu mai rămăsese nimic din ele. M-am aşezat pe patul lui Ernest.

— Poţi să faci o pauză de la cursurile de trombon şi să le reiei când o să vrei.

— Nu!!

— De ce?

— Lui tati nu-i pasă. Am respirat adânc.

— Mie îmi pasă. Şi pot să te duc la cursuri dacă vrei.

— Tu lucrezi.

— Am să mă descurc.

— Fără tati nu vreau.

Îi vedeam umerii mişcându-se în ritmul respiraţiei sacadate.

— Vino şi stai lângă mine, Jojo.

Cu capul plecat, s-a ridicat şi m-a ascultat. L-am tras spre mine şi ne-am aşezat mai confortabil, rezemaţi de pernă. S-a ghemuit în braţele mele.

— N-am să te mint, nu ştiu unde este tati. Dar am să-l găsesc, vreau să aflu ce s-a întâmplat. O să vină Caroline să stea cu voi astă-seară.

A ridicat spre mine o faţă speriată.

— De ce? Nu pleca, mami!

— Mă duc să văd dacă tati este la garsonieră şi după aceea mă întorc, promit. Dar nu vreau să mă aştepţi ca să te culci. Bine?

A dat din cap.

— Am să-ţi cer ceva, dragul meu Jojo. Am nevoie de tine, am nevoie să mă ajuţi cu fratele şi cu sora ta. Şi ei sunt foarte trişti şi îngrijoraţi. Ştiu că nu este drept şi îmi pare rău.

— Am să te ajut, mami.

Frumoşii lui ochi albaştri, la fel că ai lui Yanis, s-au umplut de lacrimi. L-am strâns şi mai tare.

— Plângi, dragul meu, nu te abţine.

După multe mângâieri şi sărutări, am reuşit să plec pe la opt. Eram conştientă că să le impun copiilor absenţa mea, după acel sfârşit de zi îngrozitor, era un calvar pentru

ei, o suferinţă în plus, dar nu aveam de ales. Nu eram în stare să rămân pe canapea toată seara şi să-l sun pe Yanis din sfert în sfert de oră ca să aflu unde este. Trebuia să acţionez, să ştiu ce se întâmplă. Situaţia degenera de prea mult timp. Mi-era încă la fel de frig, şi asta nu avea nicio legătură cu temperaturile acelui sfârşit de octombrie. În metrou, am reuşit să mă aşez puţin. În ciuda furiei, picioarele mă purtau cu greu, capul mi se învârtea, l-am rezemat de geam şi am privit întunericul din tunel. Rareori îmi fusese atât de frică. Frică de ceea ce voi găsi în garsonieră, frică de consecinţele adevărului. Niciodată nu mi-aş fi putut imagina că Yanis va deveni într-atât de străin. Cum putuse să uite de copiii noştri, să-i dea deoparte, să-i pună în pericol? Oare viaţa noastră era pe punctul să se facă ţăndări? Mă simţeam atât de neputincioasă în faţa lipsei de înţelegere, cu sentimentul că plonjasem de mai multe săptămâni în altă viaţă decât a mea. Cum am putut să trecem de la fericirea absolută la această coborâre în infern? Ce nu văzusem? Cum să le explic copiilor că nimic nu va mai fi ca înainte? Eram în stare să fac faţă fără el?

Am alergat de la metrou la clădire. Când am împins uşa de la intrare, garsoniera era cufundată în întuneric. Asta nu mi-a alungat neliniştea. Cu cheile în mână, am străbătut curtea, găsind în străfundul meu energia necesară pentru înfruntare. Era încuiat; am deschis cu cheile mele. Două lucruri m-au frapat; nu era nimeni, iar garsoniera se afla într-un hal fără de hal. Un miros de speluncă, amestec de alcool şi tutun, m-a făcut să-mi fie greaţă. Am aprins lumina şi am văzut amploarea dezastrului. Niciodată garsoniera nu fusese un asemenea câmp de bătălie. Am mers încet prin mijlocul ruinelor: scrumiere umplute până la refuz, sticle de bere, teancuri de hârtii, plicuri nedesfăcute, schiţe în mare parte deteriorate, o tonă de vase murdare în chiuvetă. Şi apoi am zărit pancarta noastră, surpriza pe care o pregătisem împreună cu copiii ca să-l felicităm, stătea într-un colţ, nedesfăcută, ai fi zis că făcuse totul ca s-o ascundă, de

parcă ar fi refuzat s-o vadă. Mi-a părut rău pentru Joachim, Ernest şi Violette, care puseseră în ea toată inima lor. Garsoniera devenise o groapă de gunoi, contrariul unei ascunzători pentru amoruri interzise. Ideea că Yanis mă înşela a început să se estompeze, dar asta nu m-a liniştit. Dimpotrivă. M-am prăbuşit pe canapeaua veche. Fără să mă gândesc la gest, am pus o pernă la locul ei şi am dat peste telefonul lui mobil. Puteam să-l sun mult şi bine! Până atunci, nu-mi trecuse niciodată prin cap să mă uit în el. Pentru că Yanis mă evita, fugea de mine, am cedat tentaţiei, l-am deschis. De la bun început am văzut apelurile mele pierdute, pe cele de la şcoală, ale profesorului de trombon şi după aceea vreo zece de la bancă, toate din ziua aceea. Am pus telefonul lângă mine fără să ascult mesajele. Ca un automat, m-am ridicat şi m-am dus spre ceea ce fusese cândva biroul lui. Am răvăşit hârtiile pe care le-am găsit, în căutarea celui mai mic indiciu. Nu mi-a trebuit mult să-l găsesc. Pentru început, o scrisoare a unui meşter;

la prima vedere, aştepta să fie plătit de la jumătatea lui august şi nu era nici pe departe singurul. Toate facturile şi somaţiile priveau şantierul concept store. Apoi am găsit extrasele de cont din ultimele luni, cele ale contului pe care Yanis îl deschisese pentru firma sa. Am deschis unul la întâmplare; suma totală a datoriei m-a făcut să ameţesc. Nici nu se mai numea sold debitor la nivelul ăsta de şase cifre. *O datorie din şase cifre*! M-am clătinat şi m-am prăbuşit în genunchi în mijlocul tuturor acelor dovezi ale catastrofei financiare în care ne adusese Yanis. Privirea mi-a căzut pe un dosar ascuns sub măsuţa joasă. Târându-mă pe jos, m-am apropiat să-l iau. Ceea ce am descoperit mi-a îngheţat sângele în vene; semnase în numele amândurora mai multe împrumuturi. Îmi imitase până şi semnătura ca să le obţină. Eram îngropaţi în datorii. Mi-am luat capul în mâini şi mi-am sprijinit coatele de măsuţa joasă. Tremuram din tot corpul, mă dureau toate, membrele îmi erau chinuite de junghiuri din cauza încordării. Yanis mă păcălea de săptămâni, poate chiar de

luni întregi în privinţa reuşitei lui, a muncii lui. Trăiam în minciună. Dar de când anume? Sigur, orgoliul meu de femeie era salvat, nu mă înşela, dar ajungeam într-un punct în care nu-mi mai păsa, atât de monstruoasă era trădarea lui: minciuna, falimentul, datoriile, singurătatea. Ne distrusese viaţa. Am avut un reflex vechi de peste cinci ani: am luat o ţigară din pachetul abandonat sub nasul meu şi am aprins-o, rezemându-mă de spătarul canapelei. Am privit fumul care plutea deasupra mea, total pierdută şi depăşită de muntele de mizerii care se ridica în faţa mea. Va trebui să regândesc viaţa noastră, să economisesc până la ultimul ban. Nu fuseserăm niciodată bogaţi, cu toate acestea, nu aveam prea des sfârşituri de lună dificile. Nu ne descurcam prea rău în comparaţie cu alţii. Situaţia se schimbase radical. Vom putea să păstrăm apartamentul? Datoram la bancă echivalentul salariului meu pe mai mulţi ani. Pe lângă bancă, datoram acea sumă uriaşă lui Tristan. Dumnezeule! Tristan era garantul afacerii lui Yanis. O să i se înfunde.

Tocmai fumasem a doua ţigară când s-a deschis uşa de la intrare. Yanis m-a văzut imediat şi a încremenit. Nu mai semăna a om; ochii îi erau injectaţi, înconjuraţi de cearcăne negre şi adânci, faţa trasă, spatele încovoiat. Am luat telefonul şi i l-am aruncat violent în faţă. Nu l-a prins; reflexele lui lăsau de dorit. Dar asta l-a făcut să reacţioneze. Fără un cuvânt, a închis uşa şi a intrat, având grijă totuşi să nu se apropie de mine. S-a rezemat de peretele din faţa mea şi s-a lăsat să alunece încet până la podea. Am rămas aşa privindu-ne în ochi. Era el fără să fie el; părea golit de el însuşi, golit de orice.

— Joachim nu se mai duce la cursurile de trombon, l-am anunţat cu răceală.

Chipul i s-a crispat, a închis ochii şi a lovit cu pumnul în perete. Apoi şi-a luat capul în mâini şi şi-a strâns genunchii la piept. Suferinţa lui era atât de mare, că se legăna înainte şi-napoi gemând de durere. Am respirat mai repede, m-am blindat ca să nu reacţionez la suferinţa lui, nu aveam dreptul. Trebuia, înainte de orice, să-mi protejez

copiii. Deocamdată era tot ce-mi stătea în putere.

— Când a început toată această mizerie? l-am întrebat dur.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Îţi jur! Dar am să-mi revin, Vera, îţi promit că am să-mi revin, a hohotit cu faţa încă ascunsă în mâini.

— Cum? Nu mai faci nimic! Când? am insistat ridicând glasul. Răspunde!

A dat din cap fără să spună un cuvânt. Pasivitatea lui m-a scos din sărite, m-am ridicat brusc şi l-am bombardat cu întrebări:

— Repet, Yanis, când ne-ai băgat în rahatul ăsta? De când joci teatru, de când joci rolul celui căruia îi reuşeşte totul, deşi e un eşec total? Ai stricat tot! Cum o să ieşim din asta? Poţi să-mi spui? Nu, nu poţi să spui nimic, te încurci în prostia ta, în iresponsabilitatea ta! Minţi pe toată lumea! Puţin îţi pasă de ce-ţi spun, îi ignori pe copii, ba mai rău, uiţi de ei!

Se chircea la fiecare acuzaţie a mea.

I

— Am să le cer iertare, a şoptit, arătându-mi faţa răvăşită de lacrimi.

— În niciun caz! am urlat. N-ai să te duci să-i vezi! Refuz să te las să te apropii de ei sau de mine!

A pălit şi mai mult.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine! Eşti un gunoi! Ei merită ceva de o mie de ori mai bun! Deocamdată le e frică de tatăl lor, nu mai au încredere în tine. Nici eu nu mai am încredere. Eşti terminat! Incapabil să reacţionezi în faţa încercărilor! Unde eşti? Uite ce ai devenit, Yanis! Chiar şi umbra ta ar arăta mai bine decât ce am în faţa ochilor!

Toate vorbele rostite la mânie erau tot atâtea lame de cuţit, ieşeau unele după altele fără să pot să mă opresc. Deşi erau adevăruri, erau monstruos de rostit; numai faptul că simţeam toate acele lucruri pentru Yanis era dureros.

— Îţi dai seama că nu mai există nimic din ce am

construit noi doi? Cum ai putut să ne faci asta? Ne-ai abandonat! Unde eşti? Ce ţi s-a întâmplat?

Nu puteam să mai rămân acolo. Am ocolit măsuţa joasă, fără să mă apropii de el, şi mi-am luat geanta lăsată lângă uşă.

— Ce faci, Vera? m-a întrebat cu vocea plină de nelinişte.

M-am întors. L-am văzut rezemându-se de perete ca să se ridice în picioare, apoi făcând câţiva paşi spre mine.

— Vera, te rog, nu mă lăsa singur, nu voi reuşi fără tine.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte.

S-a apropiat mai mult de mine, cu ochii plini de lacrimi, implorându-mă să nu îl părăsesc. A întins mâinile spre mine, m-am dat înapoi. Trebuia să plec foarte repede. Am deschis brusc uşa şi am străbătut în mare grabă curtea. Vocea lui strigându-mă iar şi iar mă va bântui mult timp. Îmi amputasem de bunăvoie o parte din mine, poate cea mai importantă din viaţa mea, cea pe care mă sprijinisem până atunci, încrezătoare şi în siguranţă.

Pe drumul spre casă aveam impresia că nu mai simt pământul sub picioare, că va dispărea şi voi cădea şi mai jos, abia auzeam zgomotele, cuvintele din jurul meu, urechile îmi ţiuiau, vederea îmi era tulbure, vedeam cu greu lumea din metrou, ca într-un vis, deşi eram în plin coşmar.

În faţa uşii noastre am respirat adânc, rugându-mă să doarmă copiii, voiam să amân discuţia inevitabilă până a doua zi de dimineaţă, măcar ca să mă gândesc ce-o să le spun. Am găsit-o pe fată studiindu-şi cursurile pe canapea. S-a ridicat zâmbitoare.

— A fost bine? am şoptit.

— Foarte bine, chiar dacă Joachim a adormit cu greu. *Important ecă-a adormit*

— Bine.

Am căutat în portofel, dându-mi seama că aflarea adevărului mă costa scump pentru noile şi modestele mele venituri. Întinzându-i ceea ce-i datoram, mâinile au început

să-mi tremure.

— Te simţi bine, Vera? s-a neliniştit ea. Am lăsat banii în mâna ei.

— Sunt doar obosită şi mi-e frig. Asta-i tot. Noapte bună!

Aproape că am împins-o pe uşă afară în timp ce ea mă privea uluită. Dar voiam să fiu singură. „Salutări lui Yanis”, au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit înainte să mă baricadez în casă şi de care m-aş fi lipsit fără probleme. În mod mecanic, am făcut turul apartamentului, am stins toate luminile şi am intrat în camerele copiilor. Violette dormea adânc, cu degetul în gură şi strângându-şi la piept păpuşa. Cât despre băieţi, Ernest se făcuse covrig în aşternuturi – obiceiul lui când ceva îl speria –, iar Joachim, deşi dormea, nu se oprea din gesticulat. Aş fi putut să îmi petrec noaptea într-un du-te-vino între cele două camere, doar ca să-i privesc, să mă asigur că sunt bine, sperând că prezenţa lor mă va calma, dar nu voiam să risc să-i trezesc. Cât timp dormeau erau încă un pic protejaţi. Aşa că am urcat în camera noastră. Am făcut ca în fiecare seară, m-am demachiat, m-am spălat pe dinţi, mi-am pus o cămaşă de noapte şi m-am culcat pe locul meu, fără să mă uit la cel de-acum gol al lui Yanis. Am pus ceasul să sune ceva mai devreme decât de obicei şi am cufundat încăperea în întuneric. Mi-am petrecut noaptea privind minutele cum se scurg. Am aţipit câte un sfert de oră când şi când. M-am trezit tresărind, cu impresia că mă sufoc, că mă înec, dar bătăile inimii mele au revenit încet la normal. Aveam impresia că îmi pierdusem toată capacitatea de a simţi; e adevărat că nu fusesem niciodată deosebit de plângăcioasă, dar nu înţelegeam de ce acum asta nu-mi reuşea. Mi-era frig, eram înţepenită, paralizată. Când imagini ale lui Yanis, prăbuşit în garsonieră, ca un animal rănit, îmi apăreau în minte, le alungam, gândindu-mă la copii, la banii pe care îi datoram, la ce voi putea face mâine, poimâine şi în toate zilele următoare. Trebuia să ţin departe de inima şi de gândul meu durerea de a-l fi pierdut pe Yanis.

Stăteam toţi patru la masă la micul dejun, copiii îşi beau ciocolata caldă. Eu îmi înghiţeam cu greu cafeaua, chipurile lor supărate îmi frângeau inima. Şi continuam să tremur; frigul care mă cuprinsese cu o seară în urmă părea imposibil de alungat. Probabil că Joachim îşi instruise foarte bine fratele şi sora, pentru că niciunul dintre ei nu deschidea gura. Dar le vedeam întrebările în privirile panicate. M-am forţat să înghit o gură de cafea, apoi am început:

— Cât aţi stat voi cu Caroline, m-am văzut cu tati. Trei perechi de ochi neliniştiţi s-au aţintit asupra mea.

— Îşi cere iertare pentru ieri.

— De ce n-a venit el să ne spună? s-a răstit Joachim.

— Unde e? a adăugat Ernest.

— La garsonieră.

— Vreau să-l văd pe tati! s-a smiorcăit Violette.

— Când se întoarce? a vrut să ştie fiul meu cel mare.

M-a ţintuit cu privirea.

— Nu ştiu.

— Nu se mai întoarce?

— Ascultaţi, copii, tati nu este în apele lui, are mult de muncă şi nu poate să se ocupe de voi deocamdată.

— Ce-o să facem? s-a îngrijorat Ernest.

— Sunt eu aici şi mă voi ocupa mereu de voi.

Au lăsat toţi trei capul în piept. Eram mută în faţa lor, habar n-aveam ce puteam să le spun. În pofida furiei – reci, ca şi corpul meu – nu mă vedeam criticându-l pe Yanis în faţa lor, dar în acelaşi timp nici nu voiam să îi las să viseze la o revenire la normal. Nimic nu va mai fi ca înainte, lumea lor, cea pe care o cunoşteau dintotdeauna, tocmai se prăbuşise. Cum să le spun asta copiilor mei?

Uneori luăm decizii fără să reflectăm, fără să ne gândim la consecinţe; instinctul meu matern protector – care mă făcuse să-l părăsesc pe Yanis cu o seară în urmă – le făcea rău, le provoca o suferinţă care, până atunci, mi se păruse întotdeauna inimaginabilă. Aş fi jurat că Yanis şi cu mine suntem invincibili, că relaţia noastră era mai puternică decât orice, aş fi băgat mâna în foc pentru asta,

aş fi garantat cu viaţa mea chiar. Yanis, bărbatul puternic, indestructibil, se pierduse, se prăbuşise şi o făcuse singur, fără să-şi împartă grijile cu mine, fără să caute o soluţie ca să rezolve ce se mai putea rezolva, mă exclusese din viaţa lui şi îşi exclusese şi copiii. Faptul că nu se luptase mă nedumerea, mă decepţiona. Era atât de zguduitor să descopăr că nu mai puteam conta pe cel pe care se sprijinea viaţa mea. Ce se întâmplase? Iar eu pentru ce eram responsabilă? De ce închisesem ochii? în toate aceste ultime săptămâni, refuzasem să văd că nu mai era el însuşi, că devenise un străin. Mă împiedicasem de prima idee care îi vine în minte unei femei: eram batjocorită, înşelată, o prefera pe alta. Nimic din toate astea. Dar trădarea şi minciuna lui nu erau mai puţin grave. Iresponsabilitatea lui ne furase viitorul, proiectele, toate visurile pentru copii, studiile lor. Nu vom trăi destul ca să ne plătim datoriile şi nu vom putea s-o luăm de la zero, asta nu era permis într-o situaţie ca a noastră. Nu-i mai aveam decât pe copii, ei fuseseră mereu motorul meu. De acum înainte le voi consacra toată energia mea, în încercarea de a le uşura suferinţa, de a face astfel încât să rămână un pic de soare şi de zâmbet în viaţa lor de zi cu zi. Când le vedeam chipurile frumoase întristate, pierdute, îmi spuneam că niciodată nu-l voi putea ierta pe Yanis că îi făcuse să sufere astfel.

— Hai, copii! E timpul să plecăm la şcoală! le-am spus cu o veselie prefăcută.

Când am închis uşa apartamentului, Joachim m-a tras de braţ ca să-mi spună ceva la ureche.

— Pentru că tati nu mai e aici, o să am eu grijă de tine, mami.

Nu trebuie cu niciun chip să le arăt durerea mea. Am s-o reduc la tăcere, am s-o ţin ascunsă, am să renunţ să mai simt ceva, chiar dacă îmi va fi frig în permanenţă. Dacă voiam să lupt, nu aveam încotro.

— Sunt fată mare, nu-ţi face griji pentru mine.

După şcoală, i-am lăsat un mesaj lui Lucille ca s-o anunţ că întârzii şi să mă scuz. După aceea am terminat cu

întârzierile; asta mai lipsea, să fiu dată afară. Apoi, cât am mers cu metroul, am format acelaşi număr ca în ajun. Mi se părea îndepărtat apelul către Tristan, când intenţionasem să-i vorbesc despre presupusul adulter al lui Yanis.

— Vera, ce mai faci? m-a întrebat, la fel de şarmant ca întotdeauna.

— Propunerea ta de ieri de a sta de vorbă rămâne valabilă?

— Bineînţeles, dar ce se întâmplă? îmi fac griji pentru voi, soţul tău e de negăsit.

— Putem să ne vedem acum? Unde eşti?

— Acasă încă.

— Vin.

Fără să-i las timp să răspundă, am închis şi am grăbit pasul.

În mai puţin de patruzeci şi cinci de minute, sunam la uşa lui. Mi-a deschis imediat.

— Bună dimineaţa, Vera!

După ţinuta lui, cu cravata la gât, era gata să plece la serviciu; nimerisem în cel mai prost moment. Dar nu puteam să aştept.

— Tristan, e drăguţ că mă primeşti aşa, pe nepusă masă.

— Te rog, părea important.

— Chiar este.

S-a dat la o parte ca să mă lase să intru.

— Să-ţi iau haina?

Mi-am strâns mantoul pe lângă mine.

— Nu, îţi mulţumesc.

A aplecat capul într-o parte, vizibil îngrijorat şi a căutat să-mi prindă privirea, dar i-am evitat-o.

— Ia loc, mi-a spus după ce am ajuns în living.

M-am aşezat pe marginea unei canapele, nu voiam decât un lucru: să fug şi să uit. Dar nu mai aveam de ales.

— Cred că o cafea fierbinte îţi va face bine, pari îngheţata.

— Aşa este.

Fără un cuvânt, a dispărut în bucătărie, unde am auzit zgomotul espressorului. Era imposibil să fac să-mi înceteze tremurul mâinilor şi mă îngrozea ideea a ceea ce-i voi spune. Câteva minute mai târziu mi-a dat o ceaşcă. Am luat o înghiţitură fierbinte care nu a avut niciun efect. El s-a rezemat de masă şi m-a fixat întrebător.

— Nu mă grăbesc, Vera, m-a încurajat blând. Ia-o încet. Dar sunt îngrijorat pentru tine.

Am lăsat cafeaua pe măsuţa joasă şi am ridicat faţa spre el. Era extrem de serios.

— Păi… nu ştiu de unde să încep… Aseară… aseară… am… Yanis… Rahat!

Am lăsat capul în piept şi am strâns pumnii. Tremuram ca frunza.

— Ce se întâmplă?

Am strâns pleoapele, picioarele îmi zvâcneau.

— Am descoperit ceva aseară, în legătură cu Yanis. Şi… Mi-am trecut mâna peste faţă, am pufnit, apoi am îndrăznit să-l privesc din nou.

— Îmi pare rău, dar are legătură directă cu tine. A încruntat din sprâncene. Am respirat adânc.

— De mai multe săptămâni şi luni ne vinde minciuni şi totul este fals.

În următorul sfert de oră, bâlbâindu-mă, i-am detaliat amploarea catastrofei, a neplăţilor, a datoriei al cărui garant era, împrumuturile. M-a ascultat fără să spună nimic sau să se manifeste în vreun fel; rămânea serios, aparent insensibil la ceea ce-i spuneam. Dar începeam să-l cunosc îndeajuns ca să ştiu că răceala lui era doar semnul unei extreme concentrări. Când m-am oprit din vorbit, a rămas tăcut. Şi-a împreunat mâinile închizând ochii. Se abţinea să nu explodeze? Cum să mă supăr pe el? Avea toate motivele să fie teribil de furios şi o voi încasa în numele lui Yanis. De parcă nu aveam destule de îndurat. În cele din urmă, nu m-am mai uitat la el, mi-am îndreptat privirea goală spre pământ, aşteptând sentinţa. Tristan a scos un oftat adânc, dar eu mi-am ţinut capul plecat.

— N-am fost un prieten bun pentru el, n-am vrut să

văd că avea o problemă. L-am abandonat.

Am ridicat atât de repede capul că aproape am ameţit. Ce voia să spună? Doar n-o să-i găsească scuze şi n-o să se învinuiască pentru tâmpeniile lui Yanis.

— El e cel care ne-a abandonat! Ne-a minţit. Nu te-au anunţat de la bancă?

— Am mai depus nişte bani la un moment dat, dar atunci Yanis îmi spusese că aştepta o plată de la clienţi, nu am verificat mai departe, aveam încredere în el. De aceea nu am cerut mai multe explicaţii.

A oftat, cu un aer întristat.

— Ne-a minţit, pe tine, pe mine, banca. Ştii, Vera, când eşti pus la zid, eşti capabil de cele mai rele lucruri, pot să-l înţeleg.

Cuvintele lui mă uluiau.

— Îl… îl ierţi? am bâiguit.

— Nu spun asta, dar nu sunt în aceeaşi situaţie ca şi tine.

S-a ridicat şi, cu mâinile în buzunare, s-a dus în faţa uşii de sticlă a livingului. Scena aceasta o trăisem deja, dar seara, cu câteva secunde înainte ca Tristan să-i propună lui Yanis să gireze pentru el.

— Unde este?

— La garsonieră sau altundeva… Habar n-am.

M-a privit peste umăr, siderat.

— Cum adică, habar n-ai?

I-am evitat privirea. Am simţit că se apropia de mine.

— Cred că ştiu de ce-ai răspuns aşa, a şoptit.

Am tras aer adânc în piept, mi-am frecat braţele cu mâinile, apoi am ridicat din nou faţa către el. Mi s-a părut şi mai înalt decât de obicei. Şi-a aţintit privirea într-a mea.

— Ce-o să faci? l-am întrebat, ca să evit alte explicaţii despre mine şi Yanis.

— O să-mi fac timp să mă gândesc, o să refac toate calculele, o să sun la bancă şi o să mă duc să-l văd pe Yanis.

A respirat adânc.

— Mulţumesc că m-ai anunţat.

— Mi se părea normal. Bine, te las, deja am întârziat mult la serviciu.

M-am ridicat brusc, apărarea mea ceda.

— Ce fac copiii? m-a întrebat în timp ce mă îndreptam spre uşă.

— E complicat, m-am auzit răspunzând, cu voce slabă.

— Dar tu?

M-am oprit pe loc.

— Eu sunt foarte bine.

— Minţi foarte prost, Véra.

— Nu am de ales, Tristan, nu pot să clachez, să plâng, să urlu.

— Faţă de copii, nu poţi, ai dreptate, faţă de mine, e altceva.

Tremuratul mi s-a înteţit, simţeam că voi ceda. Ochii mi s-au umplut de lacrimi; în pofida eforturilor mele, pentru prima dată apăreau, perfide şi perverse. L-am simţit pe Tristan apropiindu-se, dar am rămas cu spatele. De ce eram aşa de slabă? Am tresărit când şi-a pus mâna, care mi s-a părut îngheţată, pe umărul meu şi l-a strâns.

— Cui ai să te confesezi? Lui Charlotte?

Am scuturat din cap.

— Lui Luc?

— Nu, am răspuns cu glas stins.

— Ţi-ar face morală, ţi-ar spune că aveau dreptate de la început în privinţa lui Yanis şi cred că te cunosc destul de bine acum ca să ghicesc că asta nu te-ar ajuta să faci faţă.

Ce puteam să-i răspund, când avea dreptate? A redus şi mai mult distanţa dintre noi, corpul lui aproape mă atingea.

— Mi-e atât de rău fără el, Tristan. M-a minţit, este insuportabil şi nu-i stă deloc în fire…

Mi-am ascuns faţa în mâini. M-a lăsat să plâng minute lungi, fără să spună nimic, doar cu mâna rece, dar protectoare pe umărul meu.

— Te duc la agenţia de voiaj.

Nici măcar n-am încercat să spun nu.

— Mulţumesc.

Drumul l-am făcut în tăcere. Când aproape ajunseserăm, Tristan mi-a spus:

— Dacă pot să te ajut cu orice, nu ezita.

Mă simţeam la fel de rău, dar prezenţa lui mă liniştea; îmi fusese teamă să-i înfrunt mânia, el însă nu mă abandona.

— Faci deja atât de multe… Cum aş îndrăzni să-ţi cer ceva, când tu va trebui să plăteşti pentru faptul că Yanis a fost atât de iresponsabil?

— Véra, să fie clar o dată pentru totdeauna! Nu vă voi lăsa să vă prăbuşiţi, nici pe unul, nici pe celălalt. Nu contează ce se întâmplă între voi. Ai grijă de tine şi de copii, asta e cel mai important.

Autoritatea pe care o degaja nu lăsa loc nici celui mai mic protest. Maşina s-a oprit în faţa agenţiei de voiaj.

— Atunci nu-ţi cer decât un lucru, am şoptit. Ia legătura cu el.

Am ieşit din maşină, trântind portiera.

13

Yanis

Vera descoperise adevărul şi-şi dăduse seama că eram incapabil să mă ocup de ea şi de copii, eram incapabil să-i protejez. Distrusesem totul şi era în întregime vina mea. Bărbatul care eram nu se sprijinea pe nimic. Singura forţă pe care o aveam în mine până atunci se întemeiase pe forţa ei, pe iubirea ei. Distrusesem şi asta. Duritatea cuvintelor şi privirilor ei din ajun îmi dovedise cât de mult o dezamăgisem şi cât rău putusem să le fac copiilor noştri. Ştiam că asta se va întâmpla până la urmă. Nici înainte nu valoram mare lucru, dar acum, că ea şi copiii nu mai erau aici, nu mai valoram absolut nimic. Fără ei eram *nimeni*. Ba da, de fapt, fără ei, nu eram bun de nimic, fără spirit combativ, fără energie, incapabil să reacţionez. Ce mi se întâmplase de căzusem atât de jos? Nu avusesem nevoie de ajutor ca să mi se spele creierul şi să-mi dispară orice simţ de responsabilitate, orice noţiune

a realităţii. Mă crezusem într-un joc video în care vieţile se reîncarcă după o oră sau două, numai că în viaţa adevărată nu avem a doua şansă. Până la urmă, jucasem la ruleta rusească şi pierdusem.

Cineva a sunat la uşa garsonierei. Am recunoscut silueta întunecată a lui Tristan. Asta mai lipsea. Mai aveam un glonţ pe ţeava, se va isprăvi cu mine în câteva minute, dar asta nu-mi va diminua suferinţa.

— N-ai decât să împingi uşa! m-am răstit fără să mă ridic.

Ceea ce a şi făcut. A intrat în garsonieră, impecabil, ca de obicei, impresionant în costumul lui fără nicio cută. De la o vreme, mi se părea că avea o expresie mai binevoitoare, că emana o siguranţă, o putere din ce în ce mai zdrobitoare. Pe măsură ce eu mă prăbuşeam, el strălucea mai tare. Ai fi zis că-mi fura energia. Ar fi putut s-o facă la urma urmei, doar şi eu îi furam banii. După ce m-a cercetat din priviri, s-a plimbat puţin prin harababura din garsonieră, aruncând priviri încărcate de dispreţ spre hârtiile risipite pe jos, spre mizeria mea. A luat câteva plicuri pe care le-a parcurs cu atenţie înainte să le lase pe biroul meu. Nu am încercat să-l împiedic. La ce bun? De când Vera era la curent, îmi explodase totul în faţă, aşa că acum nu mai conta… Apoi s-a apropiat de blatul de lucru din bucătărie, a pus apă la fiert, a vărsat o cantitate generoasă de cafea măcinată în cafetieră. Apoi a clătit două ceşti. Cât timp el făcea pe ospătarul, mi-am aprins o ţigară. A rămas întors cu spatele în tot acest timp; nu-i vedeam decât mâinile fine, care mi se păreau totuşi mult mai ferme decât palmele mele bătătorite şi aspre. Când a venit spre mine, nu am avut forţa să mă ridic, am rămas jos şi am luat cafeaua pe care mi-a întins-o. S-a dat înapoi câţiva paşi, s-a rezemat de birou, fără să se aşeze. Mă privea, impasibil, impenetrabil. Iar eu mă simţeam şi mai jalnic.

— Vera a trecut pe la mine în dimineaţa asta, mi-a spus cu o voce metalică.

Mi-am luat capul în mâini şi m-am tras de păr.

— Sunt surprins, Yanis. Credeam că sunt perspicace, dar m-am înşelat. Îmi făcusem despre tine o idee de om puternic, bătăios, curajos, pe care nimic nu poate să-l atingă, cu atât mai puţin să-l doboare. Şi mai ales pe care se poate conta, în care poţi să ai o încredere absolută. Nu mai ştiu ce să cred…

Avea dreptate să mă nimicească, o meritam.

— Este vina mea, m-am înşelat în privinţa ta. Când văd dimensiunea dezastrului… mă întreb ce te-a făcut să-ţi pui familia într-o asemenea situaţie. Te-ai gândit la Vera, la copii? La viitorul lor? Le-ai dat dreptate celor care te acuză. Se pare că Luc nu s-a înşelat în privinţa ta şi a valorii tale! Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

— Habar n-am. Nu înţeleg cum am putut să ajung aici. Am căzut într-o spirală infernală. Ca şi cum aş fi semnat un pact cu diavolul, care îşi cerea plata.

— De ce ai rămas singur? Ceea ce mă doare cel mai mult este că nu ai venit la mine. Credeam că suntem prieteni!

Am ridicat brusc privirea către el. Cum putusem să-l trădez în felul ăsta? Să-l fac să plătească pentru greşelile mele? îmi oferise prietenia şi încrederea lui, ca nimeni altcineva înainte, credea în mine.

— Pune-te în locul meu, l-am implorat cu voce patetică. Mi-era atât de ruşine de situaţia în care eram…

— Dar îţi jur că suntem prieteni, Tristan. Niciodată nu am căutat să te înjunghii pe la spate.

— Cum să te cred? Să am din nou încredere în tine, când tu m-ai folosit ca instrument al autodistrugerii tale? Îţi dai seama în ce situaţie m-ai pus?

— Dacă aş avea cum să compensez răul pe care ţi l-am făcut, aş face-o. Ţi-aş spune să iei tot ce este al meu.

Afurisitul său rictus ironic i-a apărut pe chip. Mi-a venit deodată să-i sar la gât şi să-l lipesc de perete ca să mă descarc, să scuip ruşinea şi durerea care mă rodeau. El s-a ridicat şi a început să meargă de colo-colo cu mâinile în buzunare. S-a oprit şi a privit în sus. Mi-am luat din nou capul în mâini, cu coatele pe genunchi ca să-mi stăpânesc

pornirea. Mă mâncau pumnii şi nu înţelegeam de ce. El ar fi trebuit să mă lovească. Câteva minute mai târziu, m-am simţit ca un câine, văzându-i pantofii sub nasul meu. Eu eram în picioarele goale. Eram terminat, nu mai aveam nimic, iar el avea totul, totul ca să mă nimicească. Eram la pământ, el mă privea de sus.

— Ce-ai să faci? l-am întrebat privindu-l.

A dat din cap oftând.

— Am de ales? Nu te las să cazi. Pentru început, am să sun la bancă să te acopăr, să îi asigur de susţinerea mea în pofida datoriilor tale. Îţi dai seama de sumă?

— De ce faci asta? De ce îmi acorzi o a doua şansă?

Eram debusolat: mă aşteptam să depună plângere, să mă înfunde, şi el îmi întindea mâna. Cu toate acestea, privirea lui era rece, glacială. Nu vedeam niciun pic de bunăvoinţă în ea.

— Atenţie, există o condiţie.

— Orice vrei.

— Începând de acum, faci ce-ţi spun.

Tonul lui era implacabil, lipsit de emoţie.

— Vor trebui refăcute calculele tale. Asta presupune să mă laşi să-mi bag nasul în hârtiile tale, în plăţi, în facturi, în contracte. Ştiu foarte bine că voiai să îţi conduci firma *singur*, dar nu ştii s-o faci. Înţelegi?

De parcă aş avea de ales. În orice caz, aveam acum dovada că eram incapabil să gestionez ceva singur. Luc avusese dreptate de la început. Aveam nevoie de ajutor. Am încuviinţat.

— Dar problemele tale sunt departe de a se fi rezolvat, Yanis.

— Ştiu, trebuie să înapoiez tot ce îţi datorez.

— Într-adevăr. Onorariile tuturor contractelor tale vor merge în contul datoriei, nu doar cele pe care le ai cu mine. Ai să lucrezi gratis. Trebuie să reporneşti de la zero. Asta o să ia mult timp, dată fiind suma datoriilor. Apoi nu ne mai rămâne decât să-ţi ţinem pumnii ca să reuşeşti.

— Mă voi strădui, Tristan, îţi promit!

— Nu face promisiuni deşarte. Uite unde a dus asta.

Te las, trebuie să trec pe la bancă.

S-a îndepărtat de mine şi a pornit spre uşă.

— Aşteaptă!

M-am ridicat în sfârşit de jos, în pofida picioarelor mele amorţite.

— Nu voi putea niciodată să-ţi mulţumesc îndeajuns.

— Pune-te pe treabă, va fi destul pentru început.

Am oftat adânc. Apoi am îndrăznit să-l privesc în ochi, trebuia să înfrunt asta, trebuia să ştiu.

— Ea ce face?

A venit spre mine ridicând o sprânceană.

— Ai tupeu, Yanis, să întrebi asta după tot ce i-ai făcut. Am lăsat capul în piept şi am strâns pumnii. Ce-şi închipuia? Sigur că eram copleşit de ruşine, dar aveam nevoie să aflu veşti despre ea.

— Vera este foarte puternică. Mă impresionează. În pofida a tot ce a pierdut, rămâne în picioare şi face faţă. A venit la mine ca să-şi asume prostiile tale. Şi-a luat acest rol. Şi cu toate acestea, când i-am deschis uşa de dimineaţă, nu am putut să-mi imaginez nicio secundă că-mi va spune ceva atât de grav.

Să ştiu că era bine mă liniştea şi mă distrugea în acelaşi timp.

— Ţi-a spus ceva despre mine?

— Nu vorbeşte decât despre copii. Fără măcar să-ţi dai seama, te-ai îndepărtat de ea, ai lăsat-o deoparte, îmi închipui că fugeai de ea?

Am dat din cap.

— A început deja să trăiască fără tine. Vrea să-şi protejeze copiii, cred că este singura ei prioritate. Din nefericire, bărbaţii trec întotdeauna pe locul doi, ştiu câte ceva despre asta. Va trebui să te descurci fără ea. Are cu siguranţă nevoie de timp. Trebuie să-ţi revii, Yanis. Las-o deoparte pe Vera, asta te va ajuta.

Am înlemnit. Tristan s-a apropiat de mine şi mi-a pus o mână pe umăr, strângându-mi-l.

— Nu eşti singur, sunt aici.

— Pot să-ţi cer o ultimă favoare?

— Te ascult.

— Ai grijă de ea, te rog. N-o lăsa, nu te mai are decât pe tine.

— Poţi să te bazezi pe mine.

Mi-a strâns umărul mai tare şi mi-a dat drumul, apoi a plecat.

14 Vera în sfârşit reuşisem să culc copiii, era nouă şi jumătate. M-am prăbuşit pe canapea şi m-am înfăşurat într-un pled. De când Yanis nu mai era aici – trei săptămâni lungi – serile erau infernale. Şi asta înainte de şase! Să mă ocup singură de copii nu era o problemă în sine. Tristeţile şi fricile lor erau aceleaşi. În fiecare seară trebuia să le explic, să le repet de ce nu era tatăl lor acasă, nu mai găseam argumente, nu mai ştiam ce să le spun, nici cum să-i justific absenţa. Şi, ca să pună capac la toate, eram la sfârşitul lui noiembrie deja, Crăciunul se apropia cu paşi repezi şi întrebarea dacă îşi vor vedea tatăl în perioada asta revenea tot mai des. Ce puteam să le spun, în afară de asta faptul că nu ştiam nimic? Rezultatul: se simţeau rău, îmi cereau multă atenţie, îmi consumau toată energia. Joachim, permanent închis în el, nu-şi mai dădea interesul la şcoală şi făcea totul ca să-şi monteze fratele şi sora împotriva lui Yanis; Ernest avea crize de furie una după alta, orice era motiv să urle, să spargă. Cât despre Violette, nu o mai auzeam, nu spunea nimic, dar în fiecare noapte făcea pipi în pat şi asta o trezea, venea să mă trezească şi pe mine şi, după ce îi schimbam aşternuturile, trebuia să rămân ca s-o ţin de mână până când adormea din nou, epuizată să lupt împotriva somnului. Eram sleită, nu mai aveam energie şi cu toate acestea nu reuşeam să dorm decât câteva ore pe noapte. Şi eu mă simţeam rău. Mă gândeam fără încetare la Yanis, era o pornire mai puternică decât mine, îmi făceam griji pentru el şi îmi lipsea îngrozitor. Nu reuşeam să trăiesc fără el, supravieţuiam doar, făcând astfel încât să îi menajez cât mai mult pe copiii noştri. Eram bântuită constant de ultimele imagini ale lui, slab, la pământ, care nu mai aveau nicio legătură cu Yanis al meu, soţul meu. Îmi lipsea atât

de mult că mă durea în permanenţă tot corpul. Nu mai mâneam, nu mai dormeam. Ultima dată când avusesem un semn de la el fusese a doua zi după descoperire, îşi petrecuse o parte din timp încercând să mă găsească la telefon, iar după-amiaza sunase în cele din urmă la agenţia de voiaj.

Mă ocupam cum puteam, tremurând întruna, de clienţi, când m-a strigat Lucille:

— La telefon, e Yanis, zice că e urgent.

Probabil că m-am uitat la ea cu privirea pierdută.

— Vera! Vera! E soţul tău! Răspunzi?

M-am întors spre clienţi, scuzându-mă. Apoi, cu mâna tremurândă, am ridicat receptorul întorcându-mă cu spatele la ei.

— Nu mă suna aici, am şoptit.

— Vreau să te văd, să vorbesc cu tine, te rog!

Vocea lui imploratoare era gata să mă facă să cedez.

— Nu!

— Sunt în faţa agenţiei de voiaj.

— Ce?! am ţipat privind pe geam.

Într-adevăr, era acolo, murdar, deloc mai bine decât în ajun. A trebuit să lupt împotriva lacrimilor, atât de rău îmi făcea să-l văd aşa. Ploua cu găleata, era ud din cap până-n picioare, din păr îi picura apă pe faţa răvăşită.

— Vera, nu putem să stăm aşa, a spus fixându-mă. Dacă nu ieşi, intru eu.

— Rămâi afară, vin.

Am închis ca să mă ocup din nou de clienţi, cel puţin în aparenţă. După ce au plecat, mi-am luat haina, scuzându-mă faţă de Lucille. Mi-am deschis umbrela înainte să trec pragul. Cu ţigara în gură, Yanis se plimba de colo-colo pe trotuar fără să încerce să se adăpostească de ploaie. Brusc, am simţit nevoia să-l protejez; îmi venea să mă arunc pe el, să-l iau în braţe ca să-i spun că vom găsi o soluţie şi că-l iubeam în pofida a tot şi mai presus de orice. Mă credeam mai puternică, dar în faţa lui eram slabă. Doar gravitatea situaţiei mă împiedica.

— Nu mi-ai făcut destule necazuri, mai vrei şi să fiu

dată afară? i-am zis.

Reacţionasem împotriva durerii prin agresivitate. A înaintat spre mine, eu m-am dat înapoi.

— Vera, te rog. Ascultă-mă, îţi promit că am să-mi revin. Tristan o să m-ajute, a venit la mine de dimineaţă.

Mă gândisem că, dacă exista cineva pe care puteam conta, acela era Tristan. Deşi greşelile lui Yanis îl costau sute de mii de euro, tot era dispus să-l ajute.

— Ei, şi? Vino-ţi în fire. Ce faci aici, în halul ăsta? Puţin îmi pasă de promisiunile tale. Vreau dovezi! Cât timp nu o să fii mai bine, nu foloseşte la nimic să te apropii de mine, cu atât mai puţin de copii, ţi-am spus şi ieri.

Ochii lui mari şi albaştri, înfundaţi în orbite şi înroşiţi s-au umplut de lacrimi. Până la urmă, Yanis se dovedea a fi un colos cu picioare de lut.

— Acum, du-te, i-am şoptit. E mai bine aşa.

„Încă aud muzica noastră în gând”, au şoptit în tăcere buzele lui. A dat să vină spre mine, întinzându-mi mâna, dar am scuturat din cap. S-a îndreptat mergând cu spatele, fără să mă scape din ochi. Într-un târziu m-am răsucit pe călcâie şi m-am refugiat în agenţia de voiaj, în aceeaşi seară, Tristan a venit să ia din apartament o geantă cu câteva lucruri de-ale lui Yanis. Şi din ziua aceea a fost tăcere deplină, nu ne-am mai vorbit, nu ne-am mai sunat, nimic, nici un singur mesaj. Ca şi cum ar fi dispărut de pe faţa pământului. Deşi îmi dorisem să ne despărţim, durerea provocată de lipsa lui era cu fiecare zi mai intensă. Trebuia să fac eforturi ca să nu alerg la garsonieră sau să-l sun ca să-i aud vocea. Frica de ceea ce aş fi putut găsi acolo mă făcea să renunţ.

Soneria telefonului m-a făcut să cobor din nou cu picioarele pe pământ. Tristan.

— Bună, i-am spus când am răspuns.

— Bună seara, Vera, sunt jos, pot să urc cinci minute?

— Sigur că da.

Tristan venea regulat seara, când se întorcea de la serviciu. Ne prefăceam că nu ne dăm seama că făcea un ocol ca să se asigure că eram bine. M-am ridicat de pe

canapea când am auzit liftul ajungând la etajul nostru şi m-am dus să-i deschid uşa, fără să fac zgomot.

— E în regulă? m-a întrebat intrând.

— Da, i-am răspuns cu un zâmbet slab.

— Tati! a strigat Violette din camera de zi.

Umerii mi-au căzut şi am închis ochii oftând. Cum auzea că se deschide uşa, spera că s-a întors tatăl ei, uneori asta o făcea chiar şi să se trezească din somn. Tristan şi-a pus o mână pe umărul meu şi l-a strâns, singurul gest pe care şi-l permitea.

— Mă ocup eu.

S-a îndreptat spre fiica mea, care se clătina de somn. A ridicat-o şi a cuprins-o în braţe.

— Sunt doar eu, prinţesă mică. Ar trebui să fii în pat.

— Îl vreau pe tati.

— Tati lucrează mult acum, o să-l vezi mai târziu, a liniştit-o el mângâind-o pe păr.

— Hai, am intervenit, înapoi în pat.

Tristan mi-a dat-o, ea s-a agăţat de mine.

— Pune-ţi ceva de băut până mă întorc, i-am propus musafirului meu.

Am petrecut următorul sfert de oră lângă Violette, în patul ei, mângâind-o pe obraz ca s-o ajut să adoarmă la loc. Tristeţea ei mă îmbolnăvea şi îmi creştea furia împotriva lui Yanis. Dacă n-ar fi făcut totul pe dos, nu am fi fost aici. Copiii nu ar fi fost pe punctul să-şi piardă toate reperele. Când am fost sigură că dormea iarăşi adânc, am ieşit din cameră încetişor. Tristan îşi făcuse o cafea, şi pentru mine – un ceai. Mi-am reluat locul pe canapea, iar el mi-a dat pledul.

— Probabil l-ai pierdut când mi-ai deschis uşa.

— Mulţumesc.

M-am învelit, apoi am luat ceaşca suflând în ea înainte să beau o înghiţitură.

— Vin de la garsonieră, mi-a spus după câteva minute de tăcere.

— Şi cum e?

Făcea pe intermediarul, aveam veşti despre Yanis

prin el – nu dintre cele mai încurajatoare – şi invers. Tristan şi-a luat un aer grav care nu prevestea nimic bun.

— N-a făcut nimic astăzi, n-a ieşit din casă, dacă o ţine aşa va pierde toate contractele pe care le-a obţinut. Nu mai ştiu ce să fac. Mă înnebuneşte că nu reuşesc să-l ajut.

— Nu-ţi reproşa nimic, faci tot ce poţi… S-ar zice că nu vrea să iasă din pasa asta. Mai bea mult?

Tristan şi-a aţintit ochii într-ai mei; aveam răspunsul. Mi-am tras pătura pe umeri, mereu frisoanele alea.

— Crezi că, dacă aş ceda în privinţa copiilor şi l-aş lăsa să-i vadă, l-ar ajuta?

— Nu eu trebuie să-ţi spun ce să faci…

— Am nevoie de sfaturile tale, Tristan, te rog… ce ai face în locul meu?

S-a aşezat mai bine în fotoliu.

— Este evident, faptul că nu-i mai vede pe copii nu ajută. În schimb, nu ştiu dacă imaginea pe care le-ar arăta-o băieţilor şi lui Violette le-ar face lor bine. Nici ţie, de altfel.

— Asta mă şi sperie.

A încruntat din sprâncene privind spre locul de lângă mine pe canapea.

— Ce sunt hârtiile alea?

Am zâmbit trist.

— Oh… astea… Voiam să fac nişte calcule în seara asta şi apoi, vezi tu, până la urmă, nu…

— Cum te descurci? Ai nevoie de ceva?

— Nu, de absolut nimic, Tristan.

S-a ridicat şi a venit să se aşeze pe măsuţa joasă din faţa mea; observasem că de ceva timp era mai puţin formal, mai natural. îi stătea bine.

— Vera, cum ai să faci cu cadourile de Crăciun pentru copii? Ştiu că te gândeşti la asta şi că te frământă. Lasă-mă să te ajut, pot să-ţi împrumut…

L-am făcut să tacă ridicând mâna.

— În niciun caz! îţi datorăm deja destui bani.

— Yanis îmi datorează, nu tu.

— Îţi mulţumesc, dar mă descurc.

Era un fel de a spune. Înainte de toată această mizerie, din salariul meu plăteam ratele lunare pentru împrumutul imobiliar plus alte câteva mici cheltuieli suplimentare. Astăzi trebuia să iau asupra mea şi toate celelalte. În scurt timp, ca să fac cumpărăturile – fără să mai vorbesc de sacul lui Moş Crăciun – dacă voiam să evit creşterea datoriei, deja enorme, va trebui să mă hotărăsc să umblu la puşculiţa pentru aniversarea lui Yanis şi a căsătoriei noastre. Oricum, habar n-aveam unde vom fi peste un an.

— Rar am văzut o persoană la fel de mândră ca tine, mi-a spus cu obişnuitul lui rictus pe buze.

Zâmbetul acela în colţul gurii învăţasem să-l decodific: însemna că Tristan îmi făcea un compliment şi că în acelaşi timp îl amuzam.

— Fac ce pot.

M-a privit ţintă.

— Mă îngrijorezi, pari foarte obosită.

— Dorm puţin, dar nu-i grav. O să treacă…

Am zâmbit şi eu.

— Te las să dormi, a spus ridicându-se. Nu te mişca, ştiu drumul.

S-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe obraz. Yanis nici măcar asta nu mai făcea…

— Noapte bună, Vera!

— Mulţumesc că ai venit.

I-am observat silueta întunecată ieşind din apartament. Cu cât Yanis devenea mai slab, cu atât Tristan mi se părea mai puternic. Ceea ce ar fi fost inimaginabil în urmă cu câteva săptămâni. Dar înainte Yanis umplea atâta loc. Cine putea să-l înfrunte în privinţa forţei, înainte să devină altcineva?

Clipele petrecute cu Tristan îmi făceau bine şi totuşi vorbeam aproape exclusiv despre Yanis şi despre situaţia în care ne aflam. Dar privirea lui – felul lui de a vedea lucrurile – mă liniştea. Chiar dacă nu îi ceream nimic *i* deosebit, niciun ajutor – refuzam să fac asta –, eram mai

puţin singură datorită lui. Dacă ar fi făcut altfel, dacă m-ar fi abandonat, m-aş fi simţit teribil de rău. Nicio clipă nu voisem să-l sun pe Luc sau să apelez la Charlotte.

A doua zi seara am plecat cu întârziere de la serviciu şi, ca să pună capac la tot, metroul a stat blocat vreun sfert de oră în tunel. Cum am ieşit din staţie, am luat-o la fugă; nu era tocmai bine pentru organismul meu foarte slăbit. Când am ajuns în faţa şcolii, i-am văzut pe ultimii întârziaţi plecând, am iuţit din nou pasul şi am crezut că o să cad în faţa uşii. Supraveghetoarea de la after-school s-a uitat la mine, uluită.

— Hm… copiii au plecat deja, ceva mai devreme măcar o dată, m-a anunţat.

În mod normal, remarca ei în legătură cu întârzierile mele m-ar fi scos din sărite. Dar acum era altceva. M-a cuprins din nou o senzaţie de frig; m-am crispat.

— Unde sunt? m-am speriat. Cu cine au plecat?

Se uita la mine ca la o nebună.

— Cu tatăl lor, de ce?

Era exact răspunsul de care mă temeam. De ce venise? Unde îi dusese? M-am răsucit pe călcâie şi mi-am adunat ultimele puteri ca să o iau din nou la fugă. Am făcut slalom printre trecători, i-am împins strigând să se dea la o parte. Frica mea era iraţională, ştiam, poate că Yanis se schimbase, dar nu într-atât încât să-i ducă pe copii cine ştie unde fără să mă anunţe. Copiii erau tot ce îmi rămânea din vechea noastră viaţă, ei erau cei care îmi aminteau că fuseserăm fericiţi – erau rodul iubirii nemăsurate dintre Yanis şi mine. Erau singura mea raţiune de a mă trezi dimineaţa, de când totul se dăduse peste cap. Singurul moment în care aveam impresia că respir mai bine era seara când îi luam de la şcoală şi ne povesteam ce făcuserăm peste zi, era o mică pauză în tumult. Traseul acela era ca o zonă liberă. Şi Yanis îmi răpise această respiraţie indispensabilă. Ajunsă în faţa liftului, m-am năpustit pe buton apăsând încontinuu, chiar dacă ştiam că asta nu-l va face să vină mai repede. Am intrat cu zgomot în apartament şi m-am dus în living după ce am trântit uşa.

Am auzit imediat chicotelile lui Violette care îi povestea viaţa ei lui Yanis, pe canapea. Doar ea manifesta o oarecare bucurie. Stătea în braţele lui şi era gata să-l stranguleze, atât de tare îl strângea. Joachim şi Ernest – acesta din urmă cu siguranţă ameninţat cu represalii din partea fratelui mai mare – stăteau bosumflaţi într-un colţ. Când a ridicat capul spre mine, Yanis nici măcar nu a încercat să zâmbească. Părea mai degrabă întristat, ca prins asupra faptei. Slăbise, era de nerecunoscut; îi crescuse barba şi asta îi dădea un aer înspăimântător. Răspândea o impresie de delăsare atât de puternică, încât mi-a venit să ţip la el că trebuie să-şi revină. Dar, în pofida stării lui, aveam în faţa ochilor o imagine asemănătoare cu a noastră de dinainte: părinţi şi copii, acasă, după întoarcerea de la şcoală. Joachim şi Ernest au venit şi s-au lipit de mine, Joachim în faţă, ca pentru a mă apăra, Ernest, în fusta mea, ca pentru a se apăra.

— Mami! a strigat Violette. Ai văzut? Tati s-a întors! E aşa de bine.

Eram incapabilă să-i răspund.

— Bună, Vera, mi-a zis Yanis timid.

— Copii, duceţi-vă în camerele voastre, vin în cinci minute pentru duş.

— Nu! Nu vreau! a zbierat Violette.

— Mă asculţi şi gata! am ţipat.

De câteva zile, oboseala, nervozitatea permanentă mă făceau incapabilă să fiu blândă cu ei. Mă enervam din ce în ce mai mult şi foarte adesea pentru fleacuri. Numai că prezenţa lui Yanis nu era deloc un fleac.

— Ascult-o pe mami, i-a spus el blând.

— Dar… tati!

El i-a dat un pupic pe nas.

— Te rog.

Până la urmă s-a supus, a sărit de pe genunchii lui şi s-a făcut nevăzută pe hol.

— Mă duc cu ea, mi-a spus Joachim.

— Mulţumesc, viteazule.

Şi-a urmat sora fără să-şi privească tatăl. Cât despre

Ernest, el s-a desprins de picioarele mele şi a luat-o spre cameră, dar s-a răzgândit şi s-a aruncat în braţele lui Yanis, care l-a strâns la piept, cu ochii închişi, inspirându-i mirosul. Am preferat să mă îndepărtez de ei. M-am agăţat de blatul de lângă chiuvetă, dar tot n-am putut să nu aud conversaţia lor, decât dacă mi-aş fi astupat urechile. Yanis îi şoptea lui Ernest că totul se va aranja. Ce ştie el? Fiul nostru îi spunea că Joachim îi repeta întruna că ei nu mai aveau tată, că tati îi uitase, că era rău cu mine. Atunci Yanis i-a răspuns că ne iubea pe toţi patru mai mult decât orice, şi-a cerut iertare că nu face ce trebuie pentru noi. Apoi l-am auzit rugându-l să se ducă la Joachim şi la Violette, pentru că el trebuia să stea de vorbă cu mami.

— Vera? m-a strigat Yanis după câteva minute.

M-am întors şi l-am văzut de partea cealaltă a hiatului din bucătărie. Bucata aceea de lemn cioplită, şlefuită, asamblată de mâinile lui ne despărţea, aceeaşi bucată de lemn pe care hotărâserăm atâtea lucruri, unde Yanis mă aşezase nu doar o dată, unde mă sărutase, unde îi ajutase pe copii să deseneze, unde lucrase la dosarul concept store-ului care îl distrusese. Şi iată că bucata aceea de lemn care nu avea mai mult de un metru mi se părea deodată de o dimensiune insurmontabilă.

— De ce ai venit? m-am răstit.

Agresivitatea era arma mea cea mai bună de apărare.

— Nici măcar nu aveam de gând să le vorbesc. Voiam doar să îi văd, să vă văd.

— Poftim? Ai stat într-un colţ ca să-i spionezi? Eşti bolnav la cap?

Mi-a evitat privirea.

— Nu este prima oară când vin.

Am izbit în blatul de lucru. Yanis a tresărit, nu mă ştia violentă.

— Ce? De când durează asta? Ne urmăreşti? Nu pot să cred!

— Ba nu, doar că îmi lipsesc, îmi lipseşti.

— O iei razna, pe cuvânt! Ai devenit un voyeurist scârbos sau ce? Te-ai gândit că ar fi putut să te vadă fără

să-ţi dai seama? Ce crezi că s-ar fi întâmplat atunci?

A lăsat capul în piept.

— Am să-ţi spun eu. Le-ai fi frânt şi mai mult inima! Mâinile îi tremurau.

— Iartă-mă. Nu mi-am dat seama ce fac.

— Asta devine obişnuinţă la tine. Nu-ţi dai seama de ni*i i* >

mic. Ai pierdut orice simţ al responsabilităţii. Şi ai vrea să am iarăşi încredere în tine, când de-acum o să mă întreb mereu dacă nu te ascunzi la spatele meu?

— N-am dreptul să îmi fac griji pentru voi? s-a enervat. Pentru tine?

— Aşa-zisa ta grijă nu te-a împiedicat să ne bagi în rahat până-n gât!

S-a agăţat de blat. Mâinile lui mi s-au părut mai mari şi mai aspre decât îmi aminteam. A oftat.

— Să vin ca să vă văd când îi iei de la şcoală e sigura cale să mai aflu lucruri despre voi.

Eu credeam că-i povestea Tristan.

— Doar nu-ţi închipui că aş putea să vă fac rău? Vocea i s-a frânt, îl rănisem îngrozitor.

— Poate nu cu bună ştiinţă, doar că nu mai eşti tu însuţi. Mă sperii, Yanis.

S-a încovoiat, trecându-şi mâna peste faţă.

— Vera, îţi promit că voi munci pe brânci ca să repar tot acest dezastru.

Am scuturat din cap, dându-mi ochii peste cap.

— Nu contează! Sunt sigură că-ţi petreci zilele bând bere şi nefăcând nimic.

I

A zâmbit trist.

— E normal să nu mă crezi, după toate minciunile şi după felul cum arăt. Totuşi, este adevărat: lucrez zi şi noapte şi am să-ţi dovedesc.

Părea atât de sincer.

— Nu mai veni la şcoală, deocamdată. Nu mai vreau să trag o sperietură ca adineauri.

— Vera, dacă mi-am permis să fac asta este pentru că

ai întârziat, altfel…

— Nu cumva încerci să spui că e vina mea?

— Bineînţeles că nu. Nu sunt chiar atât de tâmpit! Copiii n-ar putea să aibă o mamă mai bună. E adevărat că mi-era greu să aştept în spatele porţii, era frig şi mi-am zis că le-ar fi mai bine aici. Dar n-am să mai fac dacă tu crezi că asta ar putea să-i tulbure şi mai mult.

Am întors privirea.

— Acum du-te să le spui la revedere copiilor şi pleacă.

— Foarte bine, dacă asta vrei.

M-a lăsat singură. Violette a început să plângă când Yanis le-a spus că pleacă. A luat-o în braţe şi i-a vorbit la ureche mângâind-o pe spate, asta probabil a liniştit-o, pentru că plânsetele ei s-au rărit. Continua totuşi să se agaţe de el.

— Du-te la mami, i-a spus în cele din urmă. Ea o să te îmbrăţişeze şi o să fie mai bine.

A smuls-o din braţele lui şi mi-a dat-o. I-am prins privirea, care m-a zguduit. În clipa aceea aş fi vrut să-i spun să rămână, aş fi vrut să cred din nou în el. Am strâns din dinţi ca să nu cedez. Mă înşelase prea mult timp cu privirea lui de când era pe cont propriu, ca să cad în plasă atât de uşor. Yanis s-a apropiat de băieţi. Joachim s-a uitat la el sfidător.

— Continuă să ai grijă de mami, viteazule, i-a spus tatăl lui.

Joachim a întors faţa. Apoi Yanis s-a apropiat de Ernest, lăsându-se pe vine, l-a mângâiat pe obraz, pe mâini.

— La revedere, tati!

— Să-l asculţi pe fratele tău mai mare. Bine?

— Promit.

S-a ridicat din nou în picioare, apoi a schiţat un pas spre mine. S-a răzgândit oftând dureros.

— Vera, dacă ai nevoie de mine, sunt aici. Nu te voi mai dezamăgi.

S-a uitat la copii, s-a forţat să le zâmbească şi a

deschis uşa. Apoi a închis-o în urma lui aproape fără zgomot. Yanis devenise tăcut. Mi-am înăbuşit un hohot de plâns. Vom dormi toţi prost în noaptea care urmează.

Într-o dimineaţă, câteva zile mai târziu, abia pusesem piciorul jos din pat, că m-am simţit ameţită. Nu avea nicio legătură cu oboseala acumulată în ultimele săptămâni, nu, pur şi simplu copiii îmi dăduseră răceala lor, care la mine avea să capete nişte proporţii uriaşe. Totuşi, nu se punea problema să rămân la căldură în pat. Înainte aş fi sunat-o pe Lucille şi i-aş fi spus să nu conteze pe mine, ea mi-ar fi răspuns că nu-i nicio problemă, *întoarce-te mâine în formă*, Yanis ar fi venit de câteva ori pe zi de la birou, mi-ar fi pregătit o băutură fierbinte, câteva reviste deocheate cum spunea el, şi a doua zi m-aş fi dus la serviciu, sigur cu nasul încă înfundat, dar mai în formă totuşi şi după ce aş fi evitat ce era mai rău. Astăzi va trebui să evit ce era mai rău fără acele ritualuri foarte plăcute. Deja era de-a dreptul imposibil să-i mai cer lui Lucille să mă acopere şi să se ocupe singură de activitatea de peste zi la agenţie, şi-aşa făcea destul pentru mine. De când Yanis nu mai era acasă, se confrunta cu întârzierile mele, cu plecările precipitate, cu dispoziţia schimbătoare şi probabil că nu-i era deloc uşor. Şi-apoi trebuia să mă ocup de copii.

Numai că nimic nu s-a petrecut cum prevăzusem; picăturile de ulei esenţial pe care mi le-am pus în nas, în afară că emanau în birou un miros de magazin de plante medicinale care i-a uimit pe toţi clienţii, nu au avut niciun efect. Pe măsură ce trecea ziua, capul meu devenea tot mai greu, ochii îmi ardeau şi deveniseră oarecum sticloşi, frisoanele au pus stăpânire pe mine, gâtul a început să mă doară tare, fără a mai pune la socoteală apariţia durerilor musculare. Am reuşit, de bine, de rău să fac faţă la serviciu, am luat copiii, le-am făcut duş şi am reuşit chiar să pregătesc cina. Cât erau la masă, m-am lungit pe canapea, complet incapabilă să înghit ceva şi mai ales incapabilă să mă ţin pe picioare; simpla idee de a mă aşeza pe un scaun mi se părea epuizantă. Cu faţa îngropată în perne, înfăşurată în pledul ridicat până la bărbie, îmi

spuneam că măcar aşa voi putea să stau cu un ochi pe ei. Cel care stătea cu ochii pe mine era Joachim. îi adresam mereu zâmbete pe care le speram liniştitoare. Un pic mai târziu, în timp ce se spălau toţi trei pe dinţi stând înşiraţi în faţa chiuvetei, clătinându-mă, m-am rezemat de perete, lângă ei.

— Mami, eşti bolnavă? m-a întrebat Violette.

Aceste câteva cuvinte au răsunat cu putere în capul meu.

— Da, iubirea mea, dar nu-i grav, o răceală mai puternică, aşa cum ai avut tu săptămâna trecută.

— Arăţi ciudat.

Am aruncat o privire spre imaginea mea din oglindă; observaţia fiicei mele m-a făcut să schiţez un zâmbet, într-adevăr, eram foarte palidă, cu faţa uşor lucioasă din cauza transpiraţiei reci şi a febrei.

— Cine o să aibă grijă de tine, mami?

— Am să mă descurc. Acum, la nani.

Am fost recunoscătoare; nu au făcut mofturi la culcare. Ca un frate mai mare responsabil, Joachim le-a citit povestea de seară; eu nu aş fi fost în stare. Rareori mă simţisem atât de rău, cu gripă încă de la începutul sezonului. Picioarele m-au purtat cu dificultate până în josul scării, apoi m-am sprijinit de balustradă ca să urc în cameră. Capul mi se învârtea, am avut un acces de tuse, nu reuşeam să respir decât cu gura deschisă şi tremuram din ce în ce mai tare. Când m-am dezbrăcat, am simţit furnicături dureroase pe tot corpul. Am căutat în dressing ce aveam mai călduros, am luat o pijama veche care nu va fi de ajuns, apoi am zărit un pulover gros din lână al lui Yanis, cel mai călduros, cel mai vechi, cel mai găurit, cel care nu mai avea nicio formă şi pe care nu mă îndurasem să-l arunc. M-am înfofolit în el, după aceea m-am târât până la marginea patului şi m-am cuprins cu braţele. Aveam nevoie de căldura trupului lui Yanis lângă mine, de mâinile lui în părul meu, aveam nevoie să îi liniştească pe copii. Mă simţeam atât de singură, atât de lipsită de apărare… Am hotărât să fac singurul lucru raţional şi care

ar fi fost ca un test, dar mai ales care m-ar fi îngrijit mai bine decât o armată de medicamente. Dar soarta era împotriva mea: îmi uitasem telefonul în living. Cu paşi şovăitori, am coborât scara şi m-am prăbuşit pe canapea. Fiecare ţârâit mă făcea să îmi doresc tot mai mult să-l aud. Nu se va întâmpla de data asta, pentru că mi-a răspuns robotul. M-am lungit şi am hotărât să-i acord circumstanţe atenuante, poate nu auzise telefonul. Am sunat din nou. Iarăşi acele bipuri care au făcut să-mi apară lacrimi în ochi. Când a intrat robotul, nu am închis: „Eu *sunt*, *am nevoie de tine*, *Yanis*, *vino acasă*, *sunt bolnavă*, *mi-e frig*, *mi-e frică fără tine*, *copiii*, *vino pentru ei*, *te rog*”. Apoi am închis. Strângând mobilul în mână, am lăsat în sfârşit să-mi curgă lacrimile pe care mi le reţineam de săptămâni, aveam aşa multă nevoie de el, abandonam lupta, nu mai puteam să mă descurc singură, nu mai puteam să fac faţă cu copiii, cu serviciul şi cu tot restul. Nu ştiam să mă descurc fără el, voiam să vină, voiam să-l regăsesc, voiam să-l ajut să iasă la liman. Aşa că am sunat a treia oară, dar de data asta telefonul era pur şi simplu mort, îl închisese. Nu voise să-mi răspundă, mă lăsase să-l sun fără să-mi vorbească, nu puteam să cred că nu îmi auzise mesajul disperat şi asta nu-l făcea să reacţioneze. Şi mai spunea că nu mă va dezamăgi… Mă minţise încă o dată; nu, nu era acolo pentru noi, cu atât mai puţin pentru mine. îl pierdusem definitiv pe bărbatul pe care îl iubeam. Se sfârşise. Yanis, cel pe care îl cunoşteam pe de rost, căruia îi dedicasem viaţa mea, plecase. îl părăsisem, dar acum el era cel care pleca. Febra şi durerea au pus stăpânire pe mine. Ghemuită, dârdâind pe canapea, am dormit fără să dorm, deliram, îl vedeam pe Yanis plecând, îl chemam, plângeam. În delirul meu febril am crezut că aud vocile copiilor, degeaba luptam să mă trezesc, nu reuşeam, ar fi trebuit totuşi să mă asigur că sunt bine.

— Vera… trezeşte-te… Trebuie să te duci în pat…

O mână rece a trecut peste fruntea mea, mi-a dat părul la o parte. Am reuşit să întredeschid ochii şi l-am văzut foarte aproape de mine pe Tristan, vizibil îngrijorat,

apoi am auzit plânsetele lui Violette şi ale lui Ernest. Am încercat să mă ridic, dar Tristan m-a împins cu delicateţe.

— Stai, nu te grăbi să te ridici.

— Ce faci aici?

— M-a sunat Joachim, era speriat.

Nu mai aveam mobilul în mână, probabil mi-l luase.

— Ce? Dar de ce?

— Arzi, probabil ai delirat, nu ştia ce să facă. Le-a fost foarte frică. Rămâi aici deocamdată, îi culc la loc şi imediat mă ocup de tine.

S-a ridicat după ce mi-a atins din nou fruntea, apoi s-a apropiat de copii. A luat-o pe Violette în braţe.

— O vreau pe mami, a plâns ea.

— Trebuie s-o lăsăm pe mami să se odihnească, ai s-o vezi mâine, prinţesă mică.

— O să ai grijă de ea? s-a îngrijorat Joachim.

— Da, puştiule. Haideţi!

I-am urmărit din priviri pe toţi patru, apoi închizând ochii, m-am concentrat să-i ascult, în pofida lacrimilor mele tăcute. Tristan s-a ocupat de fiecare, i-a liniştit, le-a explicat că era vorba doar despre o gripă afurisită, dar că eram puternică şi că în câteva zile îşi vor regăsi mama în plină formă. I-a culcat pe băieţi promiţându-le că se va ocupa de şcoală a doua zi, nu aveau de ce să-şi facă griji. După aceea i-a citit lui Violette o poveste cu prinţese şi i-a promis că îi lasă uşa întredeschisă. Dacă nu ar fi venit, noaptea asta s-ar fi transformat în coşmar.

— Poţi să te ridici sau nu? m-a întrebat.

Am deschis ochii.

— O să mă descurc.

M-a sprijinit, totuşi. Din fericire, fiindcă m-am clătinat.

— O să poţi urca scara? s-a îngrijorat.

— Habar n-am.

— Dă-mi mâna.

I-am întins-o, a prins-o cu putere şi m-a condus cu paşi lenţi. M-am agăţat de el ca o disperată, îngrozită de ideea să nu cad, să nu fiu singură din nou, cu impresia

penibilă şi dureroasă că depind de el, dar nu aveam de ales. Acest abandon mi s-a părut indispensabil şi salvator, în cameră, m-a dus până la pat.

— Întinde-te.

L-am ascultat fără să mă gândesc, nu voiam decât să dorm şi să uit. M-a învelit bine, tremuram ca varga. Mâna lui rece s-a aşezat din nou pe fruntea mea.

— De când nu ai luat nimic ca să-ţi scadă febra?

I

— Păi… nu ştiu… Cred că am luat ceva când m-am *i* întors de la serviciu…

— Dacă îmi dai voie să caut, am să-ţi aduc un medicament. Nu o să-ţi fie mai bine dacă nu te îngrijeşti.

— Medicamentele sunt în baie, i-am răspuns, dând să mă ridic.

— Stai acolo, mă duc eu.

Am auzit uşile dulapului deschizându-se, închizându-se, apoi zgomotul apei în chiuvetă. Ochii mei degeaba se luptau, mi se închideau singuri. I-am deschis când am simţit o mănuşă de baie umedă pe frunte, pe obraji, Tristan mă freca uşor, cu chipul concentrat, după aceea m-a şters cu un prosop. Apoi m-a ajutat să mă ridic în capul oaselor, ca să înghit o pastilă cu puţină apă. Fără un cuvânt, s-a dus înapoi în baie, unde a stins lumina câteva minute mai târziu. Întors lângă mine, s-a aplecat şi mi-a dat părul la o parte de pe frunte. Mâna lui era aşa de rece!

— Acum ar trebui să dormi. Nu-ţi face griji pentru nimic, mă ocup eu de copii mâine-dimineaţă.

Lacrimile mi s-au ivit în ochi.

— Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă, voi fi jos.

— Nu mă lăsa singură, te rog!

S-a ridicat, şi-a scos haina, şi-a desfăcut cravata, le-a pus pe amândouă pe fotoliu şi s-a aşezat pe locul lui Yanis peste cuvertură, rezemându-se de tăblia patului. Am rămas ghemuită pe partea mea, cu spatele la el şi lacrimile curgându-mi pe obraji.

— De ce n-a venit? l-am întrebat. Nu a răspuns la apelurile mele. Nu mai vrea să ştie de noi.

— Habar n-am, Vera. Nu înţeleg mai mult decât tine, nu l-am văzut de două zile. În drum spre voi, l-am sunat întruna, a intrat direct robotul.

— Cum poţi să te schimbi atât de mult? Să-ţi uiţi familia?

— Nu există nicio explicaţie logică şi acceptabilă.

S-a apropiat de mine, m-a tras spre el, în braţele lui. Mi-a pus mâna pe cap, gest care m-a liniştit.

— Nu te gândi la asta, a şoptit.

Am plâns şi mai tare.

— Ssstt…

A început să mă mângâie pe păr, ca să mă liniştesc, continuând să şoptească *ssstt*. Mângâierile lui, combinate cu efectul medicamentului, mă linişteau şi, în cele din urmă, am adormit.

Am auzit în depărtare vocile copiilor, zgomotul de vase, bipul cuptorului cu microunde. *Uite*, *ciocolata caldă e gata*. Am clipit şi am zâmbit; Yanis pregătea micul dejun.

— Tristan, vreau tartine! a zbierat Violette. Realitatea m-a lovit cu violenţă; seara din ajun, absenţa lui Yanis, prezenţa lui Tristan alături de mine. Respiraţia mi s-a tăiat o clipă. Încă aveam febră, dar era bine în comparaţie cu noaptea care trecuse. În schimb, mă durea totul, în special inima, care îmi era foarte grea. M-am ridicat încet şi am stat pe marginea patului minute lungi. În pofida slăbiciunii, picioarele m-au dus până în baie. Am evitat să-mi privesc imaginea în oglindă şi m-am stropit cu apă pe faţă; asta mi-a făcut bine fără să-mi limpezească totuşi ideile. M-am dezbrăcat de pijama şi de puloverul lui Yanis, umede de transpiraţie. Fără să fac duş – nu am avut curaj – mi-am pus un trening vechi şi mi-am prins părul la ceafă.

În timp ce coboram pe scară, vocile au tăcut treptat. Ajunsă jos, i-am văzut pe toţi patru; Tristan în picioare, din nou cu haină şi cravată, copiii la masă în faţa micului dejun. Această imagine m-a stânjenit. Le-am adresat un zâmbet cu siguranţă obosit.

— Nu vă speriaţi.

Joachim a sărit de pe scaun şi a alergat la mine. I-am deschis braţele, el s-a aruncat pe mine, ceea ce m-a făcut să mă clatin un pic, şi s-a lipit de burta mea. L-am sărutat pe păr.

— Mami, mi-a fost frică, ştii.

— Iartă-mă, Jojo al meu. Ai fost foarte curajos să ceri ajutorul lui Tristan, poţi să fii mândru de tine.

M-a strâns şi mai tare de mijloc, apoi a ridicat o privire tristă spre mine.

— Fac ce voia tati.

— Cum aşa?

— Mi-a zis să am grijă de tine.

Mi-a frânt inima faptul că fiul meu de opt ani şi jumătate avea pe umeri o asemenea responsabilitate şi mai ales cu toate problemele noastre, ale mele şi ale lui Yanis. Şi de ce această tristeţe când vorbea de tatăl lui? Unde îi dispăruse furia? Cred că aş fi preferat-o.

— Joachim, las-o pe mami să vină să se aşeze, a intervenit Tristan.

Trupul fiului meu s-a încordat sub mâinile mele.

— E în regulă, Jojo al meu?

— Da, mami.

S-a desprins de mine şi s-a întors la locul lui cu privirea în jos. L-am urmat, i-am sărutat pe Ernest şi pe Violette şi m-am apropiat de Tristan.

— Mulţumesc.

Mi-a zâmbit.

— Stai jos, îţi dau o cafea sau preferi altceva?

— O cafea este foarte bine.

— Ţi-e foame? *i*

— Nu, nu prea.

— Va trebui să mănânci dacă vrei să-ţi recapeţi forţele, mi-a spus foarte serios.

— Poate mai târziu.

M-am aşezat pe un taburet şi am observat expresia foarte obosită a copiilor.

— O să fie un pic cam greu la şcoală, dragilor. Vom încerca să ne culcăm devreme diseară.

— Eşti mai bine? s-a îngrijorat Ernest.

— Nu de tot, dar în curând o să mă fac.

Vreo zece minute mai târziu, după ce a aruncat o privire pe ceas, Tristan a decretat că era timpul de plecare la şcoală. Doar nu voiau să întârzie! S-au dus să-şi ia haina, sub privirea protectorului nostru de peste noapte.

— Mami! Vino! m-a strigat Violette.

— Vin acum.

M-am dat jos de pe scaun şi am pornit spre uşă.

— Ar fi putut să-ţi spună la revedere fără să te deplasezi, a remarcat Tristan.

— O, ba nu, i-a răspuns Violette în locul meu. Când ne duce tati la şcoală, mami vine mereu să ne pupe la uşă.

Doar că acum nu era Yanis. Situaţia m-a deranjat, ca să nu spun mai mult. M-a cuprins acelaşi sentiment ca la începutul prieteniei noastre, că uneori exagera. El a zâmbit din colţul gurii, după care s-a întors spre mine.

— Vrei să vin înapoi după ce îi las la şcoală?

— Nu, o să fie în regulă. Sun la medic şi la serviciu şi după aceea mă culc la loc.

— Să nu-ţi faci griji pentru nimic, vei putea să te culci la loc foarte repede. L-am sunat pe medicul meu, ar trebui să fie aici într-o jumătate de oră, o să-mi lase la birou reţeta şi adeverinţa medicală, mă ocup de tot. Şi mi-am permis să las un mesaj pe telefonul de la agenţia de voiaj ca să le spun că nu vei veni astăzi şi cu siguranţă nici până la sfârşitul săptămânii.

— O… dar… eu…

— Nu te gândi decât să te odihneşti. Ai nevoie de ajutor şi de susţinere, nu vei putea să te descurci singură. Sunt aici.

— Mulţumesc, am şoptit, bulversată de aceste cuvinte.

Cu siguranţă, era prea mult. Iniţiativele lui sfârşeau prin a mă pune într-o situaţie stânjenitoare, eram capabilă încă să fac o programare la medic – medicul *meu* – şi să anunţ la locul *meu* de muncă. Într-adevăr, în timpul nopţii cerusem ajutorul, dar îl chemasem pe soţul meu, nu pe el.

Nici nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva. Sigur, evident că nu eram nerecunoscătoare, mă ajutase mai mult decât aş fi putut spune în ultimele ore, nu puteam decât să-i mulţumesc pentru asta. Dar există nişte limite. Cum să-l fac să înţeleagă, fără să-l jignesc, că puteam să fac anumite lucruri şi singură? îi datoram atât de mult de la un timp. M-am îndepărtat de el ca să controlez ţinuta copiilor şi să îi sărut înainte de plecare.

— Să aveţi o zi bună, să fiţi cuminţi.

— Promitem, mami, a spus Ernest.

Tristan a deschis uşa şi i-a scos pe palier. Aşteptând să vină liftul, s-a apropiat de mine şi m-a privit drept în ochi.

— Ţi-i aduc înapoi diseară. Te deranjează dacă îi iau după terminarea orelor, fără să se ducă la after-school?

— Păi… nu, dar serviciul tău?

— Mă gândesc că au nevoie să se distreze şi îmi face plăcere să petrec timpul cu ei.

Eram chiar atât de slabă şi de dependentă?

— Tristan, nu ştiu ce să zic…

A zâmbit fermecător.

— Atunci nu spune nimic. Vrei să încerc să dau de Yanis?

Aici aveam de ales. Din fericire încă.

— Nu, am şoptit, şi oricum nu cred că am chef să-l văd şi nici să-l aud.

Imediat mi-am regretat vorbele.

— Tu alegi. Pe diseară!

— Da…

Medicul lui Tristan a fost de o punctualitate spectaculoasă. Am aflat că aveam bronşită, de acolo febra, cu siguranţă din cauza organismului slăbit. Pe scurt, urma o săptămână de odihnă şi de antibiotice, însoţite de o cură de vitamine şi de magneziu. Cum am închis uşa în urma lui, mi-am mai făcut o cafea şi m-am forţat să mănânc câteva prăjituri uscate. Aveam de gând să mă lungesc pe canapea şi să pornesc televizorul, chiar dacă urma să adorm în faţa lui înfăşurată în pled. Tocmai mă instalasem

când uşa de la intrare s-a deschis cu zgomot.

— V6 ra! Fir-ar al dracului! Unde eşti? Ce se întâmplă? Yanis a dat buzna în living. Palid, s-a repezit la mine, mi-a luat faţa între mâinile lui calde, mi-a palpat braţele, şi-a adâncit ochii albaştri într-ai mei. Am încercat să mă desprind.

— Lasă-mă! Ce te-a apucat? Eşti nebun?

— Cum te simţi? O să mă ocup de tine…

— Ai venit prea târziu!

L-am împins şi am reuşit să mă ridic de pe canapea.

— Şi, în plus, de unde ştii?

— M-au sunat de la şcoală să-mi spună că un necunoscut a adus copiii şi, că după cum spun ei, eşti bolnavă, voiau să ştie ce se întâmplă. M-am speriat, am încercat să te sun, dar a intrat de o mie de ori mesageria.

— E amuzant, nu? am zis.

— Despre ce vorbeşti? De ce nu m-ai anunţat? Aş fi venit să mă ocup de copii şi aş fi avut grijă de tine.

— Îţi baţi joc de mine, Yanis?

— Absolut deloc!

— Te-am sunat de mai multe ori aseară ca să-ţi cer ajutorul.

Vocea mi s-a frânt, am simţit aceeaşi tristeţe ca în noaptea precedentă.

— A fost oribil, am continuat, luptând împotriva lacrimilor şi a ameţelii pe care o simţeam cum mă cuprinde. N-ai să ştii niciodată cât.

— N-am primit niciunul dintre apelurile tale. Îţi dau cuvântul meu! Am descoperit în dimineaţa asta că telefonul meu era închis.

M-a cuprins furia, am strâns pumnii.

— Minţi! A sunat de două ori, ţi-am lăsat chiar şi un mesaj. Şi după aceea, da, probabil l-ai închis ca să nu te mai bat la cap.

A făcut ochii mari.

A

— Cum poţi să te gândeşti la un asemenea lucru? înnebunesc, nu se poate aşa ceva!

— E timpul să-ţi dai seama!

S-a tras de păr, şi-a frecat faţa. Apoi, cu privirea înnebunită, s-a apropiat de mine.

— Nu am primit mesajul tău, îţi jur!

— Minţi cu atâta tupeu, Yanis. Este incredibil! Aveam febră atât de mare azi-noapte că am delirat, i-am trezit pe copii fără să-mi dau seama, m-au găsit aproape inconştientă şi Joachim a reuşit să-l anunţe pe Tristan, care a venit imediat, fără să stea pe gânduri nicio secundă.

— Ce? Tristan? A venit aseară să aibă grijă de tine?

A părut şocat, fără să înţeleg de ce.

— M-a vegheat toată noaptea, a avut grijă de mine şi de copii, aşa cum tu nu mai eşti în stare să faci!

S-a clătinat sub impactul loviturii pe care i-o dădusem.

— Vezi tu, necunoscutul despre care ţi s-a spus la şcoală el este. Tristan i-a îmbrăcat pe copiii *tăi*, le-a pregătit micul dejun copiilor *tăi*. Şi el este cel care i-a dus pe copiii *tăi* la şcoală! Şi tot el este cel care l-a sunat pe medicul *lui* pentru soţia *ta*! Şi în timpul ăsta, tu unde erai, Yanis?

A mai făcut doi paşi în spate.

— Nu eram aici, a şoptit.

— Exact. Aşa că acum nu mai trebuie să-ţi faci griji pentru nimic. Am să sun la şcoală ca să-i liniştesc în privinţa lui Tristan, care o să-i ia după-amiază. Şi o să ne descurcăm perfect fără tine.

L-am sfidat din priviri, dar în străfundul meu nu mă simţeam bine, nu-mi plăcea deloc ceea ce îi spusesem. Fără măcar să-mi dau seama, creasem o competiţie între ei, o competiţie care nu-şi avea locul. S-a îndreptat de spate. Am fost impresionată de forţa pe care o degaja, un pic aceeaşi de dinainte, dar mai afectată, mai furioasă. M-a privit în ochi secunde lungi, cu seriozitate, cu intensitate. Am crezut că-l văd pe Yanis cel hotărât şi sigur pe el, că-l văd încă o dată pe cel de dinainte. Trezisem ceva în el, chiar fără să vreau.

— Voi fi în faţa uşii mâine-dimineaţă la opt şi un sfert ca să-i duc la şcoală. Ai grijă de tine. Şi verifică să-ţi funcţioneze telefonul.

Fără să-mi lase timp să răspund, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat trântind uşa. Am rămas ca prostită clipe lungi, înţepenită în picioare în camera de zi. M-am dus în cele din urmă să-mi caut mobilul ca să sun la şcoală. După ce l-am găsit, am descoperit că era închis, şi nu din vina mea.

15

Yanis

Am coborât scara blocului câte patru trepte o dată, lovind cu pumnii în perete. În curte, a fost rândul pubelei, de data asta prin lovituri de picioare. Ajuns în stradă, mi-am aprins direct o ţigară. Aş fi dat orice să fiu în mijlocul unui deşert sau pe o faleză în faţa mării, singur; aş fi putut să-mi urlu furia şi disperarea. Ce se întâmpla? O luam razna, stăpâneam din ce în ce mai puţin lucrurile şi, dat fiind nivelul la care se ajunsese, era categoric haos în capul şi în viaţa mea. Mi-am luat nenorocitul de mobil din buzunarul gecii, m-am uitat la el prin fumul de ţigară. M-am abţinut să nu-l strivesc de asfalt. Nu câştigam niciun ban; dacă-l stricam, nu aş mai fi avut cu ce să-mi cumpăr altul. De ce se închisese aseară? Dumnezeule, de ce? Ar fi trebuit s-o întreb pe Văra la ce oră încercase să mă sune. M-ar fi trimis la dracu', pe bună dreptate. Cu ce drept puteam să-i pun această întrebare când ea credea că o părăsisem? Totuşi, trebuia să refac filmul serii, atât a ei, cât şi a mea. Chiar dacă de multe săptămâni nu mai aveam încredere în instinctul meu, acesta îmi spunea că era ceva necurat în toată povestea. Simţeam în adâncul fiinţei mele. Îmi scăpase ceva la un moment dat? Nu-mi închideam niciodată telefonul, din frica amestecată cu speranţa că mă va suna ea. De dimineaţă, când văzusem ecranul negru, mă gândisem că se descărcase bateria, dar când încercasem să-l pornesc, aceasta era complet încărcată. O stare de rău profundă se insinua în mine. Trebuia să rezolv imediat problema şi să ştiu la ce să mă aştept; m-am mai uitat o

dată la faţada clădirii noastre, apoi am alergat spre motocicletă. Trebuia să-l văd pe Tristan.

Cu o seară în urmă, trecuse pe la garsonieră. Venise să se uite pe ultimele mele contracte, pe ultimele rezultate, îmi luase de asemenea alte proiecte în contul lui şi mai ales venise să-şi recupereze cecurile cu ultimele mele onorarii. Mă prevenise că voi munci pe degeaba, exact aşa se întâmpla, cum încasam câţiva bănuţi, lua totul. Şi aveam sentimentul că mereu îi datoram tot atât. Asta mă înnebunea, dar nu aveam de ales, trebuia să dau înapoi datoria uriaşă pentru concept store. Dar nu-mi păsa de banii pe care îi luase în ajun, îl revedeam în momentul în care mă întorsesem după ce îmi băusem berea pe care mi-o permisesem ca să mă remonteze după ziua de muncă. Îmi turnase un whisky mare în lipsa mea şi mi-l dăduse, cu un zâmbet în colţul buzelor.

— Poftim, meriţi un întăritor după cât ai muncit!

— Nu, mulţumesc.

Eram atent la ce beam: mai mult alcool tare, nu-mi ieşea nimic.

— Haide, nu-ţi refuza plăcerea.

Ca ultimul dintre tâmpiţi, cedasem. Nu doream să-l jignesc; raporturile noastre erau destul de încordate, ca să nu spun glaciale. Ne distanţaserăm de când îmi controla contul din bancă şi nu mai împărtăşeam mare lucru în afară de cecurile mele. Trebuia să recunosc că îmi făcea plăcere să redevină Tristan cel din epoca începuturilor noastre. Aşteptase să beau o înghiţitură zdravănă şi să mă prăbuşesc pe canapea ca să-mi spună că se duce acasă.

— Mai stai puţin, bea un pahar cu mine.

— Nu în seara asta, trebuie să plec. Am treburi urgente.

Şi plecase, pur şi simplu, făcându-mi un semn distant şi trufaş cu mâna. Perplex, îmi terminasem paharul şi mă doborâse somnul fără să-mi dau seama. Deschisesem ochii de dimineaţă, ameţit, cu spatele amorţit, cu un gust amar în gură şi telefonul închis.

Acum îmi dădeam seama că treburile urgente ale lui

Tristan erau soţia şi copiii mei, ştia din momentul în care plecase că Vera îi va cere ajutorul. Şi, sincer, era din ce în ce mai dificil să nu mă gândesc că mă îndepărta de lume şi de ea. Altfel de ce nu mă sunase de dimineaţă

I ca să mă anunţe ce se petrecea *la mine acasă*? Sfaturile lui de doi bani – „Lasă-i timp, are nevoie să facă un pas în spate, se va întoarce când îţi vei reveni, fii răbdător” – începeau deja de ceva timp să mă agaseze. Acum le reanalizam şi îmi apăreau sub o altă lumină. Consideram că am dreptul să ştiu că soţia *mea* este bolnavă şi copiii *mei* au nevoie de mine. Că Vera se îndoieşte de capacităţile mele de a gestiona situaţia, dat fiind ce îi dovedeam de câteva săptămâni. În schimb, Tristan mă vedea spetindu-mă la serviciu, munceam ca un catâr preluând orice proiect, chiar şi pe cele mai mici, mai puţin interesante, nu mă opream din muncă decât ca să dorm câteva ore noaptea. Ştia de asemenea cât sufeream din cauza despărţirii, cât eram de îngrijorat pentru familia mea. Dar toate astea nu erau valabile decât dacă juca onest cu mine. Şi mă îndoiam de asta din ce în ce mai mult, altfel de ce această tăcere, această disimulare? Nu era treaba lui să se ocupe de familia mea, chiar dacă îi cerusem să facă asta când Vera mă părăsise. Pe atunci, atât de izolat în colţul meu, nu aveam încredere decât în Tristan să aibă grijă de ei. Dar astăzi, dacă voiam să fiu cinstit cu mine însumi, nu i-aş mai fi încredinţat familia mea. Cu cât trecea timpul, cu atât aveam impresia că mă lăsam dat afară din casa mea, mai mult de către el decât de către Vâra. Până la urmă, habar n-aveam cât timp petrecea cu ea şi cu copiii. Cât despre veştile pe care ar fi trebuit să mi le dea despre ei, îmi ocolea din ce în ce mai mult întrebările. Iată de ce făcusem prostia să vin pe furiş la şcoală ca să îi văd pe copii. Nu mai suportam să nu fiu cu ei, să nu o simt pe Vera lângă mine, în fiecare zi, în fiecare noapte. Tristan ridicase un zid între ea şi mine. Făcea astfel încât să şteargă toate legăturile care ne uneau până atunci. Cuvintele Verei mi-au revenit în memorie: „M-a vegheat toată noaptea”. Fusese cu ea în camera noastră,

poate chiar în patul nostru, o atinsese cu siguranţă, îşi pusese labele murdare de mincinos pe trupul ei, sub pretextul că o îngrijeşte. îi purta sâmbetele soţiei mele, o dorea. Iar eu, ca un tâmpit, îi lăsam cale liberă. De când mă ducea de nas, asigurându-mă că face totul ca să ne ajute să ne reîmpăcăm? Şi de când râvnea la ea?

Când am oprit în faţa birourilor lui, m-am străduit să-mi stăpânesc furia cât am fumat o ţigară, altfel cred că i-aş fi spart faţa de cum l-aş fi văzut. Trebuia să am grijă, Tristan era un bărbat foarte inteligent. Dacă nu mă înşelam, totul era calculat la el, tocmai începeam să înţeleg asta. Doar dacă nu deveneam paranoic. După ce am fost sigur cât de cât că voi putea să-mi păstrez calmul – măcar la început –, am urcat până la birourile lui. Am aşteptat cuminte la intrare să vină să mă ia, am respirat încet, mi-am strâns şi mi-am desfăcut pumnii.

A venit pe la spatele meu, ipocritul.

— Yanis! Cărui fapt îi datorez plăcerea vizitei tale?

Tot ceea ce era el – manierele, politeţea – îmi apărea în prezent într-o altă lumină. Era ca un şarpe care mă hipnotiza. Cum am să-l înfrunt?

— Treceam prin zonă, i-am spus întorcându-mă înspre el.

Mirosea a minciună de la o poştă. Mi-a venit să îl fac să-şi înghită cravata.

— Vino, vom sta mai confortabil în biroul meu.

Ajunşi acolo, s-a aşezat în fotoliul lui ca de ministru.

Chiar dacă am rămas în picioare, m-am simţit strivit de el.

— Ai ajuns cu bine acasă aseară? l-am întrebat în cele din urmă.

— Perfect, mi-a răspuns privindu-mă drept în ochi.

Ştia că ştiam.

— Şi ai dormit bine?

A afişat un zâmbet ironic. Voia să se distreze. M-am forţat să respir calm.

— Am avut şi nopţi mai bune, dar asta a fost deosebit

de interesantă.

Mi-am încleştat pumnii.

— Yanis, dacă din politeţe ai trecut pe la mine, ai fi putut să te abţii. Nu ai timp de pierdut cu lucruri care nu te privesc. Nu uita că priorităţile tale sunt munca şi rambursarea datoriei.

— În privinţa asta, dacă vrei să ştii totul, mă doare-n cot, am şuierat printre dinţi.

S-a aşezat mai confortabil în fotoliu, cu mâinile încrucişate. îi vedeam rictusul de ticălos.

— Eşti pe punctul să uiţi ceva. Ştii cui te adresezi? Eu te-am făcut, Yanis. Îmi datorezi totul. Ceea ce pretinzi că eşti, eşti datorită mie. Fără mine nu mai eşti nimic.

Am lovit cu pumnii în biroul lui.

— Încetează să-ţi mai baţi joc de mine, acum jucăm cu cărţile pe masă!

A izbucnit în râs, dându-şi capul pe spate.

— Sărmanul meu Yanis! Nu eşti decât un rahat! Ai venit prea târziu, nu mai exişti, viaţa ta îmi aparţine.

— Ce vrei să spui? Ce vrei, la urma urmei? Şi-a mângâiat bărbia.

— Tocmai ţi-am răspuns… Vera are dreptate, eşti într-adevăr cam greu de cap în anumite privinţe. Mi-ai plăcut de când ne-am cunoscut. Am avut chef să mă joc. De prima dată când te-am văzut, am vrut ce ai tu. Vreau viaţa ta, locul tău, copiii tăi şi pe soţia ta…

A făcut o pauză. Grozăvia cuvintelor lui m-a amuţit. Zâmbetul i s-a lărgit.

— Viaţa ta… Soţia ta… E aproape a mea acum, cu excepţia unui detaliu…

Nemernicul! Am simţit cum îmi clocoteşte sângele, m-am aruncat pe el, l-am luat de guler şi l-am tras din fotoliul lui de ticălos, lovindu-l cu violenţă de perete. Nu s-a tulburat, nu a încercat să se apere, l-am tras de cravată. Feţele ni se atingeau, eu spumegam de furie, el îşi păstra rictusul abominabil pe buze, privindu-mă drept în ochi, sigur pe sine.

— Nu va fi niciodată a ta! Să n-o atingi! îţi interzic să

te apropii de ea!

— Este vina ta, Yanis, nu trebuia să-ţi săruţi soţia sub acoperişul meu şi să laşi uşile întredeschise. Vera nu mă excita prea mult la început, dar mărturisesc că, văzându-vă, mi-a dat anumite idei despre ce aş putea să fac cu ea. Aş fi putut să profit azi-noapte, dar bolnavă nu mă interesează. Vreau să ştie că eu sunt cel care o are în patul tău, în locul tău.

— Tacă-ţi gura! am urlat.

L-am lovit din nou de perete şi l-am strâns şi mai tare de gât. Pentru prima oară în viaţa mea, am avut porniri ucigaşe. Căuta un pic de aer ca să poată respira, dar tot a găsit o cale să zâmbească.

— Yanis, acum ai să fii cuminte, foarte cuminte şi ai să îmi dai drumul.

— Te omor cu mâna mea!

— Ba nu, n-ai să faci nimic. Pentru că, dacă mă atingi, depun plângere, am avocaţi foarte buni care vor fi încântaţi să te bage în puşcărie. Voi rămâne investitorul generos ai cărui bani i-ai furat şi de care ai vrut să scapi. Cineva va trebui să plătească în locul tău, iar Vera şi copiii vor sfârşi în stradă.

Prevăzuse totul şi va merge până la capăt, era o certitudine. Căzusem în capcana unui nebun. îl subestimasem.

— Yanis, te rog, fii rezonabil, măcar o dată.

Am scos un strigăt de furie lovind cu toată puterea în perete la un centimetru de faţa lui. Apoi l-am mai împins o dată şi i-am dat drumul. Cu pumnii strânşi, m-am tras înapoi fără să-l scap din ochi, el m-a privit cu dispreţ, scuturându-şi costumul de parcă i l-aş fi murdărit. Apoi s-a îndreptat spre birou, a luat telefonul şi, aranjându-şi cravata, a sunat la recepţie să ni se aducă o cafea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În timp ce fluiera uşor, eu, cuprins de tremurături din cauza adrenalinei, am păstrat tăcerea, cu corpul şi privirea întoarse spre fereastră; dacă deschideam gura, aş fi explodat. Cineva a adus cafelele fără ca eu să mă mişc. Când am fost din nou singuri, m-am

întors spre el, stătea la birou, calm, atotputernic. Dacă nu aş fi trăit ultimele cinci minute, aş fi putut să cred că totul era ca înainte. Aş fi putut să cred că mă aflu în faţa celui care crezuse în mine, a celui în care avusesem încredere, căruia îi încredinţasem familia mea.

— Ai fi preferat poate ceva mai tare? a sugerat imperturbabil.

— Gura! am şuierat.

— Eram încolţit, legat şi de mâini, şi de picioare.

— Îmi dai voie să-ţi cer o precizare? a rostit batjocoritor. Cine ţi-a spus de noaptea trecută? Vera? M-ar mira, de dimineaţă când am plecat de acasă ca să duc copiii la şcoală, ea… de altfel, în treacăt fie spus, foarte drăguţ ritualul prin care vă însoţeşte până la lift. În curând îmi va spune că muzica mea *o* aude în gând.

Respiraţia mi s-a accelerat, lacrimi de furie mi-au apărut în ochi. Ştia totul despre noi, spionase totul, cuvintele noastre, intimitatea. îi dădusem acces la tot.

— Niciodată! am şuierat printre dinţi.

— Scuze, m-am abătut de la subiect, a continuat. Aşadar, azi-dimineaţă mi-a spus că nu vrea nici să te vadă şi nici să-ţi audă vocea măcar. Sunt destul de curios să ştiu cum ai aflat.

— De la şcoală am fost anunţat. Pentru ei, sunt încă tatăl lor.

— Telefonul îţi funcţionează din nou?

— Tu l-ai închis?

— Dacă ai fi auzit mesajul disperat al Vérei, îţi spun, mi-a frânt inima.

— Opreşte-te! m-am răstit înaintând, gata din nou să-l lovesc.

— O, o, atenţie, Yanis! Să nu crezi că, dacă nu m-ai lovit, nu am chef să te distrug şi să-i fac rău Vérei.

— Ce mai poţi să-mi faci? i-am răspuns cu un râs trist şi răutăcios.

Ce putea să fie mai rău?

— Este foarte simplu, Yanis. Cât timp stai la locul tău, mă rog, noul tău loc, retras, voi continua să îţi acopăr

datoriile. Dacă faci doar un gest deplasat, dacă încerci să-i spui ceva Vérei sau să-i montezi pe copii împotriva mea, sun la bancă şi mă retrag. Şi nici măcar nu ţi-ai dat seama când ai semnat actele că Véra este implicată şi ea, adică dacă bancherii vor să-şi recupereze banii, ar putea să-i ia salariul, nu va mai avea cu ce să plătească împrumutul imobiliar, nici cu ce să îi hrănească pe copiii voştri. Te las să-ţi imaginezi dezastrul.

Ne căsătoriserăm punându-ne bunurile la comun. Cum putusem să fiu atât de prost?

— Eşti un monstru!

I

— Mă flatezi… şi-apoi, ştii, Yanis, dacă nu ai fi exagerat cu cheltuielile pentru concept store, nu am fi aici… în orice caz, nu încă…

S-a ridicat, a ocolit biroul şi s-a apropiat de mine.

— Bun… Cred că ai treabă. Banii n-o să vină singuri. Iar în ce mă priveşte, trebuie să merg mai departe, mă duc să iau copiii de la şcoală după-amiază.

— Opreşte-te!

Uite, o să-ţi acord o mică favoare. Vrei să te ocupi puţin de ei în zilele următoare?

— N-am aşteptat acordul tău. Începând de mâine, eu mă ocup de şcoală, Vera ştie.

Şi-a încruntat sprâncenele, apoi a zâmbit.

— Foarte bine, să ne mai jucăm puţin. O să fie o luptă ca între bărbaţi, dar ştii, am un avans bun asupra ta. A fost aşa de uşor! între noi fie vorba, Yanis, mi-ai depăşit aşteptările. Vera are o imagine atât de demnă de milă despre soţul ei. Şi, în plus, asta îi va deprima pe copii. Dar ştii, nu va schimba mare lucru. Joachim este foarte furios. Şi închipuie-ţi că, de când mă vede, Violette îmi spune tati.

Am făcut un pas spre el strângând pumnii. A ridicat mâna.

— Atenţie, nu uita ce ţi-am spus. Să nu faci nimic care să mă supere, ai înţeles?

Un licăr diabolic i-a luminat privirea.

— Mica noastră discuţie rămâne între noi, nu-i aşa?

Deja ai minţit-o atâta pe Vera… ce mai contează încă o dată…

Trebuia să plec de-acolo; îmi venea să-l lovesc, iar şi iar, ca să-i închid gura aia mare de nebun, ca să-mi potolesc furia, dezgustul. Ne distrusese viaţa şi, dacă nu voiam ca situaţia să devină catastrofală, trebuia să asist ca spectator la sfârşitul familiei noastre.

— O zi bună! mi-a spus în momentul în care am deschis uşa.

Drept răspuns, am trântit-o, era un fleac şi destul de ridicol, dar era tot ce mi-era permis. Până atunci nu credeam că iadul există, dar mă înşelasem, ardeam în flăcările lui. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că un om ca el poate să existe. Voia viaţa mea. Ce însemna asta?

Cine eram eu, la urma urmei? Un tip obişnuit, căsătorit, tată de familie, cu un serviciu nu cine ştie ce, în plină criză la patruzeci de ani. De ce eu? De ce noi? Timp de luni întregi, ne sucise minţile. Nu aveam dreptul să mă apăr, să mă bat ca să-mi păstrez, să-mi salvez şi să-mi protejez familia de psihopatul ăsta pe care îl băgasem în casa noastră. Dacă ar fi fost normal –, cum îl credeam încă în urmă cu câteva zile, cu câteva ore chiar –, m-aş fi bătut ca de la egal la egal cu el ca să-mi păstrez soţia, ca să rămân tatăl copiilor mei, dar mă legase şi de mâini, şi de picioare. Totul era prevăzut, pus la punct de la început. Nu puteam să fac nimic, trebuia să rămân pasiv şi să-i las pe Vera şi pe copii la dispoziţia lui. Chiar şi să-i spun Verei că trebuie să aibă grijă îmi era imposibil, pe mine m-ar fi considerat ţicnit, fără a mai pune la socoteală că probabil era deja complet sub influenţa lui; mi-ar fi închis uşa casei şi nu aş mai fi putut supraveghea ce se întâmplă acolo. M-a cuprins descurajarea, eram ca prostit. Ce soluţie aveam în afară să mă duc să mă închid în garsonieră şi să aştept să mă trezesc din acest coşmar? Puteam să beau ca să uit. Tristan abia aştepta, ştiam că mă observă prin geamul de la biroul lui, probabil că jubila. Refuzam să-l las să câştige atât de uşor. Nu aveam nicio idee despre cum să procedez, dar nu voiam să-i uşurez situaţia.

A doua zi dimineaţă, la opt şi un sfert fix, am bătut la uşa casei noastre. Am auzit în spatele ei vocile copiilor, ceea ce mi-a smuls primul zâmbet după mult timp şi m-a umplut de energie – nu închisesem ochii peste noapte, storcându-mi creierii să găsesc modul care să-mi permită să scap de Tristan şi de sechestrul pus de el pe

2

Scanned by Camăcanner viaţa noastră. Nu avusesem revelaţii, dar luasem o hotărâre; s-o fac pe Vera să înţeleagă că nu trebuia să aibă încredere în el. Nu conta riscul asumat. Nu puteam s-o las să se arunce în gura lupului fără s-o previn. Trebuia să ştie că cel care voia să-şi pună labele murdare pe ea era o scursură de cea mai joasă speţă. Trebuia s-o protejez cu orice preţ, nu mai puteam să dau greş. Mi-a deschis şi era deja îmbrăcată, gata să plece la şcoală. Arăta încă slăbită şi părea surprinsă să mă vadă acolo. De câte ori o vedeam după ce mă părăsise, trebuia să mă abţin ca să n-o ating, să nu-i dau la o parte şuviţa de pe frunte, să n-o iau în braţe. Mereu cu aceeaşi întrebare obsedantă: mă mai iubea?

— Bună! i-am spus.

— Ai venit…

— Da…

Am reuşit să-i prind privirea câteva secunde, am simţit că începe să se tulbure. Dar ea a rupt vraja întorcând capul.

— Sunt gata.

— Tati! au strigat în cor Ernest şi Violette.

Nu mă uitaseră de tot. Mi-au sărit în braţe, i-am ridicat şi i-am strâns la piept, inspirându-le mirosul. După câteva secunde am deschis ochii şi privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Joachim, imploratoare, roasă de tristeţe. Am încruntat din sprâncene şi i-am lăsat pe cei mici ca să mă duc la el.

— Jojo al meu, ce nu merge? El s-a încruntat.

— O să întârziem la şcoală.

Şi-a pus ghiozdanul în spate, a îmbrăţişat-o pe Vera şi s-a dus să apese pe butonul liftului. M-am întors spre ea.

— Ce are?

A dat din cap, dezamăgită.

— Tu ce crezi? Nu mai ştie ce-i cu el, ce-i cu noi. A oftat, schiţând un zâmbet vag.

— Iartă-mă, nu voiam să te reped încă de dimineaţă.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

— La ce oră ne întoarcem acasă? a întrebat Ernest strecurându-se între noi.

I-am aruncat Verei o privire întrebătoare.

— După after-school, i-a răspuns ea înainte să mi se adreseze din nou. Ieri, Tristan a insistat să-i ia mai devreme, i-a plimbat. Dar cred că vei fi de acord cu mine să nu ne schimbăm obiceiurile, sunt şi-aşa destul de tulburaţi. Şi oricum, când mă voi întoarce la serviciu, vor relua serios studiul.

Mă îndoiam atât de mult de mine şi de impresiile mele, încât nu eram sigur dacă observasem sau nu enervare la ea în privinţa lui Tristan. Oare deschidea şi ea ochii?

— Nu el hotărăşte pentru copiii noştri. Contează pe mine că ţi-i aduc înapoi.

— Nu, am să-i aduc eu.

— VEra, eşti bolnavă, şi când eşti bolnavă mă duc eu după ei la şcoală, ştii bine, aşa am făcut mereu. Hai, copii, să plecăm!

Ernest şi Violette m-au luat de mână ca să mergem spre lift.

— Yanis! m-a strigat Vera.

Am privit-o peste umăr, fragilitatea ei m-a frapat.

— Mulţumesc, a şoptit. Pe diseară, copii!

— Pa, mami!

A închis uşa fără să-mi lase timp să-i adresez vreun cuvânt. Pe drumul spre şcoală, Violette a trăncănit.

— 4

Scanned by Camăcanner agăţată de mine ca de un colac de salvare, Ernest a alergat de colo-colo, iar Joachim s-a închis în tăcere. Când am ajuns în faţa gardului şcolii, a ridicat privirea tristă spre mine. Am dat-o jos pe Violette şi

m-am lăsat pe vine în faţa fiului meu.

— Vrei să-mi spui sau să mă întrebi ceva?

— Tu vii diseară?

— Da.

— Promiţi?

— Bineînţeles, voi fi aici.

— Nu o să vină Tristan? Chiar promiţi? Panica din vocea lui era perceptibilă.

— E vreo problemă cu el? Mi-a ocolit privirea.

— Jojo? Răspunde-mi.

— Iartă-mă, tati, nu trebuia să-i dau telefon când a fost mami bolnavă, dar ne era prea frică.

— Ai făcut bine. Nu trebuie să fii supărat, totul e din vina mea. Asta te frământă sau mai e şi altceva?

A lovit cu piciorul în gol.

— Stă prea mult la noi acasă. Nu-mi place cum e cu mami, e ciudat şi, în plus…

— Ce?

— Vrea să mă forţeze să mă întorc la cursurile de trombon. Mi-a zis de asta ieri după şcoală şi vrea să-mi cumpere un instrument nou.

Tristan voia să-mi fure totul, nebunia lui nu avea limite. Palmele mă mâncau din nou; trecea la alt fel de şantaj.

— Şi tu chiar nu mai vrei să te duci?

— Ba da, dar cu tine, nu cu el. Vreau să te întorci acasă, tati. Să fie totul ca înainte, când lucrai cu Luc.

Ochii lui mari şi albaştri s-au umplut de lacrimi. L-am strâns în braţe.

— Am să aranjez lucrurile, dragul meu, iartă-mă… L-am îndepărtat de mine şi l-am ţinut de umeri privindu-l drept în ochi.

— Mami ştie de trombon?

— Nu.

— Dacă Tristan vrea să te ducă la curs, poţi să mergi.

— Nu vreau!

— Deocamdată este important să faci ce spune.

— De fapt, e rău?

Nu a fost nevoie să-i răspund.

— Am să te ajut, tati.

— Ai grijă mai ales de tine, de fratele şi de sora ta. Hai, să nu întârzii. Pe diseară!

Mi-am îmbrăţişat cei trei copii şi i-am lăsat să intre în şcoală fără să-i scap din ochi până când s-au făcut nevăzuţi.

Seara, am folosit cheia mea ca să descui uşa apartamentului, un reflex vechi, îmi reluam repede obiceiurile. I-am lăsat pe copii să dea buzna în living, eu rămânând în prag.

— Mami!

— Bună seara, scumpii mei! A fost bine la şcoală?

— Da!

Au început să-i povestească ce făcuseră peste zi; retras, mă bucuram de vocile lor, de vocea ei blândă când le vorbea, când râdea cu ei de vreo întâmplare de la şcoală. Chiar nu puteam să-mi abandonez viaţa acelui monstru. Murdărea totul, îi va distruge, îi va supune voinţei lui.

— Tati unde este? i-a întrebat.

Această întrebare a făcut ca inima să-mi bată mai repede.

— Sunt aici, i-am răspuns înaintând câţiva paşi. A venit lângă mine, cu zâmbetul pe buze.

— Le face bine să te vadă.

— Şi mie.

— Ai avut o zi bună?

— Încărcată, dar mai degrabă bună.

— Lucrezi pe şantiere acum?

— Sigur că da, am mai multe proiecte în curs şi altele în pregătire sau cu contracte în negociere. Nu m-am oprit niciodată din treabă.

— Adevărat?

— Chiar te îndoiai?

Mâinile au început să-i tremure, şi le-a frământat cu

nervozitate, apoi a lăsat privirea în jos.

— Iartă-mă.

— Dacă trebuie să-şi ceară scuze cineva, acela sunt eu, eu voi fi mereu, până la sfârşitul vieţii mele.

M-a privit cu ochi strălucitori.

— Când am încetat să ne vorbim, Yanis?

— Dacă măcar aş şti…

Am oftat amândoi în acelaşi timp.

— Bun, a continuat. Copiii trebuie să facă duş.

— Mă duc să le spun la revedere.

S-a dat la o parte ca să mă lase să trec. Am avut dreptul la îmbrăţişări, chiar şi de la Joachim.

— Pe mâine! S-o ascultaţi pe mama.

Vera m-a însoţit până la uşă. Era încă înăuntru, când eu eram deja afară. Muream de dorinţa s-o îmbrăţişez, a schiţat un pas spre mine, apoi s-a răzgândit.

— O seară bună! mi-a spus.

— Ai grijă de tine.

— Nu poate să mi se întâmple mare lucru aici, m-a asigurat ea, cu un zâmbet firav pe buze.

Mi-am trecut mâna peste faţă şi prin păr.

— Vorbesc serios, Vera… O să mă consideri nebun, dar…

— Ce-i asta?

Mi-a prins mâna şi mi-a privit-o cu atenţie. Degetele ei au parcurs cu delicateţe falangele mele rănite; îmi julisem bine pielea în ajun lovind în peretele din biroul lui

Tristan şi din casa scării. *i*

— Yanis, te-ai bătut?

Îmi plăcea când îmi vorba ca şi copiilor după ce făcuseră vreo prostie. Un zâmbet, imposibil de reţinut, mi s-a ivit pe buze.

— Cu pereţii.

Nu vedeam decât mâna ei care o mângâia pe-a mea. Erau săptămâni de când nu ne atinseserăm. Acest mic contact era dovada că mereu va fi ceva între noi, chiar dacă unii încercau să ne despartă.

— Pereţii de unde sau ai cui, mai degrabă? Ce să-i

răspund?

— Am o idee, a continuat. E din cauza mea. Nu ar fi trebuit să-ţi spun ieri că Tristan se ocupă mai bine decât ţine de noi, nu-i adevărat. Eram furioasă, am vrut să te fac să suferi, îmi pare rău. Nu te certa cu el din cauza mea. Din nefericire, depindem de generozitatea lui.

— Nu, nimic nu-i din vina ta. Tu eşti perfectă, Vera. Am cedat, a fost ceva mai puternic decât mine: am luat-o în braţe, ea s-a ghemuit la pieptul meu, eu mi-am îngropat faţa în părul ei.

— Mami!

A oftat, apoi s-a desprins de mine. Eram iarăşi pierdut fără ea, şi frica m-a cuprins şi mai tare.

— Trebuie să mă duc la ei.

— Îţi cer doar să ai grijă de tine. Să n-ai încredere în Tristan, te rog.

— Nu-ţi face griji pentru asta, ştiu să mă apăr şi, oricum, nu văd ce ar putea să-mi facă.

— Dar…

— Nu face pe gelosul…

S-a dat înapoi încă un pic, zâmbindu-mi slab.

— Şi mie îmi face bine să te văd. Am impresia că te regăsesc. Pe mâine!

A închis uşa. Ar fi trebuit să mă simt mai uşor, ştiam de-acum că Vera nu mă excludea din viaţa ei. Poate că era gata chiar să întredeschidă uşa, nu conta cât timp i-ar lua asta, din moment ce într-o zi sau alta puteam să ne regăsim. Dar ne aflam într-o situaţie complicată. Dacă Tristan încerca s-o cucerească, cine îmi putea spune că nu va ceda? Ameninţarea plana, din ce în ce mai puternică. Am fost şi mai conştient de asta când mi-a sunat telefonul imediat ce am ajuns în stradă. *EL*

— A trebuit să aştept. Ai cam întârziat. M-am uitat în toate părţile, speriat.

— Unde eşti?

— E un detaliu de care nu ai nevoie. Acum ai să fii cuminte şi ai să te întorci la garsonieră. Am să te urmăresc ca să fiu sigur că nu te răzgândeşti pe drum.

A închis. Şi m-a urmărit.

A doua zi dimineaţă, Vera nu a pierdut timpul cu mine la uşă, copiii mă aşteptau, gata de plecare, în hol.

Mi-a adresat un zâmbet, apoi s-a închis în casa noastră, în casa ei. Pe drum spre şcoală, Joachim mi-a şoptit la ureche că Tristan sunase seara, dar nu venise. Încă o zi, încă o noapte câştigate. Mă înnebunea că nu ştiam ce îşi spuneau. După ce am lăsat copiii, n-am pierdut timpul, trebuia să traversez Parisul, să refac drumul pe care îl străbătusem aproape zece ani, dimineaţa şi seara, câteodată fericit, câteodată fără chef. Dar niciodată cu un ghem în stomac ca astăzi. Singura mea şansă să găsesc o soluţie era să apelez la sfaturile lui Luc, cu condiţia să mă lase să intru în birou. După plecarea mea zgomotoasă, nu mai ştiam. Oricum nu mai aveam nimic de pierdut. Dacă reuşeam, aş fi început prin a-mi cere scuze. Încercam să-mi înving orgoliul – ce-mi mai rămăsese din el; dacă l-aş fi ascultat, dacă nu aş fi făcut pe puştiul mofturos în urmă cu şase luni, nu am fi fost aici, nu aş fi fost aici.

r „>

O

Toate temerile lui se dovediseră din nefericire întemeiate; scepticismul lui faţă de Tristan, greşeala mea gravă, iresponsabilitatea, proiectele prea mari pentru mine, nefericirea Verei şi a copiilor. Tot drumul am verificat să nu mă urmărească Tristan. Fără nicio îndoială, dacă m-ar vedea în compania lui Luc, ar porni războiul. Ajuns în apropiere, am lăsat intenţionat motocicleta la vreo sută de metri de sediul lui, ca măsură de siguranţă, dar şi ca să îmi aprind o ţigară să prind puţin curaj. În faţa biroului, am stat câteva clipe ca să mă uit înăuntru, nu se schimbase nimic, doar că altcineva îmi luase locul, un tinerel cu figură simpatică, după câte puteam să văd. Dacă situaţia mea nu ar fi fost cea care era, mi-ar fi venit să râd văzându-l cum se străduia să îi vorbească tot numai zâmbet lui Luc, care stătea posomorât, ca de obicei. Bietul băiat, îmi luase locul pe de-a-ntregul. Departe de a fi invidios sau de a încerca cel mai mic regret sau invidie,

scena mi-a confirmat că nu mă voi întoarce acolo, pentru nimic în lume; chiar dacă dădusem greş, îmi plăcea statutul meu de independent. Am oftat adânc şi am împins în sfârşit uşa.

— Bună dimineaţa! m-am mulţumit să spun fără să îl scap din ochi pe Luc, aplecat peste masa de desen.

S-a oprit din lucru, a rămas nemişcat câteva secunde şi a ridicat încet faţa spre mine ca să mă privească direct în ochi.

— Bună dimineaţa! a spus vesel noul angajat. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Jérôme, lasă, i-a cerut Luc. Este pentru mine.

— Sunteţi sigur? Pentru că pot să mă ocup eu. Cumnatul meu s-a ridicat şi s-a apropiat de mine, urmat îndeaproape de subalternul său. Luc şi cu mine ne-am strâns mâinile, apoi şi-a dat ochii peste cap simţindu-şi angajatul agitat în spatele lui.

— Jérôme, ţi-l prezint pe Yanis. Tinerelul a făcut ochii cât cepele.

— Dumneavoastră sunteţi *acel* Yanis?

— Dar ce, există mai mulţi? i-am răspuns.

— V-am văzut clădirea, este extraordinar ce aţi făcut.

— Mda… mulţumesc, i-am răspuns mai sumbru decât mi-aş fi dorit.

— Întoarce-te la treabă, i-a spus Luc, care îmi remarcase schimbarea de atitudine.

Înciudat şi cu siguranţă decepţionat că i s-a tăiat avântul – va trebui să se obişnuiască cu asta – Jérôme s-a dus la biroul lui. Luc s-a întors spre mine.

— Sincer, este o adevărată surpriză să te văd aici, nu credeam că se va întâmpla asta vreodată.

— O surpriză plăcută sau neplăcută?

— Tu să-mi spui.

— E complicat să vorbim fără alte urechi care să ne asculte? am întrebat.

A aruncat o privire către Jérôme.

— Nu vreau să te deranjez, am continuat. Putem să luăm masa împreună dacă îţi convine.

— Lasă-mă două minute, Yanis.

S-a dus spre biroul său, şi-a luat haina şi s-a întors la mine adresându-se lui Jérôme:

— Ocupă-te de toate, mă întorc mai târziu.

Fără să-i lase timp să răspundă, a deschis uşa şi mi-a făcut semn să-l urmez. A traversat strada şi a intrat în bistroul de vizavi. A comandat două cafele şi s-a aşezat la o masă mai retrasă, în apropiere de vitrină, ca să poată sta cu un ochi pe birou. Ne-am privit în tăcere, în câteva luni, Luc îmbătrânise, dar îi stătea bine cu tâmplele tot mai grizonante. Totuşi chipul îi era mai deschis ca înainte, imposibil să nu remarc, părea mai binevoitor, mai senin. Oare ce-o crede despre mine? Probabil nu ceva de bine… încrunta din sprâncene uneori, îşi punea întrebări; nu va fi dezamăgit. Chelnerul a venit cu cafelele.

— Ştiu că se întâmplă puţin cam târziu, am început. Dar voiam să mă scuz pentru cum am procedat când am plecat. Am fost complet nerecunoscător faţă de tine şi complet lipsit de conştiinţă profesională, mă gândesc la asta adesea şi crede-mă, regret. Nu, de fapt, mi-e ruşine de purtarea mea.

A oftat şi s-a aşezat mai bine pe scaun.

— Mulţumesc, sunt impresionat. Dar nici eu nu am fost corect cu tine, Yanis. Cu trecerea timpului, am înţeles că am acţionat greşit, am făcut pe şeful cu tine… Numai la asta nu mă aşteptam…

A aruncat o privire pe geam şi a oftat înainte să se uite din nou la mine.

— Şi-apoi, dacă e să fiu cinstit, nu mi-a picat bine că te-ai legat atât de tare de Tristan, am luat-o ca pe o trădare. Orgoliul meu a avut de suferit. Tu şi Vera deveniserăţi inaccesibili, nu mai vorbeaţi decât de el, cred că nici măcar nu vă dădeaţi seama. Charlotte a păţit la fel ca mine… Dar, în fine, ţine de trecut, ai reuşit şi…

— Opreşte-te, Luc! Apreciez că îţi recunoşti greşelile, dar te înşeli în toate privinţele.

— Poftim? a exclamat făcând ochii mari. Am oftat adânc.

— Am fost prea naiv, tu ai avut dreptate de la început. Sub înfăţişarea lui perfectă şi prezenţa aşa-zis binevoitoare, Tristan este un bărbat periculos. Nu ştiu cum, dar ne-a sucit minţile mie şi Verei.

Luc a pălit şi, contrar a ceea ce mi-aş fi putut imagina, nu părea să se bucure că avusese dreptate. Îmi lăsa impresia că era din ce în ce mai îngrijorat.

— Şi, ca să pună capac la tot, am eşuat lamentabil în proiectul concept store-ului.

S-a încruntat şi corpul i s-a încordat.

— Sunt defecţiuni?

— Nu, nu-i vorba despre asta.

— Nici chiar la vitraliu? Pentru că este într-adevăr impresionant.

— Da, chiar şi asta e în regulă. Nu, adevărata problemă e cât a costat, am cheltuit prea mult. Tu aveai dreptate de la început, era prea mare, prea scump, am cedat, m-am ambalat şi am fost incapabil să mă opresc. Am fost prins într-un angrenaj, împins de către Tristan care îmi spunea întruna să mă las dus de val, să nu-mi pun limite, să ţintesc mereu tot mai sus… Rezultatul: am datorii uriaşe, echivalente cu jumătate din costul şantierului. Sunt într-un mare impas.

S-a întunecat.

— Luc, stai liniştit, n-am venit să-ţi cer bani cu împrumut

M-a privit drept în ochi.

— Nu, nu asta mă îngrijorează. Cui îi datorezi bani?

Am lăsat capul în piept.

— Lui Tristan, nu-i aşa? m-a întrebat. Face presiuni asupra ta?

Am ridicat capul.

— Am putea să spunem şi aşa… Mă are la mână. Dar vrea mai mult decât banii. Viaţa mea o vrea.

— Poftim? s-a răstit. Ce sunt tâmpeniile astea?

Categoric, pentru un tip pragmatic ca Luc, ceea ce i-am povestit în minutele care au urmat a făcut să i se ridice părul pe ceafă; nebunia asta îl depăşea complet. Am mers

pe firul poveştii de la început până cu o zi în urmă, când înţelesesem că Tristan îmi supraveghea acţiunile şi gesturile. S-a albit la faţă când a aflat că eram despărţit de Vera de mai bine de o lună. A încremenit când a auzit relatarea ultimei mele vizite la biroul lui Tristan, nu i-am ascuns niciun detaliu, nici chiar pe cele mai sordide.

— Iată unde am ajuns, Luc. Încolţit, constrâns, într-un impas.

S-a prăbuşit pe scaun oftând şi privind pe stradă.

— Îmi pare rău că te deranjez cu asta, dar nu mai am pe nimeni căruia să-i vorbesc. Ar fi prea riscant dacă aş preveni-o pe Vera despre tot, i-am cerut doar să nu aibă încredere, nu trebuie să-şi schimbe prea mult atitudinea faţă de el…

— Yanis! m-a întrerupt ridicând mâna. Sunt multe informaţii dintr-odată. Am nevoie să mă gândesc. Dar n-am să vă las nici pe tine, nici pe sora mea singuri în această situaţie. Contează pe mine. Orice s-ar fi întâmplat între noi, sunteţi familia mea.

— De ce faci asta, Luc? După felul cum m-am purtat, eram pregătit să mă trimiţi la plimbare.

— Yanis, am fost doi proşti, egoişti, incapabili să-şi vorbească. Toată povestea asta ne ajută să ne maturizăm. Nu?

I-am zâmbit.

— Am presentimentul că avem puţin timp ca să reacţionăm şi să găsim o soluţie ca să scăpaţi de sub influenţa lui, a continuat. Altfel se va termina prost.

Mi-am luat capul în mâini şi mi-am pus coatele pe masă.

— Am ştiut mereu că sunt un prost, dar nu chiar aşa, sincer. Cum am putut să mă las păcălit şi să cobor atât de jos?

— Oricine ar fi putut să-i cadă în plasă.

— Nu cred, i-am răspuns privindu-l printre degete. Tu nu, în orice caz.

— Ba da, toţi putem să ne lăsăm păcăliţi. El, de la prima noastră întâlnire, s-a concentrat pe tine, am simţit.

Doar pe tine te asculta, nu înceta să te observe. Am ştiut mereu că era un bărbat cu o inteligenţă ieşită din comun. Este un prădător şi ţi-a găsit punctul slab.

Luc mă uimea cu generozitatea lui în ce mă privea, cu înţelegerea şi, în plus, nu mă judeca deloc. Cum putusem să uit de omul acesta corect?

— Bun, pentru început, du-te la muncă, Yanis.

— Ai dreptate. Nu trebuie să-mi schimb obiceiurile. Nu ştii niciodată pe unde este.

— Locuieşti la garsonieră?

— Da.

— Vin diseară la tine, după muncă.

— Mulţumesc… Fii discret când ajungi, mă urmăreşte.

A dat din cap întristat. După aceea, a plătit cafelele.

— Luc, înainte să plec, vreau să te întreb ceva.

A ridicat o sprânceană.

— Vrei să te întorci să lucrezi cu mine?

— Nu!

— Ăsta cel puţin a fost un strigăt din inimă!

A izbucnit în râs. L-am imitat şi mi-a făcut bine să regăsesc o urmă din vechea noastră complicitate. Am arătat înspre birourile lui.

— Noul angajat are figură de învingător, nimic de zis!

— Nu-mi spune, mă epuizează!

— Mai mult decât mine?

— Imposibil! Cel puţin, el nu lucrează în picioarele goale! Acum serios, ce voiai să-mi ceri?

— M-aş duce la Charlotte, dar mi-e teamă că o să m-aleg c-o scărmăneală.

A zâmbit amuzat.

— S-a făcut, Yanis, o sun imediat să-i spun să încerce să dea de Vera. Şterge-o şi ai grijă de tine până diseară.

Când am ajuns la noi acasă după ce i-am luat pe copii de la after-school, am fost întâmpinat de o Vera zâmbitoare; renunţase la ţinutele de convalescentă, purta una dintre rochiile care o puneau atât de bine în valoare. Ca şi în ajun şi de dimineaţă, am rămas retras.

— Intri puţin? mi-a propus.

Nu era o idee prea bună, totuşi am cedat şi am hotărât să uit de tensiunea dintre noi, măcar pentru câteva minute. Mai ales că nu-i voi vedea timp de două zile, din cauza weekendului. Mi-a luat-o înainte şi a intrat în living, copiii dispăruseră în camera lor, îi auzeam ciondănindu-se încet. M-am simţit puţin ca un idiot, în picioare în mijlocul camerei, privind-o cu ochi de peşte fript. Era ciudat, aproape că aveam impresia că sunt un adolescent la prima lui întâlnire. Neştiind ce să fac cu mâinile, le-am băgat până la urmă în buzunare şi m-am legănat înainte şi înapoi pe picioare. Am crezut că văd umbra unui zâmbet zeflemitor pe faţa Verei când s-a aşezat pe canapea.

— Nu ca să stai în picioare ţi-am propus să rămâi puţin. Stai jos sau pune-ţi ceva de băut. Sunt chiar şi beri la rece.

Am râs uşor trecându-mi mâna prin păr, apoi am pornit spre frigider.

— Nu-ţi ofer şi ţie una, că iei antibiotice.

— Yanis, antibioticele m-au împiedicat vreodată să beau o bere, într-o vineri seara?

I-am aruncat o privire peste umăr, s-a ridicat, a venit după mine la bucătărie şi s-a aşezat pe un taburet. Am servit-o înainte să mă aşez în faţa ei.

— Cum te simţi? am întrebat-o.

— Mult mai bine, încep să mă plictisesc închisă aici. Mă gândesc să încerc să ies puţin cu copiii duminică.

— Dacă ai nevoie de ceva…

— Am să-ţi spun.

Tăcerea s-a lăsat încet între noi, dar departe de a fi dezagreabilă, ba dimpotrivă, ne priveam, ne cercetam, ne redescopeream. Asta îmi amintea de seara primei noastre întâlniri. Ea a luat o înghiţitură mică, apoi m-a privit printre gene.

— Ghici cine m-a sunat astăzi?

— Habar n-am.

— Charlotte.

— Serios?

Făceam pe indiferentul, deşi în sinea mea mă bucuram nespus. În sfârşit, nu mai era singură.

— Şi?

— Am fost destul de calme şi una, şi alta, nu m-am luat de ea şi nu m-am enervat. Nici ea nu a încercat să-mi ţină lecţii. Mai degrabă am căzut de acord că amândouă am greşit. Şi am recunoscut că în locul ei aş fi reacţionat la fel.

— În legătură cu ce?

— Îl iubeşte pe Luc, e normal să-i ia apărarea, ca şi mine când te-am apărat în faţa lor.

Privirea i s-a luminat cu un licăr ironic, ca înainte. Nu voiam decât un lucru; s-o iau în braţe, s-o ridic şi s-o învârt în aer, iar ea să se agaţe de gâtul meu… Nu ajunseserăm încă acolo.

— Eşti mulţumită?

— Cred şi eu… îmi lipsea…

— Este o veste bună.

S-a rezemat cu coatele de blat şi şi-a cufundat ochii într-ai mei.

— Ţie ţi-o datorez? Sunt sigură.

Am ridicat din umeri. Asta m-a trădat.

— Luc e bine?

— Aşa pare.

A zâmbit sincer, o simţeam oarecum fericită. Totuşi, privirea i s-a întristat.

— Ştii, de când sunt în concediu medical, am timp să mă gândesc. Şi nu încetez să mă întreb cum am putut să ajungem aici? Să-i pierdem pe Luc şi pe Charlotte, tu s-o iei razna cu serviciul, deşi în pofida a tot rămân convinsă că puteai să reuşeşti. Nu înţeleg cum am putut să ne despărţim. *Noi*, Yanis? E ca şi cum hotărârea asta nu eu am luat-o… Mă gândesc la toate vorbele pe care ţi le-am aruncat în faţă, te-am acuzat de lucruri monstruoase, am crezut chiar că mă înşelai…

Asta era bună! Cum putuse să-şi închipuie aşa ceva?

— Poftim?

— Mi-a trecut totul prin cap, Yanis. Câteodată, când

mă gândesc la vara asta şi la săptămânile care au urmat, am impresia că nu mai eram noi înşine, nici tu, nici eu, şi că asta ne-a adus aici. Şi totuşi, acum, când te privesc, eşti tu, cel pe care l-am cunoscut mereu, poate puţin mai înţelept, dar eşti tu. A zâmbit uşor şi a continuat: Crezi că într-o zi vom lăsa toate astea în urmă? Că o vom scoate la capăt?

Am sărit de pe scaun şi m-am apropiat de ea; şi-a ridicat faţa spre mine. Fără să mă gândesc, i-am dat părul la o parte şi am mângâiat-o pe frunte, iar ea a închis ochii zâmbind.

— Mă zbat pentru asta, Vera, am şoptit. N-am găsit încă soluţia, dar îţi jur că vom scăpa de…

— Nu mai spune nimic, am încredere în tine, e tot ce contează.

Lăsându-şi privirea într-a mea, şi-a sprijinit obrazul în căuşul palmei mele. M-am aplecat spre ea şi i-am atins uşor gura. A răspuns la încercarea mea de sărut punându-şi cu delicateţe, aproape cu timiditate, buzele peste ale mele. Mâinile mele i-au cuprins spatele ca s-o apropii de mine, s-o simt şi să-i ating pielea m-a făcut să uit tot restul, grijile, datoriile, pericolul care ne ameninţa. Şi am cedat dorinţei înăbuşite de săptămâni, dorinţa aceea reţinută dinainte chiar ca ea să-mi descopere greşelile, simţind că nu eram demn să mă apropii de ea pe vremea aceea. În seara aceasta îmi dădeam voie s-o sărut cu toată furia care mă anima, am îmbrăţişat-o şi mai strâns decât înainte, pentru că trebuia să simtă cât de mult o iubeam, am sărutat-o ca să-i spun că îmi lipsea îngrozitor, am sărutat-o ca să-i spun că mă voi lupta. Ea s-a agăţat de mine, şi-a trecut mâinile prin părul meu, s-a lipit tot mai mult de trupul meu. Sărutul acesta m-a ameţit. Cred că nu ne sărutaserăm niciodată în felul ăsta. Apoi ea şi-a desprins gura de a mea. Şi-a lipit faţa de a mea, am deschis ochii şi am văzut două lacrimi mari pe obrajii ei. I le-am şters şi mi-am frecat nasul de al ei.

— Să nu ai îndoieli, a şoptit. Totul e bine, foarte bine chiar.

Şi-a lăsat capul pe pieptul meu, am mângâiat-o pe păr şi am mai strâns-o câteva secunde. Ca măsură de siguranţă, trebuia să plec, deşi era ultimul lucru pe care îl doream.

— Am să vă las, să nu ne grăbim.

— Dacă vrei, mi-a răspuns cu un uşor amuzament în voce.

S-a desprins de mine şi i-a strigat pe copii fără să mă scape din priviri.

— Tati pleacă, veniţi să-i spuneţi la revedere.

Au năvălit cu toţii, abia am avut timp să mă las pe vine ca să-i primesc.

— Ne vedem mâine? a vrut să ştie Ernest. Vreau să facem un circuit.

— Păi… nu, nu cred, eu…

— În curând tati va putea să se joace cu voi, ne-a întrerupt Vera.

— Adevărat? a întrebat Joachim, cu vocea plină de speranţă. O să fie aici de Crăciun?

Mi-a venit să-i mulţumesc fiului meu pentru aprobare.

— Sper, i-a răspuns ea.

Mi-am făcut turul de pupicuri şi m-am ridicat, mai hotărât ca niciodată să scap de Tristan. Vera m-a însoţit până la uşă, mâna ei a atins-o pe-a mea, i-am strâns o clipă scurtă degetele. Ajuns pe palier, teama să nu i se întâmple ceva m-a cuprins din nou, mai puternică decât oricând.

— Vâra… chiar să ai grijă de tine. A zâmbit.

— Dat fiind programul serii, nu risc mare lucru.

— Ce-o să faci?

— O să mănânc paste cu copiii şi o să mă duc la culcare odată cu ei.

— Ar trebui să fie bine. Am şters-o.

— Bine.

A intrat în apartament şi a închis uşa, cu un zâmbet larg pe buze. În pofida bucuriei pe care o simţeam, m-am forţat să adopt o mină sumbră când am părăsit clădirea. Pe drumul până la garsonieră, nu mi s-a părut că sunt

urmărit. Probabil aveam mintea aiurea, fiindcă atunci când am ajuns la destinaţie şi m-am dat jos de pe motocicletă, maşina lui Tristan a trecut pe lângă mine. Măcar mă ştia departe de ea şi de copii, iar Vera va fi în pat peste o oră. Puteam să stau liniştit şi să-l aştept pe Luc, fără să-mi fac prea multe griji.

Pe la nouă, cineva a bătut la uşa garsonierei. Când am deschis, l-am văzut pe Luc, însoţit de Charlotte, care ne-a îmbrâncit pe amândoi fără menajamente ca să intre. Luc şi-a dat ochii peste cap şi mi-a întins o sticlă de whisky, şoptindu-mi: „Pentru după ce pleacă ea”. Am zâmbit strâmb promiţându-mi să fiu rezonabil, Luc nu avea de unde să ştie că abuzasem mai mult decât era cazul de alcool în toiul crizei. După aceea m-am apropiat de Charlotte care făcea turul locului.

— Bun, merge, duhneşte a locuinţă de tip căruia i s-au dat papucii! a declarat.

M-a înfruntat cu mâinile în şolduri.

— Nu a fost nevoie să procedezi fără menajamente ca să te lase baltă! în schimb, să creadă că ai o amantă… Jos pălăria!

— Ţi-a spus ea asta?

— Da’ de unde, Yanis! Ticălosul trebuie să fie chiar talentat în spălarea de creiere.

A făcut cei câţiva paşi care ne despărţeau şi m-a scrutat din cap până-n picioare.

— În orice caz, necazurile îţi priesc, n-am ce zice. Nu ştiu, îţi dau un aer sexy, chinuit, care te face şi mai frumos.

— Charlotte! a bombănit Luc.

— Ei, e-n regulă, bătrânelule!

Mi-a făcut cu ochiul şi mi s-a adresat pe un ton confidenţial.

— Dac-ai şti cât este de posesiv, îmi place la nebunie!

Am izbucnit în râs. Spre marea mea surpriză.

Charllotte m-a îmbrăţişat.

— O să vă scoatem din asta, Yanis. Dacă am fi ştiut, niciodată n-am fi stat deoparte. Credeam că facem bine, ştii tu… Când mă gândesc la gazela mea, mă îmbolnăvesc.

2

Moralul mi s-a prăbuşit din nou.

— Totul este din vina mea, am spus îndepărtându-mă de ea.

Am căutat în birou şi mi-am luat pachetul de ţigări. Am aprins una. Când m-am întors iarăşi cu faţa la ei, i-am văzut pe amândoi clătinând din cap, destul de amuzaţi, un adevărat tandem.

— Ei, da, m-am reapucat.

— Nu contează, a declarat Charlotte. Dar, Yanis, să te învinovăţeşti nu-ţi va rezolva treburile. Dacă există un nebun în toată povestea, ştim care este. Bun, vă las să munciţi ca între băieţi.

M-am încruntat privindu-l pe Luc.

— De ce să muncim? Am să-ţi explic.

Charlotte s-a apropiat din nou de mine şi m-a îmbrăţişat cu căldură.

— Voiam să văd cum arăţi. Nu este aşa de rău cum îmi închipuiam.

M-a ciupit de obraz, i-am zâmbit.

— Ai îmbătrânit, Yanis. Poate că trebuia să treci prin asta… Eşti mai dur, se vede. O să fac astfel ca Vera să ia t

aer weekendul ăsta, vizită-surpriză mâine. Şi-apoi ţâncii voştri îmi lipsesc prea mult.

— Mulţumesc, Charlotte, sper că într-o zi mă vei ierta.

— Tacă-ţi gura, Yanis!

— OK, i-am răspuns punându-mi mâinile în faţă ca să mă apăr de un atac.

Ca o divă, s-a răsucit pe călcâie, i-a aruncat o privire seducătoare lui Luc şi nu a putut să nu-l mângâie pe piept, într-un gest sugestiv. A ieşit din garsonieră trântind uşa.

— Nu s-a îmblânzit, am spus către cumnatul meu.

— Este de neîmblânzit, mi-a răspuns, vizibil foarte mândru de el. Şi e foarte bine aşa.

Incredibil, Luc o iubea pe Charlotte. Eram fericit pentru ei, chiar dacă mi se părea absolut halucinant. Nu voiam să ştiu de când era ceva între ei, principalul era că

se găsiseră, aş zice că în sfârşit se găsiseră, oricât de nebunesc putea să pară.

— Bun, Yanis, bem un pahar şi pornesc la atac.

— Ce ataci?

— Scoate-mi tot dosarul concept store-ului, facturile, devizele. Pe urmă, pregăteşte-mi tot ce ai în legătură cu conturile, extrasele de cont, autorizaţiile de extragere, pe scurt, tot ce priveşte banca.

— De ce?

— Înainte să mă gândesc la o soluţie ca să vă scap de Tristan, trebuie să ştiu cum stai cu banii şi cu munca. Spune-mi, nu ţi-a luat niciun act?

— Nu, din câte ştiu. Supraveghează tot, vine după cecuri când încasez onorariile, dar biroul meu este aici, nu la el. Numai că, mă cunoşti, nu sunt campion la ordonat hârtii. Am început să fac ordine, dar nu-ţi garantez că găsesc totul.

A izbucnit în râs, îndreptându-se spre bar.

16

Yanis & Vera

Vera

La nouă seara, eram în patul lui Violette, cu o carte în mână, înconjurată de cei trei copii ai mei; un băiat de fiecare parte, fiica mea pe genunchi. Rareori fuseseră atât de liniştiţi, atât de cuminţi ca în seara aceasta. În comparaţie cu ultimele săptămâni, niciunul nu crâcnea, nu încerca să facă mofturi, nici să-şi supere fratele sau sora. Trebuia să recunosc că şi eu eram mai liniştită, fără îndoială mă simţeam mai uşoară şi mai încrezătoare în viitor.

— Mami… m-a întrerupt Violette.

— Da.

— E bine când e tati aici.

— Aşa e, a confirmat Ernest.

M-am întors spre Joachim, privirea lui blândă din nou vorbea de la sine, îşi regăsea tatăl şi redevenea băieţelul dintotdeauna care îmi lipsise atât de mult în ultimul timp. Şi-a lipit faţa de braţul meu.

— Sunt de acord, dragilor.
— Ne lipseşte.
— Şi mie.
Ernest a căscat. Am zâmbit.
— Toată lumea în pat!
— Şi tu? m-a întrebat Joachim.
— Şi eu.

I-am îmbrăţişat pe fiecare, profitând de acele clipe de pace, voiam să fac bucuria să dureze. Când toate luminile au fost stinse, m-am întors în living. Ceaiul de tei mă aştepta. M-am ghemuit pe canapea ca să-l beau, gândindu-mă la Yanis. Problemele noastre erau departe de a fi rezolvate, şi cu atât mai puţin lăsate în urmă, mă simţeam totuşi fericită pentru prima dată după mult timp. Niciodată nu aş fi crezut că e posibil să mă reîndrăgostesc de soţul meu, cu fluturi în stomac, inima care bate nebuneşte, zâmbetul incontrolabil. Dacă în dimineaţa aceea, când mă îmbrăcam, îmi pusesem o rochie şi lenjerie frumoasă, era pentru el, pentru momentul în care va aduce copiii de la şcoală. Ar fi trebuit să-i spun să rămână cu noi, cu mine, în seara asta, în noaptea asta. îl redescopeream de câteva zile, redevenea el, ca şi mine de altfel. Fuseserăm atinşi de un rău perfid, care se insinuase în noi şi ne despărţise puţin câte puţin, dar astăzi reuşeam să-l combatem. A fost necesar să mă îmbolnăvesc ca să pornim pe drumul vindecării. Corpul meu dăduse până la urmă afară această otravă, acest rău care *mă* rodea, care *ne* rodea, care ne despărţea.

Ne vom reveni, nu contau datoriile, vom găsi o soluţie. Yanis nu înceta să-mi repete că se va zbate. De-acum nu se va mai lupta singur. Mă întrebam mereu de ce îl lăsasem să alunece în prăpastie, de ce nu spusesem nimic; nu eram eu, nu-mi semăna. Nu-mi renegam furia, era îndreptăţită, dar reacţia mea exagerată şi radicală nu o înţelegeam. De ce îi închisesem toate uşile, împiedicându-l mereu să-mi explice ce se întâmplase? De ce nu-l credeam înainte când îmi spunea că lucrează? Ceea ce conta astăzi era că reuşeam din nou să ne vorbim şi că iubirea noastră,

departe de a se fi stins, ieşea întărită din această încercare. Şi datorită muncii lui încrâncenate, continuând să strângem cureaua, vom înapoia datoriile şi o vom face împreună.

După ce am pus ceaşca în chiuvetă, cu telefonul în mână, am pornit spre camera noastră. La mijlocul scării, m-am oprit ca să-i scriu un SMS: „Mă duc la culcare, mă gândesc la tine cu muzica noastră în minte, te sărut”. Nu a fost nevoie decât să ajung până sus pentru ca Yanis să-mi răspundă: „Să visezi frumos, muzica nu a încetat niciodată să-mi răsune în gând, te sărut ca mai devreme”. Am zâmbit şi, în pofida oboselii, aş fi vrut să dansez cu el. Curând. Nu apucasem să mă demachiez când a sunat telefonul. M-am gândit imediat la Yanis şi să-i spun să vină, acum, să se întoarcă acasă, să doarmă cu mine în noaptea asta şi în toate cele care vor urma. Mare mi-a fost dezamăgirea văzând numele lui Tristan. Din reflex, am răspuns.

— Bună seara, Tristan, am spus cu voce neutră.

— Bună seara, Vera, mi se pare sau nu eşti bine?

— Ba da, ba da, totul este foarte bine. Şi tu?

— Sunt jos, voiam să ştiu ce faci.

N-aveam niciun chef să-l văd. Voiam aer. Aseară refuzasem deja să vină, pretextând că mă culcasem. Nu puteam s-o iau de la capăt, riscam să-l jignesc. Cu toate acestea, nu voiam decât să mă bag la căldură în aşternuturi, să strâng perna lui Yanis în braţe, gândindu-mă că în noaptea următoare va fi cu mine.

— Copiii dorm? Pot să urc?

— Sigur că da, pentru amândouă.

Am închis oftând, apoi am coborât să-i deschid.

Yanis

Probabil că aveam un aer complet năuc cum priveam ecranul telefonului, reciteam a mia oară SMS-ul de la Vera, imaginându-mi-o adormită, ghemuită în pat.

— Yanis! m-a chemat Luc la ordine. E foarte drăguţ, mă umple de fericire să văd că tu şi Vera vă împăcaţi, chiar dacă aveam îndoieli în privinţa asta. Între timp, nu mă descurc în harababura ta! Găseşte-mi ultimele facturi şi

ordinele de plată.

— OK! OK! Ai dreptate!

Stătea la biroul meu în faţa unui munte de dosare. L-am aprovizionat cu whisky, ceea ce nu era lipsit de risc, paharul lui stând în echilibru pe unul dintre teancurile de hârtii pe care le clasa unele după altele. Era foarte sârguincios, extrem de serios, cu ceea ce înainte aş fi numit mutra lui de zile proaste. Dar acum îmi convenea. Am găsit până la urmă ce-mi cerea şi i-am dat. A bifat o nouă căsuţă pe lista pe care o făcuse cu toate posturile de lucru ale concept store-ului şi pe care reporta fiecare factură şi fiecare datorie.

— Poţi să-mi explici de ce faci asta?

— Este obligatoriu să calculez din nou cât a costat şantierul ăsta!

— Vrei un răspuns, iată-l: mult prea scump din cauza mea. Sunt incapabil să gestionez un buget, mi-ai spus mereu, este simplu ca A + B. Bun acum, am acceptat că am fost un cretin, nu e nevoie să o mai spui.

— Taci. Trebuie să mă concentrez.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a dus să caute în buzunarul mantoului, de unde a scos un mic calculator. M-am abţinut să-i spun că al meu era foarte bun şi cu baterii ca şi noi, dat fiind cât de puţin îl foloseam. Şi-a trosnit degetele unul câte unul, şi-a golit paharul dintr-o înghiţitură şi şi-a băgat din nou nasul în hârţoage. Privindu-l, aveam impresia că în faţa mea se află un comando care pregăteşte un plan de luptă. Se încrunta întruna bombănind. Tăcerea lui începea să mă neliniştească, nu scotea niciun cuvânt. Mă agitam de colo-colo fumând ţigară de la ţigară, ca să nu trag prea mult la măsea. Când aveam nefericita idee să mă apropii şi să mă aplec peste umărul lui, ridica mâna ca un sergent-major şi mă oprea. Inevitabil îmi creştea stresul. La urma urmei, ce căuta? După o oră şi jumătate poate, Luc s-a ridicat în sfârşit de pe scaun mormăind. A deschis uşa, ca să aerisească puţin, mă rog, aşa mi-am închipuit până ce a ieşit în curte şi s-a plimbat de-a lungul şi de-a latul ei timp

de mai mult de cinci minute. Muream să mă reped la el… dar să trezesc tot blocul cu strigătele mele nu ar fi fost o idee bună. În sfârşit s-a întors spre mine şi a intrat.

— La naiba! Dar ce se-ntâmplă? l-am întrebat, cuprins de îngrijorare.

M-a scrutat foarte serios, cu toate acestea aveam impresia că nu mă vedea.

— Nu este posibil.

— Drăcia dracului! Ce nu este posibil? Spune-mi, că o iau razna.

— Stai, lasă-mă să mai verific o dată. Nu vreau să fac vreo greşeală.

— Despre ce vorbeşti? am insistat. Îmi venea să-mi smulg părul.

— Încă puţină răbdare, Yanis. Ştiu că e neplăcut, dar… M-a ocolit, şi-a turnat încă un pahar şi şi-a reluat locul la birou. Iar eu mi-am aprins altă ţigară şi am început iarăşi să mă agit de colo-colo. Trebuia să mă abţin s-o sun pe Véra, voiam să-i aud vocea, să-i spun că poate era pe cale să se întâmple ceva, că fratele ei se întorsese în viaţa noastră. Dar probabil că dormea de ceva timp, voiam să se odihnească. Nu ne rămânea decât să aşteptăm.

— Yanis! m-a strigat deodată Luc.

M-am întors spre el. După faţa lui, am ştiut că era grav.

— Stai jos, mi-a spus. Şi bea ceva. Ce-o să-ţi spun nu e deloc uşor.

Fără să stau pe gânduri, l-am ascultat şi m-am prăbuşit pe canapea.

Véra

L-am privit pe Tristan, în picioare, cu paharul în mână, se uita în noapte pe fereastră. După ce se interesase de sănătatea mea, tăcuse. Degaja ceva neobişnuit, îmi amintea de Tristan cel din vremea întâlnirii noastre, mai misterios, mai sumbru încă. În ultimul timp, găsisem totuşi că avea o expresie mai blândă. În seara asta era exact pe dos, era cadaveric. Cu toate acestea, nu-l simţeam ezitant,

departe de asta, nu mi se păruse niciodată atât de puternic. Pe lângă el, mă simţeam minusculă, aproape insignifiantă. Fără îndoială, asta se datora faptului că mă văzuse într-o stare proastă şi nu se jenase să-mi sublinieze slăbiciunea. Prin geam, am remarcat că mă privea.

— Yanis se ocupă cum trebuie de copii cu şcoala? m-a întrebat fără să se întoarcă.

Intonaţia vocii lui mi-a îngheţat sângele şi nu înţelegeam de ce. Să mă gândesc la Yanis şi la reapropierea lui de copii mi-a făcut bine, am schiţat un zâmbet.

— Da, de minune, aş spune că la fel ca înainte. Este încurajator.

— Ah…

Simţeam nevoia să-l apăr, dar intuiţia îmi spunea să fiu atentă la ce spun. De ce această subită neîncredere? De ce acest frig care îmi intra în oase?

— Mi-a vorbit despre munca lui, face progrese, am continuat cu prudenţă. L-ai văzut în ultimul timp?

— Acum câteva zile.

Aveam impresia că merg pe un câmp minat.

— Cum ţi s-a părut?

— Am avut o mică neînţelegere privind viitorul.

— Şi e grav?

A oftat obosit.

— Yanis era foarte nervos, aproape că nu se putea controla.

După cum îi arăta pumnul, nu eram surprinsă. Totuşi, Tristan tocmai vorbise despre viitor, nu putea fi vorba de muncă şi de bani. Şi nicio consecinţă a vorbelor mele *îi i* nefericite în legătură cu o pseudocompetiţie între ei.

— Nu-i place să i se dea sfaturi, a continuat. Am reuşit să-l potolesc şi să-l fac să-mi înţeleagă punctul de vedere. Sper că va ţine cont de el…

Aşadar, era vorba despre afaceri. Totuşi, starea de rău continua să pună stăpânire pe mine. Tristan şi-a terminat paharul şi l-a lăsat pe blat, fără să facă zgomot, ca întotdeauna. Apoi, după ce şi-a desfăcut cravata, s-a

întors încet spre mine. Privirea îi era întunecată, am văzut în ea un licăr malefic. Am avut deodată impresia că mă întorc cu repeziciune pe firul poveştii, am retrăit toate evenimentele din ultimele luni. Apariţia bruscă a lui Tristan în viaţa lui Yanis, apoi într-a mea, indispoziţia lui Yanis la serviciu, cearta cu Luc, după aceea cu Charlotte, izolarea noastră treptată, vacanţa în care eu şi Yanis fuseserăm despărţiţi, îndoielile mele asupra soţului meu, prăbuşirea lui, uşile pe care i le închisesem, Yanis derutat, pierdut, neînţelegând ce i se întâmplă, dependenţa mea crescândă, incapacitatea mea de a lua hotărâri singură. La fiecare amintire dureroasă, un numitor comun: Tristan. Atenţionările lui Yanis mi-au revenit în memorie; în ultimele zile nu înceta să-mi spună să fiu atentă, să mă păzesc, fără să-mi dezvăluie totuşi natura ameninţării pe care el o cunoştea, îmi dădusem seama că vorbea despre Tristan, dar nu văzusem în asta decât tendinţa posesivă a soţului meu. Acum nu mai eram aşa sigură. Lucrurile nu mergeau prea departe? Şi dacă Yanis, prins în cursă dintr-un motiv pe care nu-l ştiam, încerca într-un fel sau altul să-mi transmită mesajul de a-l ţine pe Tristan la distanţă, ca să ne protejeze? Iar eu, ca ultima idioată, îl lăsasem să ne intre în casă, când Yanis mă credea adormită, în siguranţă şi îmi mai lăsasem şi telefonul pe pat. Teama mi-a invadat tot corpul, mi-a venit deodată şi în mod violent să iau copiii şi să fug, departe de aici, departe de el. Oare eram pe punctul să înnebunesc?

Tristan a venit lângă mine, rictusul de pe buzele lui m-a neliniştit pentru prima oară; s-a aşezat pe măsuţa joasă în faţa mea, cu genunchii atingându-i pe ai mei.

— Vera, ai grijă de tine şi de copii.

Ara înghiţit, încercând să scap de nodul pe care îl simţeam în gât.

— Adu-ţi aminte că Yanis ne-a manipulat deja pe amândoi, nu cu mult timp în urmă, privindu-ne drept în ochi şi asigurându-ne că totul era bine pentru el.

Avea dreptate, nu găseam niciun argument să-l contrazic.

— Ce încerci să mă fac să înţeleg? l-am întrebat cu voce tremurătoare.

— Mi-e foarte teamă că va continua să se prăbuşească şi că va încerca să te antreneze şi pe tine în căderea lui. Nu te lăsa absorbită de nebunia lui, nu-i deschide nici cea mai mică portiţă, ar fi prea periculos pentru tine şi pentru copii.

Am clătinat din cap, refuzând să accept ce-mi spunea.

— Îmi pare rău că-ţi fac asta, Véra. Eu sunt primul afectat. Dar Yanis nu mai este bărbatul pe care l-ai cunoscut, nici cel pe care l-am întâlnit în primăvară. Nu te-am minţit niciodată, ţi-am spus mereu adevărul, o fac încă o dată.

Eram obosită de toate astea. Toate acele cuvinte, acele vorbe, toate întorsăturile mă zăpăceau, nu mai ştiam unde mi-e capul. Cine manipula pe cine, la urma urmei? Voiam să se termine. Am închis ochii, cu lacrimile curgându-mi pe obraji.

Yanis

Mi-era teamă de ce-o să-mi spună Luc. Era sfârşitul? Chiar nu aveam nicio soluţie să scap de Tristan? Aş fi dat orice ca Véra să fie lângă mine, ea m-ar fi liniştit. Luc s-a aşezat în cele din urmă în faţa mea, şi-a trecut o mână moale prin păr şi mi-a adresat o privire obosită.

— Yanis… ai reuşit…

— Poftim?

— Ai reuşit.

!

— Ce înseamnă asta?

Un zâmbet uriaş i-a apărut pe chip, era mai mult decât ciudat să-l văd pe Luc atât de expresiv.

— Ai reuşit cu concept store-ul.

A fost nevoie de secunde lungi pentru ca informaţia să-mi ajungă la creier.

— Stai, stai, am bâiguit. Este imposibil.

— Ba da, te asigur, am calculat totul de zece ori. Într-adevăr, ai depăşit puţin bugetul, dar nimic alarmant dată

fiind amploarea şantierului. De altfel, sunt cheltuieli pe care clienţii tăi ar fi putut să le acopere fără probleme pentru tine ori pentru ei. Nu-ţi fie teamă să anunţi că depăşeşti suma, toată lumea are dreptul la asta, ar fi trebuit să ştii! în fine, data viitoare, cere banii, oricât de puţini.

Visam sau îmi ţinea o lecţie despre cum să cer bani de la clienţi, ca şi cum aş fi fost un profesionist oarecare?

— Îţi baţi joc de mine! Cum vrei să mai existe o dată viitoare? Sunt îngropat în datorii, Luc. Terminat!

Am sărit de pe scaun şi am măsurat camera în lung şi-n lat.

— Mi-am săpat groapa cu concept store-ul şi tu îmi spui că am reuşit să mă încadrez în buget. Eşti la fel de ţicnit ca şi mine!

M-am proţăpit în faţa lui, afişa acelaşi zâmbet de nebun. Whisky-ul îi afecta neuronii!

— Nu, Yanis. Îţi jur, nu m-ar amuza să-ţi spun asta dacă nu ar fi adevărat. Înainte să-ţi spun restul, voiam să ştii că ai câştigat pariul. Tu eşti cel care a avut dreptate de la început. Eşti capabil, mai mult decât atât, eşti al naibii de talentat. Sunt şocat, Yanis, serios… Am puricat devizele, facturile, ai reuşit să tragi de preţuri şi ai căzut de fiecare dată în picioare. Chestia care te-a dat un pic înapoi e afurisitul de palmier care o să crape în trei luni.

A izbucnit în râs, un râs nervos, aproape isteric, pe care l-aş fi adorat în alte împrejurări. Nu puteam să cred ce-mi spunea; poate că nu eram un ratat, poate că nu mă spetisem în zadar. Dar tot eram nedumerit. Imposibil să uit apelurile de la bancă, gaura uriaşă provocată de mine, datoriile care nu făceau decât să crească de la o zi la alta. Nu visasem. Trăiam de luni de zile coborârea în infern.

— Dar unde s-au dus toţi banii ăştia? m-am răstit.

Luc s-a calmat imediat. S-a ridicat, a pus pentru amândoi încă un rând de băutură şi mi-a aruncat pachetul de ţigări.

— Bei mai mult ca mine, pe cuvânt! am remarcat.

— E nevoie, crede-mă. Şi-a ciocnit paharul de al meu. Pentru tine, Yanis. Pentru reuşita ta!

A fost ceva mai puternic decât mine, am lăsat în sfârşit să-mi scape un zâmbet. Unul adevărat.

— Bun, acum să trecem la restul.

— Te ascult.

— O întrebare am să-ţi pun. Nu ai deschis decât un cont pentru firma ta?

— Păi, da, nu aveam nevoie de mai mult.

— Foarte bine. Îmi închipui că Tristan are procură pentru el?

— Cu greu aş fi putut să fac altfel, a girat pentru mine. Dar ce legătură are?

— Ei bine, a abuzat de ea. Pur şi simplu. Am înghiţit cu greutate.

— Adică?

— Ai avut primul virament de la clienţi la jumătatea lui iulie, în mod logic facturile începeau deja să vină. De atunci, banii au intrat şi au ieşit din contul tău fără să ţii seama, îmi închipui.

— Mai mult sau mai puţin, într-adevăr. Se ştie că nu sunt un bun gestionar.

— Tristan nu ţi-a spus să-ţi iei un contabil?

— I-am vorbit despre asta la început, explicându-i că eu nu mă simţeam în stare să mă descurc.

— Ce ţi-a răspuns?

— Că el crede exact contrariul, te-a acuzat că îmi distrugi încrederea în mine. L-am crezut, iartă-mă…

Mi-a respins scuzele cu un gest al mâinii şi m-a încurajat să continui.

— M-a sfătuit să aştept ca să nu-mi umfle prea tare onorariile, asigurându-mă că îmi va găsi unul pentru bilanţul de la sfârşitul anului.

— S-a folosit de slăbiciunea ta, Yanis. Cred că a înţeles foarte repede că vei reuşi şi asta nu se potrivea cu planurile lui. Şi cum observase că nu eşti prea organizat, că nu eşti genul care îşi notează sumele plătite meşterilor pe extrasele de cont, a aşteptat să-ţi vină primele facturi,

tu ai început să semnezi cecuri în stânga şi-n dreapta, cu sume mici, cu sume mari, în funcţie de şantier. Şi în timpul ăsta, datorită procurii, fără ca tu să bagi de seamă nimic deosebit, dat fiind că te împotmoleai tot mai mult, lua în mod regulat bani, prin virament sau prin cec. Pe lângă celelalte, probabil că este şi falsificator. El te-a înfundat, te-a ruinat.

Braţele mi-au căzut; se dovedea că Tristan era un escroc înveterat.

— Nenorocitul!

— Cum spui tu. În schimb, şi asta-i vestea proastă: imposibil să ajung până la el, n-am nicio dovadă, nu este decât o presupunere. Ar putea să se întoarcă împotriva ta şi să fii acuzat de deturnare de fonduri.

— Nu aş avea niciodată câştig de cauză în faţa lui. Va şti mereu cum să arunce vina pe mine, probabil că s-a gândit la toate. Măcar să reuşesc să-mi plătesc datoriile şi să nu mai depind de el în privinţa băncii.

Îmi furase reuşita, pe lângă faptul că voia să-mi fure viaţa. Cum să opresc această maşinărie infernală şi să-i pun pe Vera şi pe copii la adăpost?

Vâra încă plângeam în tăcere, cu ochii închişi. În living, nu se auzea decât zgomotul respiraţiei mele şi al celei a lui Tristan, care nu se mişcase din loc. Nici zgomotele străzii nu mai ajungeau la urechile mele. Eram obosită de toate; în străfundul meu, ştiam că în Yanis trebuia să am încredere, în el şi în nimeni altcineva. Totuşi, inteligenţa şi perseverenţa lui Tristan mă tulburau, mai ales când mă gândeam la ajutorul pe care i-l dăduse, pe care mi-l oferise mie. Chiar dacă apariţia lui în viaţa noastră coincisese cu începutul problemelor, reuşise să se facă indispensabil. Toate acestea nu puteau să fie în totalitate false. O frază de-a lui Yanis din vremea în care mă îndoiam de intenţiile lui Tristan în ce ne priveşte mi-a revenit în memorie: „Există oameni amabili”. Încuviinţasem din vârful buzelor că da, cu siguranţă. Ce interes ar fi avut să ne facă rău? Am simţit mâna lui Tristan pe frunte, mi-a dat la o parte părul, cum ar fi făcut

Yanis. Am clipit, i-am văzut faţa printre lacrimi, ochii lui la fel de negri mă fixau. Şi-a lăsat mâna rece pe obrazul meu.

— Vreau ca asta să se termine, Tristan. Vreau să-mi recapăt viaţa.

— Pot să fac asta, Vera. Pot să-ţi dau înapoi viaţa.

— Cum?

Un licăr de victorie a strălucit în privirea lui, apoi s-a aplecat înspre mine; m-am simţit strivită de statura lui. Am ştiut imediat ce va face, fără să înţeleg, fără să pot reacţiona. Şi-a pus buzele peste ale mele, a repetat gestul de mai multe ori fără ca eu să mă mişc, fără să-i răspund la gest, fără să-l resping. Atingerea lui mă paraliza, mă îngrozea. S-a ridicat, luându-mă de mijloc, m-a întins pe canapea şi m-a prins sub greutatea lui. Mă simţeam ca o păpuşă din cârpe. Buzele lui le-au regăsit pe ale mele, mai dur, limba şi-a făcut loc în gura mea. Intruziunea lui mi-a tăiat respiraţia. Ceea ce refuzam să consider un sărut mi s-a părut viclean, pervers. Nu avea nimic de-a face cu cel al lui Yanis de mai devreme, adevărat, sincer, încărcat de furie şi de iubire. Această amintire m-a făcut să tresar de ruşine şi de dezgust sub asalturile respingătoare ale lui Tristan. El a interpretat reacţia mea ca pe o încurajare şi şi-a înteţit strânsoarea. Mâinile lui lacome au început să-mi exploreze trupul, mi-a ridicat rochia, neîncetând să-mi supună gura, apoi mi-a împuns ferm coapsa şi a încercat să îmi dea jos boxerii din dantelă, strivindu-mă şi mai tare. Erecţia lui m-a revoltat. Am reuşit să-mi întorc faţa şi să-mi desprind în sfârşit buzele de ale lui, murdare, abjecte.

— Opreşte-te, Tristan, te rog.

Am încercat să-l împing.

— Fac ce mi-ai cerut, mi-a răspuns indiferent.

Ne-am înfruntat din priviri, răceala lui m-a paralizat.

— Ba nu! am răspuns speriată. Nu-i vorba de asta, ai înţeles greşit. Dă-te la o parte, te rog.

— Vrei să-ţi recapeţi viaţa de dinainte, ţi-o redau, îmbunătăţită, m-a încredinţat sigur pe el.

Buzele lui s-au năpustit din nou peste gura mea, luându-mi posibilitatea să-i răspund, cu atât mai puţin să

mă desprind. Mâinile lui din ce în ce mai agresive mi-au imobilizat braţele, smulgându-mi un geamăt de durere. Când a încercat să-mi scoată sânii din rochie, m-am schimonosit de furie.

— Lasă-mă! am ţipat.

Mâna i-a căzut peste gura mea, ca să mă facă să tac.

— Gândeşte-te la copii, Vera. N-ai vrea să ne găsească atât de repede în această postură. Să-i menajăm la început.

Am făcut ochii mari, oripilată de situaţie.

— După aceea totul va fi bine, vor înţelege că sunt un tată mult mai de încredere decât Yanis. Acum ai să fii cuminte.

Am dat din cap cu înverşunare, în chip de refuz. Alte lacrimi mi-au curs pe obraji. Mi-a eliberat gura ca să pot să respir.

— Nu vei fi niciodată Yanis. Nu te iubesc, Tristan.

— Cine vorbeşte de iubire? N-a fost niciodată vorba despre asta, vreau doar viaţa lui. Restul va veni pe urmă.

Trupul meu s-a revoltat şi mai mult. Tristan m-a prins de mâini, blocându-mi-le de o parte şi de alta a capului. Rictusul lui abominabil mă sfida, mă provoca. Tristan se transformase într-un monstru. Nu-l mai recunoşteam. De fapt, îi descopeream adevărata faţă, oribilă, înspăimântătoare, care îmi inspira doar repulsie. Ura mă stăpânea în întregime. Dominaţia lui era totală.

Yanis

Am stins a nu ştiu câta ţigară din acea seară. Deşi era târziu, oboseala nu pusese stăpânire pe mine şi se părea că nici pe Luc. Mi-a arătat toate dovezile intrigilor lui Tristan; aveam în faţa ochilor confirmarea reuşitei mele cu concept store-ul şi motivul inexplicabilelor scurgeri de bani. Hotărârea lui Tristan de a-mi face rău, de a mă ruina nu avea limite. În timp ce punea totul la punct, ne flatase, ne linguşise, ne primise cu braţele deschise, se ocupase de copiii noştri, ne găzduise sub acoperişul lui. Petrecuse concediul cu Vera, rămânând mereu la o distanţă potrivită, nefăcând niciodată un pas greşit, se întrecuse în sfaturi,

făcuse în aşa fel încât să avem totdeauna impresia că noi singuri luam deciziile. Avea o aşa stăpânire de sine… Era stăpânul jocului ai cărui pioni eram, orchestrase totul în cele mai mici detalii, convins că planul lui era impecabil. Dar era un lucru pe care nu-l ştia, despre care nu-i vorbisem niciodată cu adevărat. Destul de ciudat, de altfel. Am dat capul pe spate ca să-mi capăt suflul. Deodată am respirat mai bine.

— Trebuie să pot plăti datoriile care nu sunt ale mele. Fără asta, nu voi fi niciodată liber faţă de bancă.

Copleşit, Luc s-a prăbuşit pe canapea, în timp ce eu măsurăm camera în lung şi-n lat, întrebându-mă de ce nu mă gândisem la asta mai devreme. Poate că uitasem chiar eu de această resursă? Tot repetându-mi că n-am nimic, că sunt ruinat, ajunsesem s-o cred. În sinea mea nu mă gândisem niciodată la asta. Doar dacă, inconştient, am considerat-o întotdeauna ca pe asigurarea noastră de viaţă. Dacă eu şi Véra voiam să ne trăim bătrâneţile împreună, trebuia să ieşim la atac. Şi imediat. Luc, care evident nu a luat în calcul rezolvarea situaţiei, a continuat:

— Asta-i clar. Dar cum poţi să acoperi toate astea când el îţi ia toate onorariile, din câte îmi spui? Şi nu poţi să-l faci să creadă că nu mai lucrezi, va şti că minţi.

Sentimentul de victorie creştea, dar mă străduiam să-mi păstrez calmul.

— Am să-l dobor, am să-l prind şi eu în cursă, am să-mi recuperez viaţa.

— Da, şi oricum n-am să-i spun minciuni Vérei susţinând că nu muncesc, i-am răspuns mecanic lui Luc. îi recâştig încrederea în sfârşit, nu mă va ierta dacă va crede că nu merg mai departe şi ar avea dreptate.

— Yanis, nu te mai agita de colo-colo, o să mă îmbolnăveşti.

M-am oprit şi m-a întors spre el. După figura mea, a înţeles că mai aveam de jucat o carte.

— Ai vreo idee?

— Mda, am răspuns, mândru de mine.

Ciudată senzaţie, această mândrie, uitasem cum e.

— Spune-mi odată! s-a răstit Luc.

Am respirat adânc, hotărârea mea era luată, chiar dacă renunţam la ceva la care Véra şi eu ţineam mai presus de orice. Ne reprezenta, era moştenirea părinţilor mei.

— Vând garsoniera.

— Ce?

— Ar fi trebuit să mă gândesc mai demult la asta. Sau poate că nu, Tristan ar fi găsit o metodă prin care să mi-o ia. Cu banii, îmi plătesc datoriile, nu voi mai avea nevoie de girant, anulez procura pe care o are pentru contul meu şi pornesc de la zero. Pare atât de simplu dintr-odată… aproape prea simplu.

— Yanis, tocmai ai găsit *soluţia*, este adevărat, dar rămâne o problemă.

— Care?

— Termenul. Nu spun că nu vei vinde rapid garsoniera, un bun ca ăsta nu se găseşte pe toate drumurile. Dar banii nu îi vei lua decât peste câteva luni. Până atunci ce faci?

Vera

Era tot peste mine, cu greutatea trupului lui peste al meu, ţinându-mă de încheieturi. Faţa i-a coborât mai jos, m-am pregătit de un nou atac. Luptam degeaba să scap din strânsoarea lui.

— Nu mă vei avea niciodată! am şuierat cu voce joasă. Nu voi fi niciodată a ta, şi nici copiii!

Mă zbăteam din ce în ce mai tare. M-a prins şi mai bine, atingerea trupului lui, a dorinţei lui bolnave mă murdărea. Mi-a cuprins din nou gura cu violenţă. Trupul meu rezista din ce în ce mai greu în faţa forţei lui, slăbiciunea punea stăpânire pe mine pe măsură ce groaza creştea. Deodată apăsarea s-a micşorat dar fără să mă elibereze.

— Sunt gata să-ţi las câteva zile de gândire. Dacă e să aleg, prefer să-mi facă plăcere să te am. Dar îmi pare rău să îţi spun că, dacă vrei să-i salvezi pielea lui Yanis, va trebui să cedezi.

— Ce poţi să-i faci mai rău de-atât?

— Este extrem de uşor. Am posibilitatea să-l îndatorez şi mai mult, pot fără nicio dificultate să-i ruinez reputaţia, să fac din el un rău-platnic, un neserios pe care nu se poate conta, care nu-şi asumă până la capăt contractele, proiectele, mă voi folosi chiar şi de plecarea lui de la firma fratelui tău, va da credibilitate poveştii mele. Într-un an îşi va pierde toţi clienţii, şi eu nu voi mai gira pentru el la bancă. E de ajuns să dau câteva telefoane, şi afacerea s-a rezolvat.

— Nu! Nu poţi să faci asta!

Şi-a pus buzele peste ale mele.

— Tu hotărăşti, Vera, a şoptit. Dacă vei veni la mine de bunăvoie, va fi şi mai bine.

Apoi mi-a dat drumul la mâini şi s-a ridicat cu eleganţă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Stăpânirea de sine, controlul lui, dar mai ales ultimele cuvinte m-au îngrozit. Capul mi se învârtea.

— Tristan, dacă un bărbat i-ar face asta uneia dintre fetele tale…

A râs dându-şi capul pe spate.

— Sărmană Vera, vasăzică n-ai înţeles! Fetele mele! Nu există.

— Poftim?

— Ştiam că-ţi voi câştiga mai uşor încrederea dacă mă credeai tată de familie, cu atât mai mult dacă făceam pe tatăl divorţat, pierdut şi îndepărtat de copiii lui. N-am făcut decât să scot nişte fotografii ale copiilor unei femei cu care am avut o relaţie acum câţiva ani. Am ştiut mereu că îmi vor fi de folos. Şi, dacă vrei să ştii tot, nu am fost niciodată căsătorit…

Era mândru de el, de minciunile lui, de răul pe care îl făcea.

— Eşti un monstru!

— Ce drăguţ! Yanis mi-a spus acelaşi lucru.

Am reuşit cu greu să mă aşez în capul oaselor, ghemuită în celălalt capăt al canapelei, cât mai departe cu putinţă de *el*. Tremuram. Cu toate acestea, continuam să-l

privesc, să înfrunt răul în faţă.

— De ce? l-am întrebat într-un târziu, cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o.

— De ce…? Pentru că Yanis este ceea ce mereu am visat să fiu.

— Dacă vrei să fii ca el, începe prin a fi un om cumsecade.

— Repede cu vorbele mari! Să fiu un om cumsecade… Nu ştiu cum să fac asta, Vera.

— Cred că nici nu te-ai străduit prea mult.

— Nu contează! mi-a răspuns, obosit.

— Dar, Tristan, ceea ce trebuie să înţelegi este că da, pentru Yanis, am să cedez, vei putea să mă ai, cum spui, mă voi lăsa în voia sorţii, pentru că nimic nu este mai important pentru mine decât el. Dar să ştii că îi aparţin doar lui, până la sfârşitul zilelor mele.

Maxilarul i s-a încordat.

— Dacă sacrificiul meu îl salvează, dacă îi permite să existe în continuare într-un fel sau altul, îl voi face. Dar vei poseda un trup mort şi nu vei fi niciodată el. Nu vei avea niciodată viaţa lui. Pentru că eu nu voi mai fi niciodată fericită, şi nici copiii. Yanis este respiraţia noastră, energia noastră, lumina noastră, tu vei fi infernul.

Privirea i s-a tulburat, părea descumpănit. Oare îşi pierdea controlul?

— Vă voi face fericiţi, ca el. Voi proceda ca el, mi-a spus cu o voce care mi s-a părut patetică. Vă veţi obişnui.

— Nu, te înşeli, nu vei putea, l-am contrazis cu duritate. Când mă gândesc la săptămânile din urmă, văd bine că ai încercat să faci ca el, să fii el, dar nu a mers. Ne-ai văzut, pe mine şi pe copii fericiţi, fiind noi înşine după ce ne-am despărţit de Yanis?

Trupul i s-a încordat.

— Adu-ţi aminte, am continuat, prima oară când ne-ai văzut ca o familie, aici, în camera asta.

O expresie de durere i-a străbătut chipul.

— Vă mai văzusem şi înainte, m-a întrerupt.

— Când?

O clipă a fost departe, cu un zâmbet trist pe care nu i-l cunoşteam.

— Câteva săptămâni mai devreme, în ziua în care viaţa mea a fost dată peste cap, în ziua în care l-am întâlnit pe Yanis. V-am văzut, pe tine şi pe copii, pe trotuarul din faţa biroului fratelui tău, voi nici măcar nu m-aţi remarcat. Eram sub impresia fascinaţiei pe care Yanis o lăsase asupra mea, tu şi copiii mi-aţi pus capac. Am început să vă urmăresc, v-am privit mult timp, ascuns. Am ştiut că nu voi mai putea să mă lipsesc de el. Yanis a devenit o obsesie pentru mine, voi aţi devenit o obsesie, un cancer care mă roade, revine mereu.

Eram îngrozită de ceea ce descopeream în vorbele lui. Apoi s-a uitat din nou la mine.

— Cam ca o muzică în gând, a spus ironic.

Murdărea până şi această frază a intimităţii noastre celei mai profunde.

— Lasă-ne în pace, te rog. Dispari din viaţa noastră.

— Şi banii?

— O să vindem apartamentul, o să-ţi dăm tot, prefer să dormim pe sub poduri, numai să dispari, să uiţi de noi.

I-am adresat cea mai hotărâtă privire a mea, decizia mea era luată; de a doua zi vom pune apartamentul în vânzare, rodul muncii lui Yanis ne va salva de dependenţa de Tristan. Am crezut că-l văd clătinându-se o clipă. Apoi a venit spre mine, silueta lui înaltă, fină şi întunecată se deplasa în tăcere. Nu aveam curajul să lupt din nou împotriva lui, nu mai puteam. Oare o să-şi ceară dreptul acum? Când a ajuns în faţa mea, am ridicat o privire imploratoare spre el; şi-a cufundat ochii într-ai mei, privirea îi era tulbure. Cu o mână rece mi-a dat la o parte părul, m-am încordat.

— Nu vă voi uita niciodată, Vera.

S-a dat înapoi câţiva paşi, a stins lumina şi a plecat. Uşa s-a închis fără nici cel mai mic zgomot. Am rămas singură, în întuneric, fără să mişc, gândindu-mă la ultima lui frază.

Yanis

Nu vom rezista mai multe luni, era evident. Îmi venea să înnebunesc că nu mă gândisem la garsonieră mai devreme.

— Am să te ajut, mi-a spus Luc foarte serios.

— Ai făcut deja mult descoperind amploarea înşelătoriei, nu văd ce-ai mai putea face.

— Ascultă, Yanis, dacă nu aş fi fost aşa de pornit pe tine, nu ai fi aici şi am lucra încă împreună.

6

S-a oprit un moment şi m-a privit, cu zâmbetul pe buze:

— Sau nu… I-am zâmbit.

— Am în faţa ochilor dovada că se poate avea deplină încredere în tine în privinţa muncii, în pofida a ceea ce am spus mai demult. Îţi lipseşte doar cineva care să-ţi administreze conturile. Pot să te învăţ, dacă vrei.

t

— Unde vrei să ajungi?

— Începând de mâine, mergem împreună la bancă, vom sta acolo până când ne va primi un consilier. Vei anula procura lui Tristan. Şi mă pun garant pentru tine până vinzi garsoniera, chit că îmi ipotechez birourile.

— Nu, nici nu se pune problema! Nu pot să-ţi cer să faci asta.

— Nu-mi ceri tu, îţi propun eu, e cu totul altceva. După aceea va fi rândul tău să acţionezi şi să continui ce ai *i* >

Început.

— Dar…

— Nu-ţi dau de ales.

S-a ridicat de pe canapea şi s-a întins, după care şi-a luat paltonul.

— Pleci?

— Da, plec, Charlotte probabil se întreabă ce facem atâta. Şi, înainte să mă culc, o să pregătesc dosarele pentru mâine, ne vedem la zece în faţa băncii, bine?

— Mda, i-am răspuns năucit.

S-a apropiat şi mi-a întins mâna. I-am strâns-o. Dar

am sfârşit îmbrăţişaţi, dându-ne palme pe spate.

— S-a terminat, Yanis. Ai scăpat.

S-a desprins de mine şi m-a privit drept în ochi.

— Crezi că după aceea ne va lăsa în pace? am întrebat.

— Nu va mai putea să facă nimic împotriva voastră, nimic nu vă va mai lega de el.

— Îl sun mâine ca să se alăture petrecerii.

— Bună idee, cu martori de faţă, va avea dovada că ai devenit de neatins.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a făcut nevăzut. Am rămas fără reacţie minute lungi în mijlocul garsonierei. Apoi m-am hotărât să fac ceea ce muream să fac de mai multe ore, mi-am tras geaca pe mine, am luat casca şi telefonul. Am încuiat garsoniera şi am alergat la motocicletă. Înainte să pornesc, i-am trimis Verei un mesaj: „Sosesc”. În clipa în care mesajul a plecat am primit unul: „Vino”.

Vera

I-am trimis lui Yanis un mesaj: „Vino”. În clipa în care a plecat, am primit unul: „Sosesc”. Cu ochii plini de lacrimi m-am uitat la patul nostru, unde mi se va alătura în curând. Coşmarul se va sfârşi. Nu aveam nevoie decât de el şi voiam să uit ultimele ore, ultimele săptămâni, ultimele luni. Izul greţos al parfumului lui Tristan impregnat pe pielea mea mi-au ajuns la nas, mi-a venit să urlu. Mi-am smuls rochia şi lenjeria. După aceea am alergat la duş, unde am lăsat minute lungi să-mi curgă apa caldă pe piele. Parfumul familiar al gelului nostru de duş a făcut să dispară mirosul lui Tristan de pe mine. Şi mi-am promis ca niciodată, sub niciun pretext, să nu-i povestesc lui Yanis ceea ce tocmai se petrecuse. I-ar face prea mult rău, l-ar înnebuni şi ar provoca o reacţie în lanţ. Era în stare de ce este mai rău. Mă voi strădui să uit. El, Yanis, mă va face să uit gesturile lui Tristan. Voiam să-mi protejez soţul de asta. Suferise destul, trebuia să întoarcem pagina, chiar dacă asta însemna tăcerea mea. După ce mi-am pus pijamaua, am schimbat cearşafurile, ca să şterg amintirea nopţii pe care Tristan o petrecuse lângă mine, refuzând să mă

gândesc la ce ar fi putut să facă în acele câteva ore în care fusesem la mila lui. Am coborât câteva minute în bucătărie ca să arunc paharul din care băuse, apoi am urcat înapoi în camera noastră. Toate urmele trecerii lui dispăruseră. M-am strecurat sub aşternutul curat ca să-l aştept pe Yanis. Nu voiam decât să fiu cu el.

Yanis

Nu voiam decât să fiu cu ea. Voiam s-o eliberez, să-i explic totul, să-i cer iarăşi iertare pentru toate aceste luni, voiam să-i spun că îşi va regăsi fratele, pe Charlotte şi viaţa ei de dinainte. Să vorbesc cu ea despre asta mă va ajuta să îmi dau seama ce se întâmplase. Mă întorceam acasă.

Cum am închis uşa, mi-am aruncat pantofii şi şosetele din picioare, ca înainte. Apartamentul era cufundat în întuneric. Am făcut turul livingului, al bucătăriei, chiar dacă mai fusesem pe-acolo. Am avut impresia că redescopăr totul; dezordinea copiilor, ghiozdanele lăsate în mijlocul casei, pernele teanc pe canapea, fotografiile lipite de frigider. Înainte să urc, am trecut prin camerele copiilor. În cea a băieţilor, m-am aşezat pe jos şi i-am privit pe cei doi flăcăiaşi ai mei, pe cel mare care fusese atât de curajos, care după ce fusese supărat de moarte pe mine era gata să mă ajute s-o scot pe mama lui din ghearele lui Tristan. Ce-l făcusem să îndure? Cum să-i redau inocenţa pe care o pierduse? După minute lungi, m-am dus în camera lui Violette. Fragilitatea fiicei mele m-a emoţionat până la lacrimi, ca şi asemănarea cu mama ei. Am sărutat-o pe frunte, după care am lăsat-o în ţara viselor. Am ieşit, oftând adânc.

Vera

Recunoscând paşii lui Yanis pe scară, nu am putut să-mi reţin lacrimile de fericire: se întorcea acasă, eram în siguranţă. Când a ajuns în cameră, am închis ochii, nu ascultam decât zgomotele lui, uşa pe care nu a închis-o de tot, foşnetul hainelor care cădeau pe parchet. Apoi mâinile lui fierbinţi mi-au înconjurat talia şi m-au lipit de el, de pieptul lui gol, tot fierbinte, nu-mi mai era frig. Şi-a ascuns

faţa în gâtul meu, buzele lui mi-au sărutat delicat pielea, i-am strâns braţele în jurul meu. Aş fi vrut să ne topim unul în celălalt şi să nu ne mai despărţim niciodată.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Vera, a şoptit.

— Te ascult.

Nu l-am întrerupt nici măcar o dată cât a vorbit. Nimic din ce mi-a spus nu m-a surprins, văzusem nebunia lui Tristan în seara aceea, înţelesesem până la ce punct încercase să-i facă rău, să ne distrugă. Inima mi-a crescut de mândrie când am înţeles că Yanis reuşise, în faţa tuturor şi în pofida a tot.

— Trebuie să ne eliberăm de dependenţa financiară faţă de el, i-am spus în cele din urmă.

— Da, şi…

— O să vindem apartamentul, Yanis, o să închiriem ceva mai mic, nu-i grav din moment ce el dispare din viaţa noastră.

— Ba nu, garsoniera o s-o vindem. Rămânem în casa noastră.

— Dumnezeule, uitasem că suntem proprietarii ei! i-am mărturisit, cu voce tremurătoare.

— Şi eu. Uită-te la mine, Vera.

M-am răsucit în braţele lui, picioarele ni s-au înlănţuit. În întuneric, căuta să-mi prindă privirea, apoi mi-a dat la o parte şuviţa de păr, iar o străfulgerare a ceea ce se petrecuse mai devreme m-a îngheţat. Yanis şi-a dat seama.

— Ce se-ntâmplă? Spune-mi.

— Nimic, nu-ţi face griji.

— Nu pari prea surprinsă de ceea ce ţi-am spus.

— Îmi puneam de ceva timp tot mai multe întrebări în legătură cu el. Nu mai reuşeam să am încredere în el. Prezenţa lui mă făcea să mă simt rău.

— Asta-i tot? îmi dai cuvântul tău? Nu ţi-a făcut rău? Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă te-a atins.

Am respirat adânc.

— Nu. Absolut deloc. Era timpul să te întorci acasă. Cine ştie ce ar fi fost în stare să facă în zilele următoare?

Dar nu mai vreau să vorbesc despre asta, nu mai vreau să-i aud numele. Vreau să uităm de el.

Buzele lui fierbinţi, puternice şi sincere le-au găsit pe ale mele şi atunci am ştiut că ne vom vindeca.

17 Véra

Am deschis ochii cu greutate şi am întâlnit privirea lui Yanis; petrecuserăm noaptea sau mai degrabă puţinele ore care mai rămăseseră din ea lipiţi unul de celălalt, înfofoliţi în aşternuturile care ne acopereau feţele. Mi-a zâmbit.

— Cred că avem musafiri, a şoptit.

I-am întors zâmbetul. Apoi, dintr-o mişcare, am scos capetele din ascunzătoare. Cei trei copii ai noştri stăteau nemişcaţi la picioarele patului. Expresia de pe feţele lor a trecut de la surpriză la fericirea cea mai intensă în mai puţin de două secunde. Au sărit pe noi scoţând strigăte de bucurie: *„Tati s-a întors*! *Tati s-a întors*!*”* Joachim a venit lângă mine.

— Eşti bine, mami?

— Da, puştiule, totul e bine acum.

Am rămas un moment lung toţi cinci strânşi unii în ceilalţi. După aceea Yanis a dat semnalul pentru micul dejun. Copiii au coborât în mare viteză pe scară.

2

— Mă întâlnesc în curând cu Luc la bancă, nu vrei s-o suni pe Charlotte să vină, ca să nu fii singură?

Nu, vin cu tine, venim cu tine. Este important, vreau să-ţi fiu alături. Chiar dacă trebuie să rămânem în maşină.

— Foarte bine.

L-am tras spre mine şi m-a sărutat cu pasiune. Apoi s-a smuls din îmbrăţişarea mea.

— Mă duc să-l sun pe Tristan.

Am încremenit, copleşită de panică.

— De ce?

— Vreau să asiste la înfrângerea lui.

Era pentru prima oară când auzeam un ton răzbunător în vocea lui Yanis, îşi pierduse cu siguranţă o parte din încrederea în oameni, şi eu la fel.

O oră şi jumătate mai târziu, Yanis parca în apropierea băncii. Copiii nu înţelegeau ce făceam acolo într-o sâmbătă dimineaţă. Cu atât mai mult de ce rămâneam în maşină.

— E Luc! a strigat Ernest.

— Şi Charlotte! a zbierat Violette.

M-am uitat în direcţia pe care o arătau. Într-adevăr, fratele meu şi cea mai bună prietenă a mea veneau pe trotuar, mergeau unul lângă altul, cu un imens zâmbet pe buze, era pentru prima oară când îl vedeam pe Luc atât de fericit. Ne-au văzut maşina. Mi-am desfăcut centura în grabă şi am ieşit. La început am mers încet spre ei, apoi paşii mi s-au iuţit ca să ajung mai repede. Când m-am aflat în faţa lor, a fost imposibil să scot un cuvânt. I-am adresat un zâmbet înlăcrimat lui Charlotte, căreia nu-i lipsea nici ei mult ca să plângă. A luat-o înainte şi i-a primit pe copii, care veneau alergând spre noi. Luc a făcut un pas spre mine şi pentru prima oară în viaţa noastră m-a luat în braţe. Fratele meu mă strângea la pieptul lui, mă simţeam de două ori protejată.

— Iartă-mă pentru toate grozăviile pe care ţi le-am spus, am zis.

— Acum suntem aici, mi-a şoptit la ureche înainte să-mi dea drumul.

S-a întors către copii şi Charlotte, care îi strângea la piept, ca să participe la îmbrăţişare. Un zâmbet fără margini s-a lăţit pe faţa mea, am încercat să prind privirea lui Yanis, pierdută în depărtare. Maxilarul i s-a încordat, nu am avut timp să arunc o privire în direcţia respectivă, că m-a tras de mână şi s-a aşezat în faţa mea. Nu îndeajuns ca să nu-l văd pe Tristan venind pe trotuarul din faţă. Înfăţişarea lui fantomatică mi-a dat sudori reci. Chiar de la depărtare, ţi se făcea frică să-l vezi, nu mai semăna deloc cu omul de afaceri puternic pe care îl cunoscuserăm. Se părea că era doborât de înfrângere. Văzându-l în starea aceea lamentabilă, îţi venea să te întrebi cum putuse să ne ţină sub vraja lui atât de mult timp… Luc şi Charlotte au remarcat schimbarea noastră de atitudine, iar ea a

încercat să facă o diversiune.

— Dragilor, ce-aţi zice să mergem să bem o ciocolată caldă? a propus.

Autoritară, i-a târât pe copii în cafeneaua de alături spunându-le că voi veni şi eu în câteva minute. Ernest şi Violette, fericiţi că o regăsiseră pe Charlotte, au ascultat-o fără să crâcnească. Dar Joachim, care tocmai îl observase pe Tristan, m-a privit speriat. I-am zâmbit încurajator. A oftat, apoi şi-a îndreptat atenţia spre fratele şi sora lui şi spre Charlotte.

— Vera, du-te cu ei, te rog, mi-a spus Yanis, care nu-l slăbea din ochi pe Tristan, la câţiva metri de noi.

L-am privit la rândul meu; ne observa, impasibil.

— Pot să vin, dacă vrei.

M-a tras spre el, mi-a dat la o parte şuviţa de păr, i-am zâmbit.

— Nu, prefer să stai departe de el. Eu trebuie să lămuresc asta, tu ai suferit deja destul.

— Haide, Yanis, ne-a întrerupt Luc. Să nu mai pierdem timpul.

Am cuprins faţa lui Yanis în mâini şi l-am sărutat.

— Să nu te enervezi, i-am şoptit, cu gura lipită de a lui. A trecut.

— Nu este genul meu.

Mi-a dat drumul, mi-a făcut cu ochiul încrezător şi a traversat strada. Tristan nu i-a aşteptat şi a intrat în bancă. Un minut mai târziu, Yanis şi Luc au intrat şi ei. Mi-era teamă, teamă să nu se întâmple ceva rău, teamă că Tristan va găsi o ultimă cale ca să-l încolţească pe Yanis, mi-era teamă şi că-i va spune ce se petrecuse între noi cu o seară în urmă, omiţându-şi evident violenţa, şi că va face astfel încât Yanis să înţeleagă lucrurile greşit. Chiar dacă Yanis nu l-ar crede, reacţia lui ar fi pe măsura acelei răni. De unde eram, nu puteam să fac nimic. Acum totul se întâmpla între ei. Din fericire, Luc era acolo. Nu începuse totul astfel? O întâlnire între Yanis şi Tristan, cu Luc în mijloc ca să-i despartă. Un oftat, amestec de teamă şi de uşurare, mi-a scăpat de pe buze. Apoi m-am dus la copii şi

la Charlotte.

O oră mai târziu, Charlotte mi-a atras atenţia bă

tându-mă pe mână, când vorbeam cu Violette, aşezată lângă mine.

— Ce este?

— Ia uite, mi-a spus privind spre stradă.

Tristan tocmai ieşea de la bancă. Părea complet pierdut, înfrânt, dezorientat, cu braţele moi pe lângă trup. Faţa i s-a crispat de durere, a strâns pumnii, a închis ochii, apoi şi-a îndreptat postura, şi-a aţintit privirea întunecată în direcţia mea. Mi s-a făcut frică, deşi ştiam că nu putea să ne vadă, ascunşi cum eram în spatele geamului. A ridicat capul spre cer câteva secunde. După aceea ochii i s-au întors spre pământ şi i-a apărut rictusul. Pentru prima dată zâmbetul acela în colţul gurii mi s-a părut trist, dureros, lipsit de ironie. În cele din urmă a făcut un semn cu capul, ca şi cum ar fi spus la revedere, înainte să pornească în direcţia opusă. Nu am scăpat din ochi silueta lui întunecată şi obosită până când nu a dispărut după colţul străzii. Câteva minute mai târziu, a ieşit şi Yanis de la bancă, urmat de Luc. Un imens zâmbet victorios îi lumina faţa. M-am ridicat de la masă ca să mă duc la el. Pe măsură ce se apropia de mine, am observat cât de extenuat era, în pofida bucuriei şi a uşurării.

— S-a sfârşit.

Cu toate acestea, mi-am pus o întrebare: când se va risipi teama de a-l revedea pe Tristan reapărând? Nu-mi promisese că nu ne va uita niciodată? Yanis mi-a deschis braţele, m-am ghemuit la pieptul lui.

— Ce-a spus? l-am întrebat încetişor.

— Nimic. S-a lăsat dus de val, ca şi cum ar fi ştiut că a pierdut. E ciudat. Dar s-a sfârşit.

Epilog

Câteva luni mai târziu încercase totul, nu-i uitase. Nu *îl* uitase. Nu putea, nu voia. Îşi recunoscuse şi acceptase înfrângerea. Nu avusese de ales. Fuseseră mai puternici decât el. Crezuse că poate să-i fure esenţa şi să-i ia locul,

dar dăduse peste un adversar prea puternic. Subestimase forţa cuplului lor. Dar crezuse. Fusese foarte aproape de ţintă. *Ei* deveniseră drogul lui, avea încă nevoie de o doză. De fericirea *lor*, de zâmbetul *lor*, de iubirea *lor*. De toate acele lucruri pe care el nu le va avea niciodată şi care nu va fi niciodată. Astăzi se mulţumea cu firimituri ale amintirilor pe care i le lăsaseră. Când nu mai putea, îi pândea, îi căuta, trebuia să-i vadă, să-i zărească. îi făcea rău să ştie că îşi reluaseră viaţa de dinainte. Până la urmă era încă la fel de transparent. În aceste ultime luni îşi folosise transparenţa ca să nu-i părăsească de tot. Nu încetase niciodată să-i spioneze, ascuns în umbră, pe *el*, pe *ea*, pe copiii *lor*. Cel mare îşi reluase cursurile de trombon însoţit de tatăl lui, în fiecare săptămână îi urmărea pe drumul spre ora de muzică. Într-o seară se strecurase chiar în fundul unei săli unde băiatul dădea un concert. În câteva rânduri, surprinsese priviri speriate din partea *ei* când mergea singură pe stradă între agenţia de voiaj şi metrou, arunca o privire peste umăr şi grăbea pasul. La *el* de asemenea observase că era mereu cu ochii în patru când pleca de pe un şantier; îşi pierduse frivolitatea, asta îl făcea mai puternic.

Cât regreta că intrase în biroul acela despre care auzise vorbindu-se din ce în ce mai mult. Ironia sorţii, în seara aceasta era aniversarea acelei întâlniri, dar era singurul care îşi amintea. Era la fel de plăcut ca în mai, cu fix un an în urmă, şi îi privea tot printr-un geam. Al unui restaurant unde cinau împreună cu copiii lor, fratele şi cealaltă femeie, al cărei nume îl uitase. Sărbătoreau vânzarea faimoasei garsoniere, *el* era în sfârşit propriul lui şef, nu mai avea nevoie de nimeni, reuşise, aşa cum voia, reputaţia lui era de acum solidă, era recunoscut de colegi, în jurul mesei, erau veseli şi aproape că-şi regăsiseră nepăsarea de altă dată. Nu, se înşela, se iubeau şi mai mult, *el* şi *ea* erau unul. Departe de a-i doborî, ceea ce le făcuse el nu avusese ca rezultat decât să-i întărească. Culmea, îl ajutase să se maturizeze. A rânjit trist, singur în colţul lui. Apoi a tresărit când obiectul fascinaţiei sale s-a

ridicat. *El* a sărutat-o pe *ea*, apoi s-a dus să achite nota. În timpul ăsta, *ea* îi ajuta pe copii să se îmbrace. *El* a ieşit pe trotuar să-i aştepte şi a aprins o ţigară. S-a întrebat dacă să iasă din umbră ca să *îi* vorbească o ultimă oară, să *îl* felicite pentru reuşita lui. Dar s-a abţinut şi a rămas la adăpost de priviri. *Ea* a ieşit ţinându-şi alături copiii cu drag, paşii ei erau din nou uşori, plutea, aeriană, spre bărbatul pe care îl iubea, *el* a aruncat mucul de ţigară în rigolă şi a alergat la *ea*. *Ea* a dat drumul copiilor pentru ca el s-o poată lua de mijloc. *El* a învârtit-o în aer. *Ea* râdea, fericită. S-a lăsat hipnotizat o ultimă oară de melodia vocilor *lor*, de râsetele *lor*, de armonia mişcărilor rochiei *ei* colorate în jurul picioarelor *ei*. Da, o ultimă oară, venea să *le* spună adio. Va dispărea, va lua totul de la capăt în altă parte, era singura soluţie dacă voia să se vindece de *ei*, dacă voia să nu mai audă muzica *lor* în gând.

Mulţumiri

Editurii Michel Lafon, în special lui Maite şi lui Florian, pentru că mi-au spus „Dă-i drumul”, într-o dimineaţă din iulie trecut.

Cititoarelor şi cititorilor, pentru fidelitatea lor, pentru afecţiunea lor, pentru încurajările lor. De la fiecare dintre întâlnirile noastre, ies răvăşită, uimită de primirea pe care mi-o faceţi. Mă gândesc de asemenea la Anissa, care m-a însoţit pe parcursul turneului de autografe bogat în activităţi, aventuri şi râsete nebuneşti!

Cristinei, mică zână mereu în buzunarul meu, pentru că a recepţionat bucuriile şi fricile mele în timpul scrierii acestei cărţi.

Lui Guillaume, pentru iubirea, prezenţa, susţinerea lui. Ai făcut să intre muzica în viaţa mea şi să nu mai plece niciodată.

MARTIN-LUGÂND

O meditaţie profundă asupra visurilor şi ambiţiilor fiecăruia dintre noi.

Yanis şi Vera au tot ce le trebuie ca să fie fericiţi: se iubesc ca în prima zi şi au trei copii superbi. Singurul lucru îngrijorător este colaborarea tot mai problematică a lui

Yanis cu Luc, partenerul lui de la firma de arhitectură şi fratele Verei.

r

Ruptura dintre ei se produce în momentul în care Luc refuză o schimbare majoră pe care Yanis o aşteaptă de mult. Susţinut de soţia sa şi ajutat financiar de Tristan, un client apărut pe neaşteptate şi care îl admiră necondiţionat, Yanis porneşte până la urmă propria afacere.

Dar viaţa care părea un vis începe să capete o latură întunecată. Va putea Yanis să scape de vârtejul infernal care ameninţă să-l înghită, fără să o implice şi pe Vera? Va rezista relaţia lor presiunii celor din jur?

9786064003270

1 S. Freud, „Psihologia maselor şi analiza Eului”, în *Opere esenţiale*, vol. 9, Editura Trei, Bucureşti, 2010, p. 75. (*N. red.*)

2 Piesă de jazz interpretată de Ibrahim Maalouf. (*N. red.*)